DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

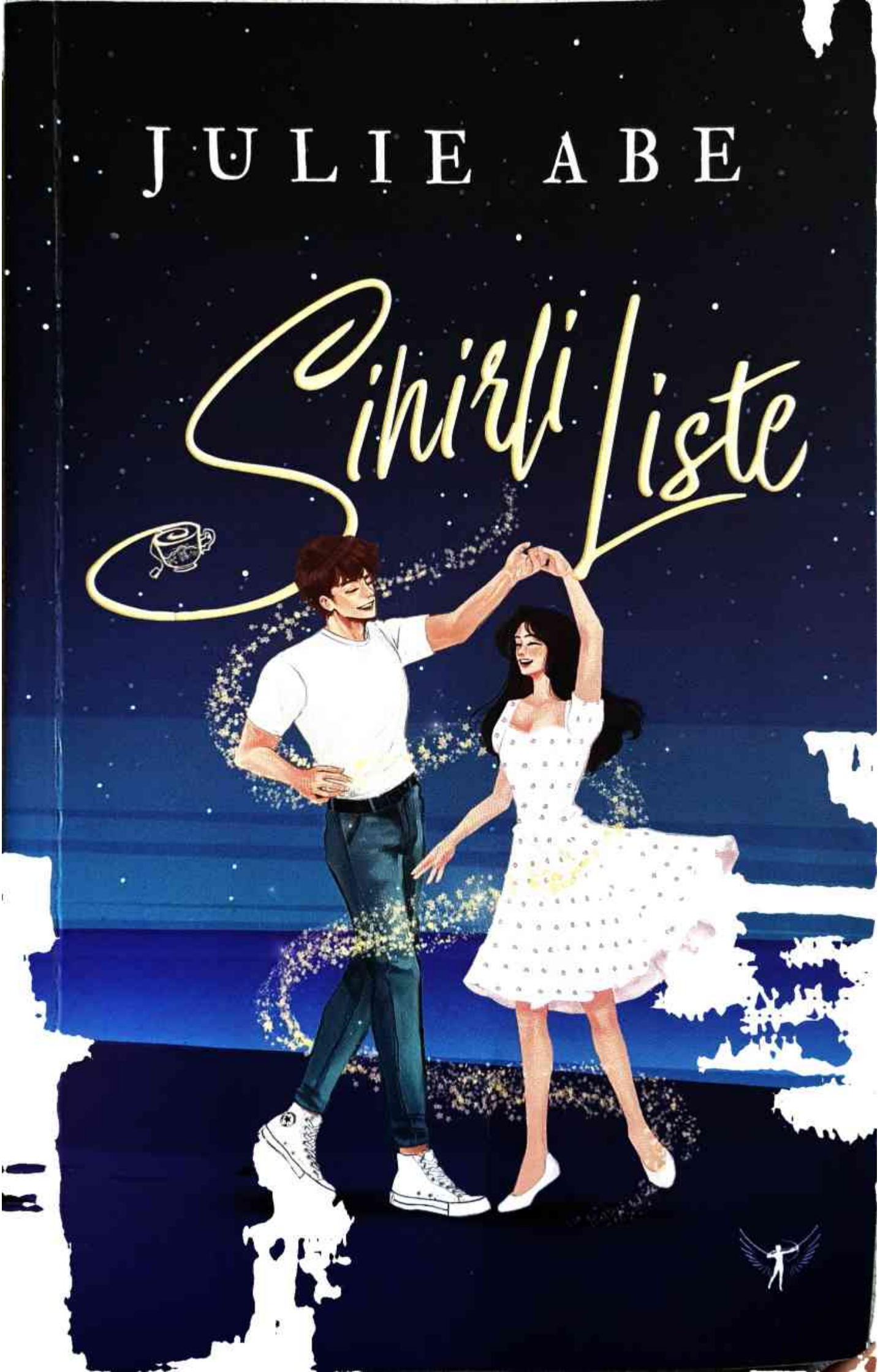
Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

JULIE ABE

Sihirli Liste

Lise hayatı boyunca sessiz bir kız olan Ellie Kobata, artık bazı riskler almaya ve hayatını değiştirecek bir yaz geçirmeye hazırdır. Bunu da on üç maddeden oluşan "Anti Duvar Çiçeği Listesi"ni tamamlayarak yapacaktır. Hızlı trene binecek, çizimlerini paylaştığı Instagram hesabını -belki- herkese açık hâle getirecek ve en iyi arkadaşı Lia ile efsanevi bir seyahate çıkacaktır.

Ancak Ellie, listesindeki dört numaralı maddenin (Jack Yasuda'dan alınacak intikam) korkunç bir fiyaskoya dönüşmesiyle, yaz tatilinin büyülü olmaktan çıkıp lanetli bir hâle geldiğinden emindir. Kendini, Lia ile çıkacağı yolculuk yerine, Jack'i sihir fuarına götürmek üzere arabasında mahsur kalmış hâlde bulur. Belki de Ellie ve Jack, Kaliforniya kıyılarına doğru yolculuk yaparken Ellie'nin listesindeki on üçüncü madde çoktan gerçek olmuştur: *Âşık olmak*.

Julie Abe, Sihirli Liste'de, okurlarını sihir dolu bir dünyaya alıp götürürken bu serüveni, kapkekler, içine neşe kıvılcımı eklenmiş çaylar ve yıldızların altında dans edebileceğiniz büyülü bir kulübeyle tamamlıyor.

artemismilenyum

YAYIN NO: 2323
MİLENYUM: 17

Sihirli Liste
Julie Abe
Orijinal Adı: *The Charmed List*

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
İngilizceden Çeviren: Çiğdem Köfüncü
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Tuba Özen
İllustrasyon: Sena Tulgar
Kapak Uygulama: Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Eylül 2022
ISBN: 978-605-304-773-5
Sertifika No: 43949

Sihirli Liste
© 2022, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

The Charmed List
© 2022, Julie Abe

Kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla St. Martin's Publishing Group ile yapılan anlaşma doğrultusunda Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Kendi Sihirli Listelerini keşfeden okurlara.
Çayınız hep sihirli ve yıldızlı geceleriniz hep parlak olsun.
Bu hikâyeyi hayal ve düşüncelerden,
mürekkep ve kâğıda (ve keklere) dönüştüren Jennie Conway'e.
Ve her zaman Emily'e. Seninle her gün sihirli.

BÖLÜM 1

Palo Alto şehir merkezinin yan sokaklarından birinden bisikletimle aşağı doğru inerken, sıcak yaz havasında serin bir meltem esiyordu. Silikon Vadisi'nin tam kalbinde yer alan şehrimin bazı "çok da teknolojik olmayan" yerleri vardı. Girişimciler, en iyi fikirlerini belirli bir kafenin köşe masasında oturarak yarattıklarına yemin ederler ve meşe ağaçlarının yeşil yapraklarına gün ışığı düşerken Stanford Üniversitesinin kampüsüne doğru yaptıkları yürüyüşlerde, çalışmalarının şekillendiğini söylerlerdi. Bazı ziyaretçiler, havada farklı bir titreşim olduğuna bile yemin ederdi. İnsanlar, Palo Alto için, *biraz tuhaf hatta biraz da "yuppi"* derdi...

Ama ben, gerçeği biliyordum. Bu şehir, *sihirliydi.* Palo Alto'nun her yerinde sihirler ve büyüler gizliydi... Tabii eğer nereye bakmanız gerektiğini biliyorsanız.

Belediye binasına yaklaştığımda sola doğru keskin bir dönüş yaparak Ramona Caddesine saptım. Cadde biraz daraldı. Burası, Stanford Üniversitesi ile olan bağlantımızı simgeleyen sıvalı binalar ve kardinal kırmızısı tentelerle kaplı bir yerdi.

Plazaya giden köşeyi döndüğümde, birinin bağırdığını duydum. "Hey, Ellie!"

Aniden frene basınca, lastiklerim betona sürttü. Sırıttım. "Ne haber, Ana?"

Çok popüler bir yer olan Sade Sabahlar Kafesinin sahibi, yirmili yaşlardaki Analise, sildiği bir masadan bana doğru yaklaştı. Bronz teni, güneşte altın gibi parlıyordu. "Birinci sınıfın bitişini kutlamaya mı geldin?"

İçinde dizüstü bilgisayarımın, birkaç karalama defterinin ve son dakikada tıktığım iki ders kitabımın olduğu, omzumdaki sırt çantasını işaret ettim. "Önce şunu bırakayım. İnan bana, Totoro ve Catbus'un bileşiminden bile daha ağır. Lia ile birlikte birazdan yolculuğumuzu planlamaya geleceğiz."

Ana, sırıtarak, "Yeni mangolu keklerim, yaz tatiliniz için mükemmel... İçlerinde sevinç büyüsü var. Bitmeden gel!" dedi ve bana *hoşça kal* der gibi el salladı.

En iyi arkadaşım Lia Park, üçüncü periyod finali olmadığı için okulun son günü gelmemişti. Ama benim ekonomi finalim vardı ve pek de şanslı sayılmazdım. En azından B alıp geçmeyi umuyordum.

İki durumda da ilk yıl, tıpkı Ana'nın müşteri çekmek için yola koyduğu tahtaya, tebeşirle yaptığı çizimler gibi hızla silinip gitmişti. Artık notlar hakkında endişelenerek vakit harcamayacaktım. İkinci yıl öncesi resmî yaz tatiline girmiştim ve Güney Kaliforniya'dan epik yolculuğumuzla başlayacak olan bu tatilin bir saniyesinin bile ziyan olmasına izin *vermeyecektim*.

Meşe ağacından yapılmış bir kapının önüne gelip bisikletimi park ettim ve kilitledim. Kapı, sarmaşıkla kaplıydı ve sadece büyü farkındalığı ile açılabilirdi. Büyü ile ilgili hiçbir şey, basit ya da sade olamazdı. Biz büyücüler de onu zaten bu yüzden büyü farkındalığı olmayanlardan saklıyorduk. Ya da annemin diplomatik deyimiyle, "genel halktan" saklıyorduk... Büyü ya da sihri bilmeyenlerden.

Palo Alto'nun Büyücü Meydanındaki dükkânlar, herkesin gözü önündeydi ama bu sıradan görünüşlü plazanın gizli bir yanı vardı. Benim en sevdiğim dükkân, elbette annemle babamınkiydi. Burada şehrin en taze ve en hoş kokulu çaylarını satarlardı. İçinde

bir parça neşe büyüsü olan çaylarını... Bir de Ana'nın hamur işleri vardı. Tarçınlı kekleri, müşterilerinin günlerini aydınlatır ve onlara cesaret verirdi. Burada eczaneye benzer bir yer (ama aslında şişelenmiş büyülerden, yanlış yapılan büyüleri düzeltmek için kullanılan iksirlere kadar her şeyin olduğu bir ecza dükkânıydı), bir giysi dükkânı (gerçek cepleri olan bir kot ya da büyülü sıvıları saklamak için sihirli kotları bulabileceğiniz bir yerdi), en güzel kokulu baharat karışımlarının olduğu büyülü bir Güney Hindistan vejetaryen lokantası, şifalı kristaller ve sihirli yüzüklerle dolu hoş bir değerli taş dükkânı ve şekerli bir ateşle yanan ejder meyvesinin satıldığı büyülü meyve dükkânı vardı.

Bir de annemlerin dükkânın tam karşısında başka bir dükkân daha vardı ama...

Şimdilik onu boş verelim. İnanın bana, tüm Palo Altı şehri *onsuz* çok daha iyi bir yer olurdu, yani *o dükkân olmadan* demek istiyorum.

Can sıkan şeyleri bir kenara koyarsak, toplumun gerçeklikle buluştuğu bu sıcak plazayı çok severdim. Burası, benim yuvamdı.

Sarmaşık perdesini kenara çekip annemlerin dükkânının hemen arkasında yer alan yaşam alanımıza açılan ahşap kapıyı ittim. Yukarıda asılı duran zil, gürültüyle çaldı! Heyecanlı bir ses yükseldi ve koridorda kıvrımlı tırnaklar belirdi. Bir saniye sonra ateşli bir tüy yumağı, iki yana açtığım kollarıma atladı.

"Mochi!" Shiba cinsi, parlak turuncu-kızıl büyülü köpeğim kucağımdan yere atlayıp uzun ve asil bacaklarının üzerinde, kıvrık kuyruğunu düşürecekmiş gibi sallayarak dolandı. Sanki insandan yapılmış bir engelmişim gibi etrafımda dolaşırken, ona takılmamaya çalışarak ilerledim. Onu gören de okula değil, bir aylığına uzaklara gittiğimi falan sanırdı. Küçük Mochi, şu an on yaşındaydı ama gözleri, tıpkı onu iki yaşındayken tek başına ve çamurla kaplı bir hâlde Heritage Parkında titrerken bulduğum gibi görünüyordu.

On dört yaşındaki küçük kız kardeşim Remy, mutfağa girdiğimde başını kaldırıp bana baktı. Bu sırada Mochi de sanki benim kürküm olmak istermiş gibi bacağıma yapışmıştı. "Cam geldi." Düşünceli bakan baykuş gözleri, yuvarlak suratı ve cılız, dümdüz saçlarıyla Remy, tıpkı babama benzerdi. Ben ise kedi gözlerim, keskin çenem ve sürekli gözlerimin önüne düşen gür, hafif dalgalı saçlarımla anneme benziyordum.

Cam, Remy ile birlikte başka bir yapboz üzerinde çalıştıkları ahşap masanın diğer ucundan beni başıyla selamladı. Bazen onu görünce sarsılıyordum çünkü açık kahve saçları ve bronz teniyle tıpkı ağabeyine benziyordu. Ama Cam, huzurlu biriydi ve bu yapbozla birlikte sanki okuldaki ilk yıllarının bitişini kutluyorlarmış gibi, başkalarıyla değil, kardeşimle vakit geçiriyordu. İkisi de büyünün farkında olan kişilerdi, dolayısıyla yapbozları da sıradan bir şey değildi. Takımyıldız tasarımına sahip bu yapboza son parçayı ekleyen kişi, bir gün süren bir şans kıvılcımı kazanıyordu. Remy, bu yapbozları ve küçük şans jetonlarını biriktirmeye takmıştı. Onları neden biriktirdiğini hiç kimseye söylemiyordu ama ben, Cam'le alakalı bir sebebi olduğunu tahmin ediyordum.

"Jack selam söyledi." Cam, hınzır hınzır sırıttı. Elindeki parçayı çaktırmadan aldım. Gözlerimi kıstım ve turuncu kareyi, doğrudan güneşin olduğu kısma yerleştirdim.

"İşte. Eğer kazanırsan ödülünü benimle paylaşırsın," dedim. "Zira bu yaz abinle geçeceği için şansa ihtiyacım olacak." Gerçeği söylemedim, yani Jack Yasuda'nın tıpkı geçen yaz olduğu gibi staj yapmamasını istediğimi.

Cam ile Remy, surat astılar. Jack ile benim iyi *geçinemediğimizi* bilirlerdi.

"İyi ki bu yaz *gidiyorsun*," dedi Remy. "Jack kalıp dükkâna bakacak, o yüzden kongreye de gelemeyecek. Yani koltuklarınızdan birbirinize nefret dolu gözlerle bakmak zorunda kalmayacaksınız."

Onlara pis pis baktım. İkisinin de aynı anda attığı kahkaha, çok tatlı ve çok sinir bozucuydu. Jack ile ben, tıpkı Cam ve Remy gibi ilkokulda çok yakındık ama Bayan Yasuda'nın vefatından sonra Jack'in babası, Büyücü Meydanı'nın gidişatı ile ilgili annemle babama itirazlarda bulunmaya başladı. Oysa biz Kobatalar, neşe ve mutluluk büyülerini çok seven bir aileydik ve ona katılmadığımızı söyledik. Jack de babasının izinden gitti, biz de sanki *dostluğumuz lanetlenmiş gibi,* arkadaşlığımızı hızla bitirdik. O günden beri Jack, beni yok sayardı.

Buna rağmen sakin kişiliklere sahip olan Remy ile Cam, bağlarını koparmadı. Ailelerimiz arasında öfkeli fırtınalar eserken bile, onlar hep barışı sağlayan kişiler oldular. Ben de genelde barışçıl biriyimdir ama söz konusu kişi Jack Yasuda değilse.

"Annemle babam, yanlarına uğramanı istediler," dedi Remy, ben sırt çantamı boş koltuğa koyarken. "Sonra da Jack, seni görmek istiyormuş."

Bunu duyunca, zinciri elimden kayan sırt çantam ahşap zemine *pat* diye düştü.

"Şaka yaptım," dedi Remy.

"Kötü bir şakaydı," diye homurdandım. "Jack'le ilgili hiçbir şaka komik *değil.* Özellikle de dizüstü bilgisayarım kırılmışsa." Mochi, sırt çantamın etrafında mutlu daireler çizdi ve her zamanki gibi enerjik bir şekilde yanıma koştu. Neyse ki o ses, bilgisayarımdan değil, ders kitaplarımdan çıkmıştı. Aksi takdirde, tamir etmek için büyü tamiri kitabıma bakmak gerekecek ve bu, hiç de "Bir Parça Büyü" projesi gibi kolay bir şey olmayacaktı.

"Kontrol etmemi ister misin?" Remy suçluluk duyuyormuş gibiydi çünkü yeni bir dizüstü bilgisayar alacak kadar paramız olmadığını biliyordu. Eğilip çantamı yerine koymaya çalışan Cam'e yardım etti. Elleri Cam'in ellerine değince, oğlanın yüzü kıpkırmızı oldu. Eğer şu an büyü tozu görebiliyor olsaydım, ikisinin arasında ışıl ışıl yandığına bahse girerdim çünkü duyguları, bir fırtına gibi parlıyordu.

"Sorun yok, ben daha sonra bakarım. Şimdi Lia ile buluşmam lazım." Saçlarını karıştırınca elimi hafifçe geri itti ve kâkülünü düzeltti. Bu sırada çaktırmadan Cam'e de bir bakış attı ama çocuk, sanki şansa çok ihtiyacı varmış gibi tekrar yapboza odaklanmıştı. Gözlerimi kısıp kardeşime *bunu gördüm* der gibi baktım ama o, bana bakmamak için gözlerini yapbozdan ayırmadı, yine de yanakları kızardı.

Hımmm... Bunlar on dört yaşındalar... Yoksa bir yaz aşkının zamanı geldi mi?

Hah. Başkasını bilmem ama kardeşimden önce *benim* bir yaz aşkına ihtiyacım vardı. Palo Alto Lisesinin en sadesinin de sadesi Janes olarak, henüz gerçek bir randevuya çıkmamış tek kişi ben olabilirdim herhalde.

Mochi, önden gidip beni Elissa'nın Çay Dükkânı'na doğru götürdü. Mark Zuckerberg ve Elon Musklara göre (çünkü hem kendileri hem de aileleri dükkâna uğramıştı) Elissa'nın Çay Dükkânı, bir Japon çaycısıydı ama biz sihirliler, matcha boba[1] çaylarının ve dumanı tüten kırmızı fasulye keklerinin *gerçekten* neşe verdiğini gayet iyi bilirdik. İçeceklerimizdeki bu küçük mutluluk yudumları belki de bizim Palo Alto'daki en popüler dükkân olmamızın sebebiydi. Elbette büyünün farkında olmayanlar, çayın içindeki sihirden de habersizlerdi. Sadece, içtikten sonra kendilerini daha hafiflemiş hissederlerdi. Evimizle dükkânı ayıran perdeyi aralarken içeride birtakım konuşmalar duydum. Önce müşteriler olduğunu sandım ama babamın derin sesini işittim. Durdum.

"Eric Yasuda, CBPF'deki fuarla ilgili hâlâ itiraz ediyor." Perdenin arasından baktım ve babamın, kafasındaki kel noktayı ovuşturduğunu gördüm. "Fuarda sadece Büyü İşleri'nin satış yapması gerektiğini, bizim çayımızın ya da Ana'nın kek karışımlarının ve meydandaki diğer malların dikkat dağıtacağını söylüyor."

---

[1] Matcha; toz hâline getirilmiş yeşil çay yapraklarından elde edilen, kaynar suya tercihen biraz süt ya da bal da eklenip içilen bir çeşit çay. Boba, içinde misket şeklinde aromalar olan, tercihe göre soğuk ya da sıcak yapılan bir çeşit çay. Matcha boba, bu iki çay türünün karışımı. (e.n.)

Bu yıl annemle babam, kendilerinin uçakla gidecekleri Huntington Beach'teki Kaliforniya Büyülü Perakendeciler Fuarına ilk kez arabayla gitmeme izin vermişlerdi. Her ne kadar Lia, büyünün farkında olmayan biri olsa da bu, ikimiz için de epik bir yolculuk olacaktı. Eski ve sıkıcı bir satış gösterisi için standımızı götüreceğimi sanıyor ve oraya kuzenleriyle takılmak için geliyordu. Ama yolculuğumuzun maksadı ne olursa olsun, en yakın arkadaşımla yaz maceralarına atılmaya hazırdım. Aylardır bagajı CBPF fuar malzemeleriyle dolu küçük Toyota Camry arabamla Orange County'e gitmeyi bekliyordum. Lia ile birlikte camlarımızı indirecek, sonuna dek açtığımız müzik sesi eşliğinde rüzgârdan saçlarımız uçuşurken sahile doğru inecektik.

Fakat Bay Yasuda'nın şu yaptığı... Uff. Zaten ondan başka bir şey de beklemezdim. Bay Yasuda da *tıpkı* sinir bozucu oğlu gibi, sabit fikirli ve başkalarını önemsemeyen biriydi. Bu, çok iyi bildiğim bir konuşmaydı. Jack'in babası Eric Yasuda ve dükkânı Büyü İşleri, mahallenin en büyük baş belalarıydı. Büyü İşleri, aslında Walmart'ın büyülü eşyalar satan bir versiyonu gibiydi. Seri üretim büyülü eşyalar sipariş eder, onları hem dükkânlarında hem de yeni parlak internet sitelerinde satarlardı. Büyünün farkında olmayanlar için burası sıradan bir dükkân gibi görünürdü ama ürünleri güç ve şöhret için büyülerle doluydu.

Annem iç çekti. "Adam, benim lider büyücü pozisyonum için aday olacağını da ima edip duruyor. Oysa şehre ne kadar iyi geldiğini hepimiz gayet iyi biliyoruz. Palo Alto zaten hırsla dolu bir yer, o da üzerine daha fazlasını mı eklemek istiyor?"

Bay Yasuda, annemin rolünü elinden almaya mı çalışıyordu? Bir şehrin lider büyücüsü olmak, oranın belediye başkanı olmak gibi bir şeydi. Lideri diğer büyülü üyeler seçer ve seçilen kişi, yemin ederek göreve gelirdi. Annem, büyüler ile büyüye ihtiyacı olanları (onların haberi olmadan) bir araya getirme konusunda *muhteşem* bir iş çıkarıyordu. Ama açgözlü ve para düşkünü Eric Yasuda'nın bu görev için yeterince fedakârlık yapacağını kesinlikle düşünmüyordum.

Hatta bu konuyu düşünmek bile istemiyordum.

Koridordaki eski ahşap döşemeye ayağımı sert bir şekilde bastırdım. Gıcırtıyı duyduklarında, konuşmaları kesildi.

Perdenin arasından başımı çıkardım, Mochi de sabırla kapıda oturuyordu. Burada yiyecek sattığımız için onun dükkâna girmesine izin vermezdik, Mochi nerede duracağını bilecek şekilde eğitilmişti. Annem, kendi yarattığı ürünlerden biri olan matcha makaronlarını kutuluyordu. Başını kaldırıp bana baktı. "Aşkım! Hoş geldin. Demek okuldan döndün. Ekonomi finalin nasıl geçti?"

"Çok kötüydü ama galiba bir şeyler yaptım." Tepsiden bir makaron kapıp ağzıma attım, annem de elimden almaya çalışır gibi yapıp güldü. "Dükkân ne durumda? Yardım lazım mı?" dedim.

Tezgâhın diğer ucunda sıcak su kaynatıcısını temizlemekte olan babam, başını iki yana salladı. "Hayır, yemek kalabalığının başlamasına daha bir saatten fazla vakit var."

Leziz makaronu ısırıp tezgâha yaslandım. Sanki hafif tatlandırılmış, ılık, bir bardak yeşil çay içiyor gibiydim. İçine annemin özel tariflerinden biri olan bir parça hoşnutluk büyüsü serpiştirilmişti. Nihayet durup derin bir nefes almışım gibi, ilk yılın ve son sınavların tüm stresini attım. "Demek Bay Yasuda, CBPF için yine sızlanıyor, ha?"

Annem, babama baktı. Adamın, annemin pozisyonuna göz diktiğinden bahsetmeye henüz ikisinin de hazır olmadıklarını anladım. Ya da birleşik standımız için Büyücü Meydanı hakkındaki planlarından...

Babam, kapıyı işaret etti. "Sen merak etme, Ellie. Sen planlandığı gibi tüm eşyalarımızla birlikte haftaya yola çıkacaksın. Şimdi gidip Lia ile günün tadını çıkar. Okulun son gününü güzelce kutlayın."

En yakın arkadaşımın sanki kendine ait büyülü bir zaman planlaması varmış gibi, o an telefonum titreşti.

Lia
Ana'dayım. Hemen gelmezsen
bütün kekleri yiyip bitireceğim.

Dudağımı ısırdım. Mochi, arkamdan sızlanıp duruyordu.

CBPF, eyaletteki tüm büyücülerin geleneksel olarak toplandıkları bir aktiviteydi. Bu sene fuarın yüzüncü yılı olduğundan ailece gidiyorduk. Biz ve diğer Palo Alto dükkânları, çapraz promosyonla ürünlerimizi sergileyerek internet şubeleri için ürün almak isteyen toptancıların ilgisini çekmeyi ve sihirli ürünlerimizin, ihtiyacı olan müşterilere ulaşmasını ümit ediyorduk. Her ne kadar dünyanın %95'i büyüyü bilmese de bizim büyülü ürünlerimiz, onlara en çok ihtiyacı olan kişilere ulaşmanın bir yolunu bulurdu.

Mochi, dükkânın duvar kenarından uzayan ve masalardan uzakta olduğu için geçmesine izin verilen koridorda beni takip ederken, annem de ortamı bir temizleme büyüsü ile ferahlatmak için küçük bir şişenin kapağını açtı. Bu büyülü toz dumanı, Mochi'nin peşinden minik bir bulut kümesi gibi geliyor, bulduğu bütün köpek kıllarını topluyor, sonra da girişin yanında duran çöpe giriyordu.

Kapıya gelince arkamı dönüp annemlere baktım. "Yardıma ihtiyacınız olmadığından emin misiniz?"

Gülümsediklerinde göz kenarlarında minik kırışıklıklar beliren annemle babam, ellerini salladılar ve çıkmamı işaret ettiler. "Git ve yeni başlayan yaz tatilinin keyfini çıkar, Ellie," dedi annem. "Mezun olmadan önceki son tatilin! Tanrım, ne kadar da çabuk büyüdün."

"Ama sakın başını belaya sokma!" diye seslendi babam, her zamanki gibi arkamdan. Güldüm. Ben mi? Bela mı? Gerçekçi olmak gerekirse, *asla.* Tanıdığım birinin aksine...

Komşum aklıma gelince suratımı buruşturdum ve ön kapıyı itip dışarı çıktım. Telefonumu sıkıca tuttum. Zira kılıfının arkasında banka kartımla biraz nakit param vardı. Kartın keskin kenarına parmak uçlarımı sıkıca bastırdım.

Büyücü Meydanının merkezine açılan köşeyi döndüm. Lia, orada beni bekliyordu ve benim zihnimde hâlâ bir sürü şey dolaşıyordu.

Önüme bakmadığım bir anda sendeledim. Palo Alto'daki en kötü kişiye çarptım. Silikon Vadisinde onca insan varken, gidip ona çarptım.

Yo, düzeltmeme izin verin.

Tüm dünyada en sevmediğim kişiye.

Lanet olası Jack Yasuda'ya.

BÖLÜM 2

Jack ile çarpıştığımda, zaman donup kaldı sanki. Bu sahne, dünyanın dört bir yanındaki tüm gençler için ağır çekim bir korku filmi gibiydi: Telefonum elimden kaydı, param ve kartım uçup havada daireler çizerek yere düştü. Ben de, *bir daha asla yeni bir telefon alamayacağım* ve *belki bir büyü vardır ama hayır, şu an halkın içindeyim ve büyü yapamam*, gibi şeyler düşündüm.

Telefonum, Büyücü Meydanının kaldırım taşlarına sert bir şekilde çarparak yere düştü. Mochi ile birlikte onu almak için koşarken, karşıdan hızla gelen diğer kişiye çarptık.

Telefonum yere yüzükoyun düşmüştü. Onu çevirirken yüreğim ağzıma geldi. Homurdandım. Ekranın tam ortasında şimşek gibi bir çatlak oluşmuştu.

Bir el, avucumda duran telefonu almak için uzandı ama onu ittim. Bu, tanıdık bir eldi. Elektrogitar çalmaktan nasır tutmuş, dokunmak istemediğim uzun ve zarif parmakları olan bir eldi.

Sağıma dönünce Jack Yasuda ile burun buruna geldim.

Hem karanlık hem de aydınlıktı. Mükemmel şekilde dalgalı kahverengi saçları, benimkilerden daha cılızdı çünkü o, yarı Japon yarı İtalyan'dı. İçinde açık kahve tonları ve siyah gölgeleri olan gözleri vardı. Okul takımında tenis oynadığı için teni bronzdu. Küçükken Winter Lodge'a paten kaymaya gittiğimizde, birbirimizi kovalarken buzdaki bir tümseğe çarpıp düştüğü için burnu hafif yamuk kalmıştı. Ama ona yakışıyordu.

Muhteşemdi.

Ve ben, ondan nefret ediyordum.

Derin bir nefes alıp, *ah eskiden birbirimizin en yakın dostuyduk, hatırladın mı* gibi bir tepki vermemeye çalıştım.

O da işimi kolaylaştırdı. Benimki gibi onun da zihninde öfkeli düşünceler dolaşıyor olmalıydı, zira gözleri yanıyordu. Birazdan edeceği hakaretleri toplasam herhalde bir kitap yazabilirdim. *Yağlı, kahverengi saçlarınla özenti bir TikTok* yıldızına benziyorsun. Ya da gözlüklerinle tıpkı bir *hipster gibi görünüyorsun. O gözlükler numaralı mı acaba?*

Aslında hakaretlerin üstesinden gelirdim ama onu gördüğüm zaman aklım nedense küçük bir çocuğun seviyesine iniyordu. Belki, üzerine mükemmel şekilde oturmuş olan V yaka tişörtünün kenarlarının kırışık olduğunu söyleyerek, ben de ona hakaret edebilirdim. Ya da okul tenis takımının kaptanı olduğu için yaptığı kaslarına. Veya slim fit kotuna. Tanrım, bilmiyorum. Yoksa kollarındaki kıllara mı?

Neden hakaret edilmesi bu kadar imkânsız biriydi?

Gözlerimi kırpıştırdım. Yanıma diz çökmüş olduğu için göz gözeydik ve içimizden, birbirimize hakaretler ederek dik dik bakıyorduk. Galiba o, benim saçıma; ben de onun saçına doğru nefes alıp veriyorduk ve bu, çok *yanlıştı.*

Kısacası ikimiz de hiç ama hiç rahat değildik. Gözlerini kıstı. Ağzını açtı. Ben de ağzımı açtım çünkü ilk hakareti onun etmesine izin verecek değildim...

Mochi, bir anda aramıza girdi ve Jack'in yüzünü yalamaya başladı. O da kahkahalar içinde arka üstü düştü ve Mochi'nin kulaklarını okşamaya başladı. "Mochi, beni seviyor. Öyle değil mi, tatlı kız?"

Hain köpek. Hevesle kuyruğunu sallıyordu. Onu kaptığım gibi kaldırıma oturdum. Yüzümü öpmeye çalışınca başımı çevirdim. Dişlerini fırçalamadan beni öpmesini istemiyordum, yoksa Jack'le dolaylı şekilde öpüşmüş gibi olurdum.

Onu korur gibi kolumun altına alınca, Mochi de kıvrılıp sakinleşti. Herhalde kulağının arkasındaki o en sevdiği noktayı kaşıdığım için hiç kıpırdamadı.

Jack, tişörtünün kollarının altından görünen kaslarını göstermek için kollarını göğsünde birleştirdi. Onlara isteyerek dikkat ettiğimden değil yani.

"Yaza ne güzel bir başlangıç. Kırık bir telefon," dedi.

"Önüne bakmadığın için bana *sen* çarptın ve telefonumu düşürdün." İlk yılın ortasındaki acı dolu, korkunç bir takım projesindeki en son konuşmamızdan beri, kısık sesi derinleşmişti. Ekonomi dersinden nefret ettiğim konusunda şaka yapmıyordum. Sebebi o ve lanet arkadaşlarıydı.

"Bu benim suçummuş gibi konuşma. Bana çarpan sendin."

Masum bir ifadeyle *ben ne yaptım ki,* der gibi omuz silkerken gözleri parladı. "Telefonun hâlâ çalışıyor mu?" diye sordu.

Ekran kilidini yana kaydırınca telefonun ışığı yandı ve birkaç ay önce Lia ile birlikte gittiğimiz Bahar Dansında yaptığım bir çizim belirdi. Lia muhteşemdi. Eğer ben sadelerin sadesi Jane isem, Lia da güzeller güzeli Jane idi.

Ekranın ortasındaki çatlağa rağmen telefonum hâlâ çalışıyordu. Rahat bir nefes aldım. "Evet, bir sorun yok gibi görünüyor."

"Camını tamir edebilirim," dedi, düşürdüğüm banka kartıyla paraları uzatarak. Şaşkınlıktan ağzım neredeyse bir karış açık kalacaktı.

Bu, Jack miydi? Gerçekten yardım mı teklif ediyordu? Acaba Cam ile beyinlerini mi değiştirmişlerdi?

"Babam, büyünün farkında olanlara satmamız için yeni geliştirilmiş bir 'Her Şeyi Tamir Büyüsü' seti satın aldı. Omamoriye[2] benziyor. Bunu al, odana döndüğünde telefonunun içine at. Yeni gibi olacak."

---

[2] Omamori, tanrıların gücünü sembolize eden küçük keseler.

Cebinden bir tane çıkardı. Bu, üzerinde küçük bir fiyongu olan ve tapınaklarda satılan Japon muskalarına benzeyen parlak kırmızı, kare şeklinde kumaş bir keseydi. "İşe yarayıp yaramadığını haber ver. Telefonun düzelirse bizim için de iyi bir referans olur."

Ah, demek benimle satış konuşması yapıyordu. Hiç şaşırmadım.

"Hayır, teşekkürler," dedim ve hiç uzatmadım. Kotumun cebinden, başparmağımın yarısından bile daha küçük olan, annemin sıvı tamir karışımını çıkardım. Bu, tüm sihirli büyülerin bandı gibi bir şeydi, hemen hemen her şeyi tamir ederdi. Hatta büyü tozu, bantların üzerindeki alüminyum rengindeydi. "Hemen onarabilirim."

"Halkın arasındayız," diye tısladı.

İmalı gözlerle etrafa baktım. "Herhangi birini görüyor musun?" Büyü Meydanının ortasında yer alan Ana'nın yerine açılan dar patika boştu. Çünkü insanlar genelde, üniversitenin otoparkı olan ana caddedeki plaza girişini kullanırdı. Bir duvarın dibinde annemlerin dükkânı ve evi, diğerinde de Büyü İşleri vardı.

"Yine de açık alandayız." Tıpkı babası gibi ısrarcı ve inatçıydı.

"Az evvel omamori büyüsünü öneren sen değil miydin?"

"Evde kullan diye önerdim, büyüyü burada kullanmamalısın çünkü çok parlar..."

"Birkaç dakika içinde Lia'yı göreceğim. Eğer yarın görüştüğümüzde çatlağın düzeldiğini görürse çok garip olur." Ona dik dik baktım. "Etrafı kolla ve beni gizle."

Suratını buruşturup etrafa bakındı ve bana birkaç santim daha yaklaşıp patikanın girişini kontrol etti. O an söylediklerimden pişman oldum. Zira üzerinden yayılan nane ve temiz pamuk kokusunu hissedebiliyordum.

Çok. Yaklaşmıştı.

Fakat telefonumu onarmak istiyorsam, odaklanmalıydım. Onu itmek yerine, gümüş sıvıyı açtım. Bir anda annemlerin dükkânındaki kokuyu içime çekiyormuşum gibi hissettim. Bu sıvı, babamın matcha sütlü kahvesi gibi yeşil çay, köpük ve kremalı süt kokuyordu.

Dikkatle bir damlasını telefonun ekranına damlattım. Sıvı, aşağı doğru kaydı. Çatlağa dolarken minik ve sıvı havai fişekler gibi parladı. Büyünün işini yapmasını izlerken, rahat bir nefes aldım. Kucağımda oturan Mochi bile bu pırıltıdan büyülenmiş gibiydi.

"Büyü, her zaman çok güzel oluyor," diye fısıldadım kendi kendime. Saf büyü tozu -bunu sadece büyünün farkında olanlar görebilirdi, içinde sihirli gül zerrecikleri de vardı biraz- sayesinde büyülerimizi küçük nesnelerin içine yerleştirebiliyorduk. Mesela çok ıslandıktan sonra hemen kuruyan bir yağmurluk, sevilen bir kişinin hatırasını bir anda zihnimizde uyandıran bir demet çiçek, bu tip çatlakları onarmak için bir tamir bilekliği gibi...

Yaptığımız büyüler küçük ölçekliydi -sadece ufak bir dokunuş- ama tıpkı telefonumda olduğu gibi bu küçük değişiklikler çok güzel oluyordu.

Söylediğim şey aptalcaymış gibi, "Bu, büyü," dedi Jack. Sonra hızla arkasını döndü. "Ellie, çabuk, Ellie..."

Şişeyi hemen cebime koydum ve parlayan büyüyü telaşla sildim. Tenimi kaşındırdığını hissedebiliyordum. Saf büyü, etrafımızda dolaşır ama bunu sadece büyünün farkında olanlar, yani bu şekilde doğan ya da evlilik yolu ile bu yeteneğe kavuşanlar görebilir. Havada dolaşan bu saf büyü tozu, bir çeşit onarma iksiri gibi bir şeydir. Ama işlenmiş şekliyle görünür hâle gelir ve etkisi hissedilir... Tabii büyünün farkında olmayan birinin bunu görmesine izin *veremezdim.*

"Yaz tatilimin bu şekilde başlamasını hiç beklemiyordum doğrusu," dedi, plazaya doğru açılan patikadan gelen yumuşak ve kadife gibi bir ses.

Jack'in uzun bacaklarının arasından karşıya baktım. "Ah, Lia!"

Ortaokuldan beri en iyi arkadaşım olan Lia'nın yüzü beni görünce aydınlandı. Mochi, sevinçle kucağımdan atlayıp onun yanına koştu.

"Gördün mü, Mochi herkesi seviyor," diye mırıldandım Jack'e ama o, beni duymazdan geldi.

Lia, "Düştün mü?" dedi ve sanki Jack'in varlığını fark etmemiş gibi yanından geçip, kalkmam için elini uzattı. Beni kaldırıp korumak ister gibi kolunu omzuma doladı ve Jack'e pis pis baktı. Gözüne çektiği eyeliner, hançer gibi görünüyordu.

Jack, gerildi. Ama kim gerilmezdi ki? Lia, tanıdığım en yırtıcı kızlardan biriydi ama bir bakışıyla lisedekilerin yarısı eriyip coşardı.

Yedinci sınıftayken Jack, herkesin önünde bana, "Neden sürekli beni takip ediyorsun?" demişti. Ondan sonra da ben yokmuşum gibi davranmaya başlamıştı. O saatten sonra Jack ile sonsuza dek en iyi arkadaş kalacağımıza dair büyük hayalim tamamen yıkılmıştı. Olaydan birkaç gün sonra öğle yemeğinde birkaç kız, benimle dalga geçip bana, "Görünmez Ellie," diye seslenmişti. Sınıftakilerin bana acıyarak bakmalarından nefret etmiştim. Fakat bir hafta evvel Güney Kaliforniya'dan gelen Lia, yanıma oturup omuz silkmiş ve "Galiba ben de görünmezim," demişti.

O günden beri de hiç ayrılmadık.

"Telefonumu düşürdüm," dedim. "Jack de çalışıyor mu diye bakmak için bana yardım ediyordu."

Benden on santim daha uzun olan Lia, yüzüme baktı. Daha sonra beni sorgulayacağı çok belliydi. *Jack sana yardım mı etti? Bu insan kılığındaki cehennem, ne zaman dondu ki?*

"Ona çarptım," dedi Jack. Bunu duyunca, neredeyse yine düşecektim. Hatasını... İtiraf mı ediyordu? Sonra tipik Jack hâline geri döndü ve "Ellie'nin aklı bir karış havada. Beni fark etmedi," diye ekledi.

Ah, bu çocuk, gülün üzerindeki gizli bir diken gibiydi. Tanıdığım Jack, buydu işte. Babası gibi Büyü İşleri'nin başarısıyla övünmediği anlarda, benimle dalga geçerdi. Lia, suratını astı. İkimiz de Jack'i çok iyi tanıyorduk.

Lia, Jack ile olan geçmişimi biliyordu ve eski en iyi dostum tarafından terk edildiğimde beni çok desteklemişti. Ben de ailesini özlediği ve kendisini yalnız hissettiği her an Lia'nın yanında olmuştum.

Lia, on bir yaşındayken ülke çapında bir keman yarışmasına katılmıştı. Yerel gazeteler, onun bir müzik dehası olduğunu söylüyordu ve Lia'nın yarışmayı kazanmasına kesin gözüyle bakılıyordu. Yarışma başlamadan önce, Lia'nın gözleri annesiyle babasını aramıştı. Fakat onlar, ofislerini komşu şehre taşımakla meşgul oldukların için Lia'yı yarışmaya büyükannesi getirmişti.

Lia, onları bekleyip durdu. İlk parçasını çalarken, içinde çok garip duygular hissetti. Zira annesiyle babası, bir dakika bile gecikecek olsalar, gruplarından mesaj atarlardı. Ara verildiğinde, seyircilerin yanına gidip sordu. Büyükannesi, tuhaf bir şekilde gülümsedi ve açık bir deliği kapatıyormuş gibi, eliyle iki boş koltuğu gösterdi. "Sorun yok, birazdan gelirler. Sen endişelenme ve son parçana odaklan."

Çalarken parmaklarına dokunan yay, ona buz gibi geldi. Perdeler kapandığında, Lia ikinci olmuştu. Diğer kemancılar, sahne arkasında aileleriyle kucaklaşırken, Lia'nın yanına da büyükannesi geldi. Kadının gözleri endişeyle etrafı süzüyordu. Lia, bir sıkıntı olduğunu anladı.

"Annemle babam nerede?"

"Sana daha önce açıklayamadım çünkü performansına odaklanman gerekiyordu. *Birinci* olacaktın, prestij..."

"Neredeler?"

Çok geçti.

Eğer Lia hastaneye on dakika, yarım saat veya bir saat önce gitseydi -yani büyükannesinin, her şeyin yolunda olduğu yalanını söylediği zaman- onlara son kez sarılabilecekti. Lia'nın annesi ve babası, araba kazası nedeniyle kan kaybetmelerine ve kendilerinde olmamalarına rağmen, acildeki hemşirelere ve doktorlara, ona iletmeleri için yalvardıkları son sözleri duyabilecekti. Onu sevdiklerini, dünyalarının merkezinin o olduğunu ve her ne olursa olsun onun mutlu olmasını istediklerini...

Onlara asla veda edemedi. O gün, keman çaldığı son gün oldu.

Onunla tanıştığım andan beri, çok eğlenceli ve çok uyumlu bir kişi olduğunu net şekilde belli ediyordu. Ta ki biri, ona yalan söyleyene kadar.

Geçen yıl, on altıncı doğum günü partisinde ona bir sürpriz ayarlamak istedim. Günümüzü havuzda geçirecek, öğle vakti Ana'nın kekleriyle karnımızı tıka basa doyuracak ve kapanışı Lia'nın Miki teyzesinin dairesinde yatıya kalarak yapacaktık. Fakat beni görür görmez, ondan bir şey sakladığımı anladı. O kadar hızlı bir şekilde uzaklaştı ki, planlarımı anlatmak zorunda kaldım. Ondan sonra da aramızda hiçbir sır -*neredeyse hiçbir sır*- olmadı. Büyü dışında...

Lia'ya bunu açıklarsam büyücü topluluğun beni dışlayacağı gerçeği aklıma geldi ve bu yanımı gizlemek için ona söylediğim yalanları düşündüm. Boğazıma bir yumru takıldı sanki. Güçlükle yutkundum. Jack beni yüz üstü bıraktıktan sonra, beni toparlayan Lia olmuştu. Bütün okul, onunla arkadaş olmak istiyordu ama o, benim yanımdan hiç ayrılmamıştı. Ve ben, hayatımla ilgili gerçeği ona anlatamıyordum.

"Fark etmez, telefonum çalışıyor." Ekranı Lia'ya doğru salladım. Sadece saatin olduğu yerde küçücük bir şey kalmıştı ama artık parlamıyordu. Annemin iksiri, onu tamamen onaracak kadar vakit bulamamıştı ama en azından az evvel büyü tozunu sildiğim elim, bir bebek teni gibi pürüzsüz ve yumuşak olmuştu.

"Yolculuğumuzu planlamaya hazır mısın?" diye sırıtarak sordu. "Haydi, gidelim."

Telefonumu cebime attım ve kolumu Lia'nın beline doladım. "Sonra görüşürüz, Jack."

Jack, bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı. Herhalde, *sakarlığın yüzünden vaktimi harcadın* gibi, takım projesinde çalışırken tüm arkadaşlarının önünde söylediğine benzer bir şey söyleyecekti. *Neden birlikte bir grup olmamız gerektiğini hiç anlamadım.* Bu zalim sözlerinin şaka olduğunu düşünen tüm arkadaşları, kahkahalarla gülmüşlerdi.

Oysa o, şaka yapmıyordu. O gece döktüğüm gözyaşları, okyanusa karıştı. Çünkü Jack, beni benden bile daha iyi tanıyan kişi olmayı bırakmıştı. Ama o eski bendim, bugünden itibaren Jack'i kafama takmayacaktım.

Ya da belki, *ben de sizinle gelebilir miyim,* diyecekti.

Hah. Sokak ortasında büyü yapacağım derken saf tozu içime çekmek, herhalde zihnimi bulandırmış olmalıydı. Bunu bana asla söylemezdi. Artık söylemezdi.

Eskiden onunla Ana'nın keklerinin yeme yarışması yapar ve iyice cesaret bulduğumuz için Palo Alto'yu koşarak turlayıp milletin başına dert açardık. Ya da babasına dükkânda yardım ederdik. Bayan Yasuda sağken, ev yapımı büyülü ürünler satarlardı. Hatta bir zamanlar ürünlerinin arasında gerçek bir ruh bile vardı.

Anneme de "yardım" eder, yeni leziz tariflerinin tadına bakardık. Tariflerin tadına bakmak derken, annemle babamın burnunun ucundan en son yaptıkları ürünleri aşırırdık, demek istiyorum. Bunun, bazen çok zekice bir hamle olduğu da olurdu (içine bir tutam coşku katılmış kırmızı fasulye keki gibi) ama bazen sonu hiç iyi bitmezdi (bazı şeylerin hafızamızdan hiç silinmemesi için damağımıza yapışan karamel parçacıkları gibi).

Hatta bazı günler, her sihrin kalbi olan saf büyü tozu bile toplardık. Bu, tıpkı yağmur toplamaya benzerdi ama insan, ağır duygular hissederdi. O yüzden biz de ailelerimizin gül parçacıklı eski gözlüklerini takıp çocukların doğum günü partilerine gider ve yere düşen tozları kavanozlarımıza doldururduk. Tozlar omuzlarımızdan kayıp düşerken birbirimizi güldürmeye çalışırdık. Büyü tozunu kavanozlarımıza doldurduktan sonra ellerimde kalan sihir, parmaklarımı statik elektrik gibi kaşındırırdı.

Jack ile geçen çocukluğum, bana bir dizi sihirli kıvılcım gibi gelirdi.

Ama çok hızlı bitti.

Bu tatlı anıları, ekşiyen bir şeker gibi hatırladım. Aradan çok uzun zaman geçmişti. Artık şimdiki zamandaydım. Şimdi Jack ve ben yerine, Lia ve ben vardık.

Onunla yollarımız ayrılmıştı ve benim, Jack Yasuda'yı bir daha anlamam mümkün değildi. Lia ile onun yanından geçerken, Jack bana dik dik baktı. Mochi de ayaklarımızın dibinde bizi takip etti.

BÖLÜM 3

Ana'nın kafesinin hemen önünde duran hasır salıncak, Lia ile birlikte üzerine binerken bizi sıcacık bir kucaklama gibi karşıladı. Ayakkabılarımızı çıkarıp keklerimizi aldığımızda, o da altımızda hafif hafif sallanıyordu.

Bu köşe, bir huş ağacı ve üzerini sarmaşıkların bezediği kardinal kırmızısı bir tente ile kaplıydı. Mochi, yeşil yaprakların arasından süzülen gün ışığının altına, ayaklarımızın dibine kıvrıldı. Burası, meydanın merkezindeki kırmızı şemsiyeli masalardan gizli ve takılmayı en çok sevdiğimiz yerdi. Bu sırada Ana ile garsonlar, masaların arasında koşuşturuyordu. Hepsinin de üzerinde "Sade Sabahlar" yazan açık kırmızı önlükler vardı. Göğüslerinin üzerine neşeli bir güneş logosu işlenmişti.

Lia, kırmızı kadifeye benzeyen, kremalı, glutensiz kekini benim mangolu kekimle tokuşturup, "Şerefe," dedi.

Sırıttım. "Yaz yolculuklarının... Ve dilek listelerinin şerefine."

"Ah?" dedi Lia, kaşını kaldırarak. "Bugün bizim için planın var mı? Yolculuk için başka bir malzeme listesi falan?"

Güldüm. "Hayır, sadece Kaliforniya'ya değil, bütün Amerika'ya götürmeye yetecek kadar Jagabee aldım zaten." Jagabee, Lia ile benim atıştırmalıklara karşı duyduğumuz zaafı temsil eden yiyeceklerdi. Japon patates cipsleri ama patates kızartması şeklinde ve ondan *milyon* kat daha lezzetliydiler. Onları düşününce, ağzımın suyu akmasın diye çenemi sildim.

"Bilemiyorum, gerçi onları yiyip bitireceğim kesin," diye cevap verdi. "Peki, bu liste ne?"

Listeyi açmak için telefonuma dokundum. Sonra Lia'ya baktım ve telefonu göğsüme doğru kapattım. "Sakın gülme. Güleceğini biliyorum."

"Çok tatlı bir planlamacı olduğun için mi?" Lia'nın, ağzına attığı kekini yerken dudaklarında kıpkırmızı lekeler oldu. Ne de olsa o, aramızdaki yırtıcı kişiydi, bense listeleri ve zaman planlamasını yapan kişiydim. "Ellie, bu huyunu çok sevdiğimi biliyorsun."

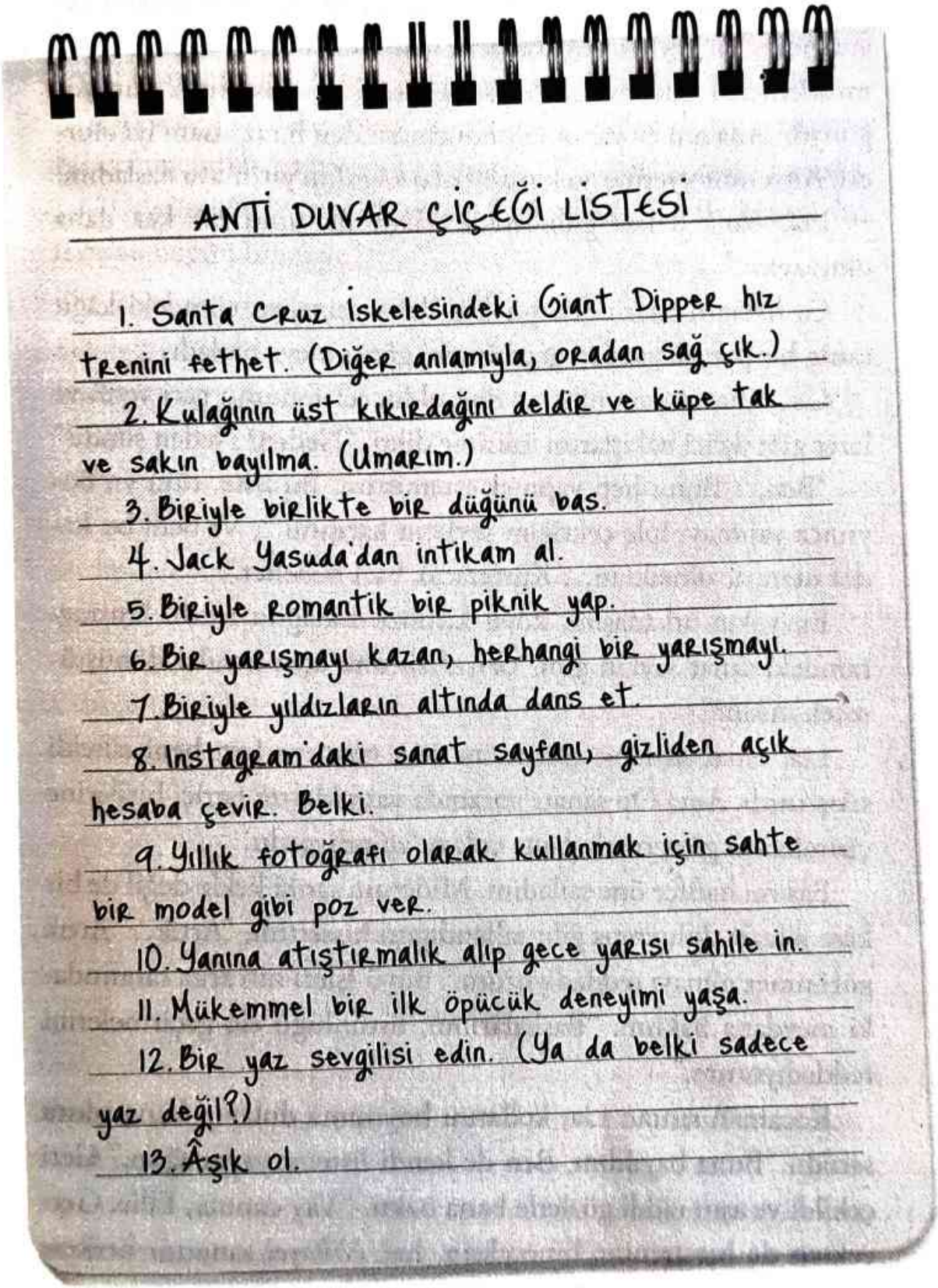
"Tamam..." Derin bir nefes aldım. Hazırdım ama yine de salıncağın altına gizlenip sonsuza dek oradan çıkmak istemiyordum. Eğer elimde olsa 7/24 duvarların arasına gizlenebilirdim.

Gerçi Lia, sınıfın ilgi odağıydı. Diğer öğrenciler, arkadaşlarıyla gülüşürdü. Bense tek başıma oturup telefonuma bir şeyler çizer ve bende eksik olan şeyin ne olduğunu merak ederdim.

Bütün yılımı bu listeyi mükemmel hâle getirmekle geçirmiştim. İnsanların Lia'ya selam verdikleri ama benim yüzüme bile bakmadıkları tüm o anları düşündüm. Ve Jack'in Büyü İşleri'ne gelen bir kargoyu ve ailemin dükkânına bir tabela getirdiğim sırada bana alaycı gözlerle bakmasını, benim dilimin tutulup ne diyemeyeceğimi bilemediğim anları... Zira her ne kadar o şekilde davranmasam da ilgi görmemek, *bana batıyordu.*

Bu yazdan itibaren artık duvarlarımı yıkmaya başlamalıydım. Bu, ikinci yıl başlamadan evvel benim son şansımdı ve lisenin *bir* kısmını gerçekten gurur duyacağım biri olarak geçirmek istiyordum. Büyük bir yanımı, yani büyüyü diğerlerinden gizlemek zorunda kaldığım için kendim gibi olmak, benim için çok zordu. Remy ile Cam, bu konuda birbirleriyle konuşma şansına sahipti ama ben, büyürken tüm o anları paylaştığım en yakın dostumu kaybetmiştim. Ama artık geçmişimin beni engellemesini istemiyordum. Telefonumu uzattım ve en yakın arkadaşım, eğilip baktı. Uçları pembe boyalı siyah saçları, yüzüne düşüyordu. Oysaki ben, onun yüzündeki ifadeyi görmek istiyordum.

Bu listeyi ezbere biliyordum çünkü bir duvar çiçeği bile olsam, artık değişmek istiyordum.

ANTİ DUVAR ÇİÇEĞİ LİSTESİ

1. Santa Cruz İskelesindeki Giant Dipper hız trenini fethet. (Diğer anlamıyla, oradan sağ çık.)
2. Kulağının üst kıkırdağını deldir ve küpe tak ve sakın bayılma. (Umarım.)
3. Biriyle birlikte bir düğünü bas.
4. Jack Yasuda'dan intikam al.
5. Biriyle romantik bir piknik yap.
6. Bir yarışmayı kazan, herhangi bir yarışmayı.
7. Biriyle yıldızların altında dans et.
8. Instagram'daki sanat sayfanı, gizliden açık hesaba çevir. Belki.
9. Yıllık fotoğrafı olarak kullanmak için sahte bir model gibi poz ver.
10. Yanına atıştırmalık alıp gece yarısı sahile in.
11. Mükemmel bir ilk öpücük deneyimi yaşa.
12. Bir yaz sevgilisi edin. (Ya da belki sadece yaz değil?)
13. Âşık ol.

Lia, listemi okumayı bitirmişti ama kafası hâlâ öne eğikti.

"Toplamda on üç mü?" diye sordu, alnını kırıştırarak. "Ama sen, 'on üç, uğursuz sayıdır,' derdin."

"Umarım, listedeki lanetli gibi duran maddelerde şansım yaver gider. Bir şeyleri değiştirmem için, bilirsin işte." Yanaklarım, muhtemelen kızarmıştı. Yaz sıcağı, sanki yanaklarıma vuruyor gibiydi. Ana'nın ev yapımı dondurmasından biraz alsam iyi olurdu. Ama onun yerine, kekin ambalaj kâğıdını yırtmaya başladım.

Lia, bana bakıp gülümsedi. "Dur da şunu bir kez daha okuyayım."

O, listenin üzerinden bir kez daha geçerken elimdeki kâğıt sanki bir parçalayıcıdan geçmiş gibi görünmeye başladı.

Lia, nihayet ama nihayet doğruldu, telefonumu geri verdi ve lazer gibi delici bakışlarını üzerime dikti. "Neden? Neden şimdi?"

"Ben... Bunu hep yapmak istemiştim. Bu liste, tüm yıl boyunca yapmayı iple çektiğim şeylerin karışımı... Ve beni bu kadar utangaç olmaktan... Kurtaracak bazı hedefler."

En yakın arkadaşım, koyu kırmızı dudağını ısırdı. "Instagramdaki sanat sayfan gibi. *Gerçekten* onu açık hesaba dönüştürecek misin?"

Lia, sanat sayfamı görmesine izin vermem için beni sürekli sıkıştırırdı. Ama Op sanatı[3] tarzında yaptıklarım hariç, birilerine çizimlerimi göstermek, bana çok *tuhaf* geliyordu.

Başımı hafifçe öne salladım. Midemin sanki kekle değil de bir kâse jöleyle doluymuş gibi sallandığını hissettim. "Artık... Artık görünmez olmayı reddediyorum." Büyü İşleri'nin arka tarafındaki meydana baktım. "Başkalarının, üstünlüğü ele geçirmelerini reddediyorum."

Kocaman sırıtan Lia, kollarını boynuma dolayıp bana sıkıca sarıldı. "Buna bayıldım. Ben de kendi listemi yapacağım." Geri çekildi ve aşırı ciddi gözlerle bana baktı. "Vay canına, Ellie. Gerçekten de hız trenine bineceksin, ha? *Nihayet* sanatını herkese

---

[3] Op sanatı (Op art), genelde siyah beyaz çizimlerden oluşan, optik yanılsamalara dayalı bir resim akımı (e.n.)

açacaksın? Sen kimsin ve benim en iyi arkadaşıma ne yaptın? Haydi, olduralım şu işi."

Yüreğim sevinçle doldu ama bunun sebebi, Ana'nın büyülü kekleri değildi. Bu yaz, mükemmel geçecekti. Hazırladığım "Anti Duvar Çiçeği Listesi" bu yaz gerçeğe dönüşecekti.

Derken Lia'nın gözleri parladı ve midemde bir sıkışma hissettim çünkü bu bakışı iyi bilirdim. Lia, bela açmaya hazırdı.

"Üç gün içinde yola çıkıyoruz. Fazla vaktimiz yok. Haydi, hız trenine bugün binelim."

BÖLÜM 4

Birkaç saniye sonra, bir saat mesafedeki Santa Cruz'a Lia'nın arabasıyla gitmek için hazırlanıyorduk.

Remy, çabuk kurumamız için odasında plaj havlularına hızlı kuruma büyüsü yapıyordu. Cam, Büyü İşleri'nin üst katındaki evine gitmiş, bir sürü atıştırmalığı ve buzluğa koyduğu içecekleri hazırlarken, bir yandan da buzlar sıcakta erimesin diye büyü yapıyordu. İkisi de Lia'nın gözünün önünden uzak duruyordu, aksi takdirde mutfağımızda birlikte büyü yaparlardı.

Ama zaten Lia ile ben, arkadaşımın eski Toyota RAV4'ünü temizlemekle meşguldük; dördümüz arabaya tıkışmadan önce, içini dışını çabucak sildik.

Keşke bu iş için babamın araba temizleme tozunu (büyülü) kullanabilseydim. Babam, her pazar bizim eski Toyota Camry'i garaja çeker, kapıyı kapatır ve arabanın tepesinden, o yeşil tozdan yaptığı sıvıyı dökerdi. Sonra üzerine su sıktığı beyaz boya, köpükle kaplanırdı. Araba, tepeden aşağı bir güzel temizlenirdi.

Eğer arabasını beş dakikalığına ödünç alıp garajıma götürecek olsam, Lia şüphelenebilirdi. Bu yüzden biz de arabayı büyü kullanmadan temizledik.

Remy, her biri suşi gibi özenle katlanmış havluları alıp arkaya geçti. "Hazır mısınız?"

Lia'nın elindeki minik süpürgeyi kapıp rafa koydum ve bezleri kirli sepetine attım. "Hazırız. Cam nerede?"

Kardeşim, Büyü İşleri'nin ikinci katına baktı. "Şimdiye kadar işini bitirmiştir, diye düşündüm. Genelde..." Yanakları pembeleşince, ağzından büyü lafını kaçıracağını anladım. "... hızlı hazırlanır."

Lia, kaşlarını hafifçe çattı. Fark edip etmediğini bazen merak ediyordum. Beni birkaç kez neredeyse yakalayacaktı. Ben de her seferinde kendimi yalanlara daha da çok gömdüğümü hissediyordum ve bu çukurdan bir türlü çıkamıyordum. Bu konuda yaşadığımız en son olay, hâlâ hafızamda capcanlıydı... Bahar tatilinden hemen önce, birkaç ay evvel olmuştu.

Öğle yemeğinde, Lia drama sınıfından arkadaşlarıyla yemek yerken (beni de davet etmişti ama hiçbirini tanımıyordum), ben de sanat stüdyosunda takılıyordum. Yepyeni akrilik boyaları açarken, bir yandan da tavandaki hoparlörlerden yükselen müziğin uğultusunda âdeta kaybolmuştum.

Resim yapmanın büyülü bir yanı vardı. Resim yapmak, bana göre büyü yapmaya en yakın şeydi. Kremsi boyaların kalın tüpleri, özellikle de taze olduklarında çok hoşuma gidiyordu. Fırçaların kalın uçlarını, parlak renklerle kontrast oluşturan koyu renk kara kalemleri çok seviyordum.

Kanvasın önünde, kendim olduğumu hissediyordum. Bu, gerçekten de başka bir yerde yakalayamadığım bir histi. Sanki kanvas bir aynaydı ve beni, gerçek beni gösteriyordu.

Ve ben, görünmez değildim.

Burası, resim yapmak ve sanat, beni gerçek kılıyor ve iz bırakan birine dönüştürüyordu. İyi ama bunun için en mükemmel renk neydi?

Tüpleri alıp, mükemmel bir gün batımı turuncusu oluşturmak için kırmızı ve sarıyı ne kadar karıştırmam gerektiğini düşündüm. Kapaklarını açtığımda o parlak ve yağlı boya, beni tanıdık bir dost gibi selamladı.

Kapı, tam o sırada duvara çarparak açıldı ve elleriyle ağızları birbirine yapışmış bir çift, neredeyse yuvarlanarak içeri girdi. Kızın ellerini oğlanın kahverengi dağınık saçlarında dolaşırken görünce, şaşkınlıktan elimdeki boya tüpünü sıktım ve her yer boya oldu...

Jack.

Gözlerimi kırpıştırdım. Bunlar, sanat sınıfımdaki bir ayrılıp bir barışan gotik çift, Ally ile Ian idi.

Ally, "Burada mı?" diye kıkırdadı ve saçıyla oynadı. "Bayan Mitra, ders başlayana dek dönmez, biliyorum ama... On dakikacık vaktimiz var, demektir."

Ian, öne doğru yaslandı. "Daha önce beş dakikada yapmıştık."

Kız, çocuğun göğsüne vurur gibi yaptı ama eli havada kaldı. Sonra parmaklarının aşağıya doğru inişini izledi. Aşağıya...

Lanet olsun, onları bu şekilde görmeme gerek yoktu. Gözümün önünde ve benim için kutsal olan bu sanat cennetinde hem de... Boğazımı temizledim, yüzüm kıpkırmızı olmuştu.

Kafalarını hızla kaldırdılar.

"Stüdyonun boş olduğunu sanmıştım." Ian, suratını buruşturdu.

Bu, bir özür müydü? Senin benden daha çok utanman gerekmiyor muydu? Neden bu konuyu tek önemseyen kişi bendim acaba?

"Kim bu?" diye fısıldadı Ally. "Yoksa bir hayalet mi görüyoruz?"

Vay canına. Tamam. Demek, gerçek bile değildim, öyle mi?

"Merhaba... Tam karşınızda duruyorum." Ama o kadar sessiz konuşmuştum ki ağzım kanvasın arkasında kaldığı için ikisi de beni duyamadı.

Ian, kolunu kızın beline dolayıp hafif bir kahkaha attı. "Bütün yıl bizim sınıftaydı. Adını bilmiyor musun?"

"Sen söyle. Bahse girerim, sen de bilmiyorsundur." Ally, pis pis sırıttı.

"Ahhh, yakalandım," diye cevap veren erkek arkadaşı, hiç de mahcup görünmüyordu. Belki de az evvelki gürültülü ve ıslak öpücük yüzündendi.

Onlardan *kaçmak* için bahçeye açılan kapıya doğru baktım. Bir adım attım ve ayakkabımdan, az evvel ikisinin oynaşırken çıkardığı sese benzeyen bir ses çıktı.

Yere bakınca, betona yayılmış olan kırmızı boyanın üzerine bastığımı gördüm. *Lanet olsun!* Tüpteki boyanın bir kısmını yanlışlıkla yere sıkmıştım. Burayı temizlemek saatler sürerdi, ta ki...

Kot şortumun ceplerini kontrol ettim. Yanımda, bir paket şekere benzeyen ve ağır kirleri temizlemek için kullanılan bir paket *temizlik büyüsü* olması gerekiyordu. Azıcık bir tutamla kocaman lekeler hemen yok olurdu. Onu genelde, kazara bir yerleri lekelersem diye yanımda taşırdım ama...

Belki de bu çifti dinlememi engellerdi. Bu, her kuruşuna değerdi. Onlardan uzağa, bahçeye de kaçabilirdim.

Etrafıma baktım. Bu çift dışında, etrafta başka hiç kimse yoktu ve onlar da zaten benimle ilgilenmiyorlardı.

Temizlik büyüsünü cebimden çıkarıp paketi yırtarak açtım. Büyüyü boya lekelerinin üzerine damlattım. Beyaz toz, yere düştü ve renkli bir şekilde parlamaya başladı.

Bahçeye çıkan kapı bir anda açıldı ve tanıdık bir ses, "*Bu da* ne?" dedi.

Hızla arkamı dönerken, kalbimin yerinden çıkacağını sandım.

Lia.

Öfkeyle sanat stüdyosuna girdi ve sesi, yüksek tavanlarda yankılandı. "Kendinize bir oda tutun, Ally ve Ian. Özel bir oda."

Ally, yanakları kıpkırmızı olmuş bir vaziyette Ian'dan uzaklaştı. "Ah, selam, Lia." Kız, geçen sene en yakın arkadaşıma âşık olmuştu ve belli ki duyguları hâlâ tam olarak geçmemişti.

Ian, yüzünü buruşturup kıskanç gözlerle Lia'ya baktı. "Haydi, gidelim." Kapıyı arkalarından çarparak kapattılar.

Fakat sonra en yakın arkadaşım, bana doğru döndü ve gözlerini kısarak beton zemine baktı. "Ben, şey mi... Sen, yerdeki boyayı çıkartmak için şeker mi kullandın?"

"Şey, yere bir parça kırmızı kâğıt düşürdüm de." Tam kaybolmak üzere olan temizlik büyüsünün kâğıdını alıp cebime attım. (Bu, çok fonksiyonlu bir büyüydü, hatta geri dönüşümlüydü.) Kaybolmak üzere olan kâğıdı *almasaydım, açıklamakta zorlanacaktım.*

Lia, bana garip garip baktı. Boynumdan terler akıyor, yanaklarım kızarıyordu. Burada bir şeyler döndüğünü anlayacak kadar iyi tanıyordu beni ama ona büyüden *söz edemezdim.*

"Az evvelki şu oynaşma sahnesi, bana biraz fazla geldi," deyiverdim.

Lia, yüksek sesle bir kahkaha patlattı. "Evet, sahneyi benim de hiç istemediğim ön sıradan izliyordun." Ian ile Ally yüzünden gerildiğimi zannederek, "Ne çizdiğini görebilir miyim?" diye sordu.

Dudağımı ısırdım. "Çok da güzel değil..."

"Zırrr!" Çalan zil, bir sonraki derse beş dakika kaldığını haber verdi.

Zil, beni kurtardı. Rahat bir nefes aldım. Lia, pek çok çizimimi görmüştü ama ben, yine de onları başkasıyla paylaşınca kendimi çıplak hissediyordum ve kaşınır gibi rahatsız oluyordum.

"Lanet olsun," diye homurdandı. "Sınava hazır değilim. Daha sonra, Ana'nın yerinde buluşalım mı?" Lia, kırmızı boyanın betona yayıldığı yere son bir kez daha bakıp başını iki yana salladı. Ama sınıf arkadaşlarım içeriye doluşurken, Lia ortadan kayboldu. Fizik dersindeki sınıf birinciliğini korumak için çok çalışıyordu ve sınava geç kalmayı hiç istemezdi.

Fakat o gün öğleden sonra Ana'nın yerinde, konuşmak için beni kenara çekti. "Hey, bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Elbette, zaten sana her şeyi anlatıyorum." Yalanım yüzünden, midem alev alev yandı.

Sorun şu ki, bunu *yapamazdım.* Ona büyüden bahsedemezdim. Büyüler, yanlış ellere geçmemeliydi. Artı; son birkaç yıldır saf büyü tozunun miktarının azalmaya başlaması üzerine,

Dünya Büyücüler Hükümeti, genel halkın büyülü toplumun içine sokulmaması gerektiğini söylemişti. Remy ile ben gibi elbette bu toplumda doğmuş olabilirdiniz. Ya da annemin babamı büyülü toplumun içine soktuğu gibi, büyünün farkında olmayan biriyle evlenip onu bu dünyanın içine sokabilirdiniz. (Büyüyü öğrenen biri, artık onu unutamazdı.)

Eğer Lia, bu durumu öğrenecek olursa, elimi herhangi büyülü bir şeye sürmeme bir daha asla izin verilmezdi. Rıhtımı neşe ve merakla doldurduktan sonra otellerine çekilen turist kalabalığının ardından saf büyü tozu toplamak için, ayda bir kez cumartesi geceleri, ailecek Balıkçı İskelesi'ne yaptığımız gezilere katılamazdım. Bunlar, kâselerimizi ağzına kadar deniztarağı çorbası ve ekmekle doldurduğumuz ve ardından boş iskelede döne döne uçuşan saf büyü bulutlarını topladığımız, dolunayın da olduğu en güzel gecelerdi. Bir daha, Remy ile birlikte odamda kıvrılıp, büyüyle dolu cam küreler etrafımızda uçuşurken *Demon Slayer*[4] dizisinin son bölümünü tavana yansıttığımız projeksiyonla izleyip, içinde biraz sihir olan yuzu balı[5] çayından içemeyecektim. Bunu özleyecektim... Ama en kötüsü bu değildi.

Eğer Lia, büyüyü ve en yakın arkadaşımdan sakladığım bu büyüklükteki sırrı öğrenecek olursa... *Özellikle de* birbirimize her şeyi anlatacağımıza dair söz vermişken...

O zaman, yüzüne karşı her gün yalan söylediğimi, artık konuşmadığı büyükannesinden farklı biri olmadığımı da öğrenirdi.

Bir ses, "Babam, gitmeme izin vermiyor," diye homurdandı ve beni düşüncelerimden çekip aldı. Cam, kaldırıma yığılırken, o her zamanki sağduyulu hâlinden şaşırtıcı derecede farklı görünüyordu.

"Cidden mi?" diye homurdandı Lia. Remy ise sadece iç çekti. Bay Yasuda zaten hep oyunbozanlık ederdi.

---

[4] Demon Slayer, Koyoharu Gotouge tarafından yazılan, Şubat 2016-Mayıs 2020 arasında yayımlanan manga serisinden uyarlanan bir anime dizisi. (e.n.)

[5] Yuzu balı çayı; özellikle kış aylarında tüketilen, yuzu marmelatının sıcak suyla karıştırılmasıyla elde edilen bir çeşit geleneksel Kore çayı. (e.n.)

"Dükkâna bak, maliyeti düşün, *bla bla bla,*" diye, Bay Yasuda'nın derin sesini taklit etti. İçimin ürperdiğini hissettim.

"Bak, ben yanınızdayım. Başımızın belaya girmesi mümkün değil," dedim. "Bir kez daha denemek ister misin? Babana, seni gözümün önünden ayırmayacağımı falan söylerim. Hem zaten iskeleye giriş bedava. Bundan daha ucuz bir etkinlik olamaz."

Derken, Lia'nın telefonu titreşti. O telefonuna bakarken, ben de Cam'e ağzımla, *biraz büyü yaparım* diye sessizce işaret ettim.

Hevesle başını salladı ve bana heyecanla baktı. Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Cam, on dört yaşında ve benden daha uzun olmasına rağmen, onu küçük kardeşim gibi görüyordum. "Babamdan bir daha izin isteyeceğim. Belki sihirli bir şey olur," diyerek bana göz kırptı. Birkaç hafta önce babamın eski büyü kitaplarından birinde bulduğum "*Fırsatlara Evet De*" büyüsü yapmıştım. Bunun için sadece birkaç tutam toz yeterli olmuştu. Bay Yasuda, böylece Cam'in beş gece arka arkaya bize yemeğe gelmesi konusunda sıkıntı çıkarmamıştı. Bay Yasuda, hep yemek yapmaya çalışırdı ama köri sosu ve pirinci bile güzel olmazdı. Bayan Yasuda'nın eskiden yaptığı yemeklerle kesinlikle kıyaslanamazdı.

Başımı salladım. "Tamam, tamam." Cam, Büyü İşleri'ne geri dönerken, ben de boğazımı temizledim. "Telefonumu unutmuşum, gidip alayım."

"Telefonun elinde." Lisa, bana tuhaf tuhaf baktı.

"Ah!" Güldüm. "Şey, yani ta... tavuklu dürümümü unutmuşum, diyecektim. Babam yapmıştı da. Çok acıktım."

Remy ve Cam'le birlikte Santa Cruz'a gitmeye karar vermeden hemen önce, Sade Sabahlar'da karnımızı keklerle doldurmuştuk. Hatta galiba yüzümde biraz krema lekesi bile vardı.

Lia, tuhaf bir şeyler döndüğünü anlamış gibi alnını buruşturunca, panikledim. *Ne diyeceğimi bilmiyorum, ne diyeceğimi bilmiyorum...*

Derken, Remy atladı ve "Lia, Minami Vu'nun evindeki *yaza merhaba* partisinde ne giyeceğime dair tavsiyene ihtiyacım var. Herkes gidiyor ama ben, mayo giymek istemiyorum..." dedi.

En yakın arkadaşımın dikkati, kız kardeşimin bu cümlesiyle bir an için dağılınca -kardeşim, o sırada bana, çabuk ol, der gibi baktı- Mochi'nin yanımda tık tık eden patileriyle birlikte hemen eve gittim. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

BÖLÜM 5

Odam, okulun bu karmaşık son gününden çok uzaktaki sessiz ve sakin bir sığınak gibiydi. Biraz dağınıktı ama burası benim *yuvamdı.* Duvarlardan birindeki ağzına kadar dolu kitap raflarından, köşedeki çizim defterlerine; giysilerden daha çok, resim malzemeleriyle dolu olan dolabımdan, tavandaki peri lambalarına ve sıcacık ışığın içeriye girdiği büyük pencereye kadar, buradaki her şey beni neşelendiriyordu.

Arkama iki kez bakıp Lia'nın peşimden gelip gelmediğini kontrol ettim. Ama yalnızdım -hatta Mochi bile kemik aramak için ortadan kaybolmuştu- ve gidip kitap raflarımın önünde durdum.

Bu güzelim kitapların önünde olmak, rengârenk boyalarla dolu paletimle resim kanvasının önünde olmakla aynı hissettiriyordu bana. Kitapların pürüzsüz kapaklarında parmaklarımı gezdirdim, içlerinde gizli dünyaların ve karakterlerin hayalini kurdum. Şimdiye dek gördüğüm en müthiş kapaklardan birine sahip olan -ve en sevdiğim kitap olan- Şafağı Döndür'e gelince durdum.

Pencerenin önüne gidip sabahın sıcacık ışığı altında oturdum ve sayfanın başlığında parmağımı gezdirdim. Her ne kadar hız trenini ve Anti Duvar Çiçeği Listesi'ni boş verip Maia'nın[6] maceralarında kaybolmak istesem de (bu, bana çok cazip geliyordu) kapattığım kitabın kapağına hafifçe vurdum. *Pat, pat, pat.*

---

[6] Şafağı Döndür kitabının başkarakteri. (e.n.)

Kitabı tekrar açtığımda, kâğıt ve mürekkebin müthiş kokusu yerine; incecik tel bir çerçevesi olan, hafif yamuk, pembe camlı bir gözlüğün yanında, koyu kırmızı bir kadifenin içindeki bir şişe duruyordu.

Şişeyi alıp -gözlüğün camı büyülü olduğu için, şişenin içindeki tozu görebiliyordum, aksi takdirde çıplak gözle görülmezdi- homurdandım.

"Lanet olsun." Şişe boştu. Dün gece ekonomi sınavına çalışmaya dalıp onu doldurmayı unutmuştum. Şişeyi son bir umutla alıp hafifçe salladım. İçinde birkaç parça minik toz parladı ama bırakın büyü yapmayı; bu toz, insanı hapşırtmaya bile yetmezdi. Babam, Balıkçı İskelesine son gidişimizde, annemle birlikte yaptıkları yeni bir çayı test etmek için şişedeki büyüyü kullanmıştı. Derhâl kendime biraz toz toplamalıydım.

Camını sildiğim gözlüğü -annem, Palo Alto'nun lider büyücüsü olarak üstlendiği birtakım görevleri yerini getirdikten sonra bu gözlüğü bana vermişti- gözlerimi kapatıp taktım. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım.

Oh.

Saf büyü tozu, kristal karlar gibi yumuşak ve nazik bir şekilde havada uçuşuyordu. Bir anda etrafımda uçuşan sihri görünce, su altına dalmışım gibi hissettim... Tüm duyularım merakla açılmıştı. Gerçi çoğu zaman bunu görebiliyordum. Çünkü bizim gibi büyü farkındalığı olanlar, bu pembe camlı gözlüklerle saf büyü tozu toplardı. Ama çok fazla takarsak da büyünün ışıltısı, baş ağrısına yol açardı.

Ben, tozumu genelde Balıkçı İskelesinden toplardım. Daha fazla zamanım varsa da güneşli bir günde gözlüklerimi takar -yanıma birkaç tane de gül pembesi kristal kuartz taşı alır- ve büyüyle doldururdum. Ama eğer Cam için büyü yapacaksam da toza şu an ihtiyacım vardı. Etrafımda parıldayan toza baktım. Eğer yeterince toplayabilirsem...

Şişeye birkaç tanesini doldurmak için zıpladım ama elimden kaçtılar. Homurdandım. "Kıpırdamayın!"

Neyse ki Lia beni göremiyordu. Çünkü mama için dans eden Mochi'ye benziyordum. Bu, elimle kar tanesi yakalamaya çalışmak gibiydi ve büyü tozu, sanki aklı varmış gibi hareket ediyordu. Balıkçı İskelesi'ne yaptığımız gezilerde, tozun daha kolay toplanabilmesi için yavaşlamasını sağlayacak bir büyü yapardık. Rıhtım gibi, turistlerin neşeyle doldurdukları bir alanda tonlarca büyü tozu olurdu.

Kaba hareketlerle sağa sola zıplayarak yeterince büyü tozu yakalamaya çalıştım. Sadece birkaç tutama ihtiyacım vardı ki bu pek de zor olmamalıydı, özellikle de bizimki gibi duygularla dolu bir evde. Bir kez daha atladım. "Hoop, yakaladım!"

Penceremin önünden bir homurtu duyunca hızla arkamı döndüm. Odam, ara sokağa ve diğer taraftaki eve bakıyordu. İki kat yukarıda beni görebilecek hiç kimse yoktu. Şey hariç...

Jack, kollarını birleştirmiş, pencereden sarkıyordu. "Demek artık gündüzleri büyü yapmak dışında, herkesin görebileceği yerlerde büyü tozu toplamaya da başladın?" O an yatağıma saklanıp bir daha hiç görünmek istemedim.

Lanet penceresi, benimkine bakıyordu. Bu, küçükken çok sevdiğimiz bir şeydi. Geceleri yatağımdan iner, ay ışığıyla parlayan camın önündeki koltuğa otururdum. İkimiz de bir ara sokağın ayırdığı pencerelerimize çıkar, gözlerimiz kapanıp başlarımız kitaba düşene kadar birbirimize hikâyeler okurduk.

Ama bu, "bir daha asla olmayacak" geçmişte kalmıştı.

Bir Paskalya Tavşanı gibi zıplarken görmek istediğim son kişi, Jack'ti.

Yüzüm utançtan kızardı. "Ara sokaktan geçen hiç kimse, odalarımızı göremez. Yani başımı belaya sokma girişimin işe yaramıyor."

Sanki onu rahatsız eden bir şey söylemişim gibi kaşlarını çatınca alnında derin bir kırışıklık belirdi. Ama aynı anda yanıp kararan gözlerindeki ifadeyi okuyamıyordum. Jack, benim için artık bir yabancıydı. Aramızdaki sokağa rağmen, parmaklarının camın kenarını sıkıca kavradığını görebiliyordum. Benim olimpik tavşan gibi muhteşem atlayışlarıma hakaret edecekmiş gibi ağzını açtı ama ben, ondan önce davrandım...

"Beni rahat bırak, Jack," dedim sertçe. *Beni her gördüğünde kaşlarını çatan sensin. Benimle konuşmayı kes. Beni fark etmeyi kes. Seni fark etmemi sağlamayı kes.*

Elini saçlarında gezdirip bir şey söylemeye başladı...

Derken, Bay Yasuda'nın sesini duydum. "Jack? *Jack!*" diye bağırıyordu.

Jack, hızla arkasını dönüp perdeyi kapattı. Açık kalan aralıktan, Jack'in odasına giren Bay Yasuda'yı gördüm.

"Ne haber, baba?"

"Umarım, o Kobata kızla konuşmuyorsundur. Onlar, bizim rakibimiz." Bay Yasuda, yine her zamanki gibi tatlı ve kibardı. Bir keresinde annemle babamın, Bay Yasuda ile ilgili tek güzel şeyin eşi olduğunu söylediklerini duymuştum. (Benim onları duyamayacağımı sanarak konuşmuşlardı.)

"Meydanın neredeyse tamamına biz satış yapıyoruz, yani aramızda bir rekabet olduğu söylenemez."

Bay Yasuda, kurbağa gibi bir ses çıkardı ki kendisi, gerçekten de tam bir kurbağaydı. "İşte benim oğlum. Çok doğru. Kararlılığımız ve çalışkanlığımızla satışlarımız tavan yaptı. Bu seviyeyi korumalıyız."

Jack, hemen atladı: "Elbette, baba. Büyü İşleri, benim en önemli önceliğim. İnan bana."

Babası, güldü ve konuşmaya devam etti. Dikkati üzerine çekmeyi her zaman çok severdi.

Yaz tatilime başlayamadan, Jack'i daha şimdiden *iki kez* görmüştüm bile. Ekonomi sınavından geçmeye çok odaklandığım için ona da popüler arkadaşlarına da dikkat etmemiştim. Ama bugün bana çarpmasıyla birlikte şansım bozulmuştu.

Birkaç toz daha yakalamaya çalıştım ama gözlükleri fazla taktığım için başım ağrımaya başladı. Şişeyi salladım. Dibindeki parlak tozlar, yukarıya doğru yükseldi. Yeterince toplamıştım.

Perdeler birden açıldı ve kollarını göğsünde birleştirmiş olan Jack, bana öfkeyle baktı. Babası, Büyücüler Meydanı'nın

tamamına satış yaparak, böbürlenme hedefine ulaşmak için muhtemelen Büyü İşleri'ne geri dönmüştü.

Babasıyla ikisinin, hakkımda söyledikleri tek bir kelimeyi dahi kaçırmadığımı gizlemeye zahmet bile etmeden, ben de ona öfkeyle baktım. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o, benden daha hızlı davrandı...

"Ortalık yerde büyü tozu toplama," diye tısladı. Bana son bir uyarı bakışı daha atıp penceresini çarparak kapattı. Son sözüyle birlikte penceresinin kilidinin sesini duydum.

Evine sırtımı dönerken öfkeyle homurdandım. Ama onu görünce fazla vaktimin kalmadığını ve Cam'in acilen yardımıma ihtiyacı olduğunu hatırladım.

Topladığım saf büyü tozunun bir kısmını çabucak avucuma doldurdum. Onu süslü bir şekle sokacak kadar vaktim yoktu. Babamın *Zor Zamanlar İçin Umut* kitabını açıp sayfalarda parmağımı gezdirdim. Düzgün bir büyü kitabı olmadan büyü yapmak konusunda annem gibi yetkim olmadığı için doğru büyüyü bulmalıydım. Yaptığım son büyü olan cilala-parlat büyüm, sadece tek bir kelimeyi atlamış olduğum için annemin ikebana[7] vazosu da dâhil olmak üzere, dokunduğu her şeyi kırmıştı. Neyse ki annemle babam, beni bu konuda cezalandırmamıştı. Ama annem, pek de mutlu olmadı. Vazonun parasını ödemek için dükkânda çalışmam gerekmişti.

Fırsatlara Evet De.

Acaba bu büyüyü kendime de mi yapsam, diye ilk kez düşünmüyordum ama dilek listem için beni değiştiren şeyin büyü olmasını istemiyordum. Ama Bay Yasuda çok inatçı biri olduğu için ona bu büyüyü yapıp, Cam'in bizimle gelmesi için izin vermesini sağlayacaktım.

Gerekenler: İki tutam saf büyü.

Büyüler, bir tutamdan (mesela hıçkırığı geçirmek için) bir galona kadar (örneğin, koca bir evi temizlemek için) değişir. Eminim daha fazla büyü tozu isteyen başka büyüler de vardır.

[7] İkebana, Japonlara özgü bir çiçek düzenleme sanatı. (e.n.)

Ama bugünlerde, hayat kurtarmak ya da hemen daha iyi bir devlet başkanı seçmek gibi büyüler için o kadar çok büyük tozu bulunmuyor dünyada, maalesef. Yani bir ya da iki tutam büyü tozu bile çok büyük bir miktar sayılıyor.

Bu, gayet basit bir işlemdi. Tamam, önce *gözünde canlandır. Jack ile ikimizin birbirimize haka...*

Lanet olsun. O değil. Jack umurumda bile değildi. Yolun karşısındaki, şu an boş olan pencereye bir kez daha öfkeyle baktım.

Zihnimi temizlemeye çalıştım ve Remy, Cam ve Lia ile birlikte iskelede yürüdüğümü hayal ettim. *Oyun makinelerinden yükselen gürültüler, çevreye yayılan pamuk şeker kokusu... Ağır ve buruşuk paketlerdeki tuzlu su şekerlemeleri, hız trenine binmiş kişilerin yukarıdan gelen neşeli haykırışları...*

Evet, elimden geldiğince güçlü bir şekilde düşündüm. *Cam'in gitmesine izin ver. Evet de.* Kelimeleri yanlış söylemediğimden emin olmak için dikkatle kitaba baktım ve "*Olmasını en az beklediğin fırsatlara evet de, şu an reddetmenin vakti değil,*" dedim.

Şişedeki toz, açık bir yaz mavisi renginde parlayarak ısındı. Onu avucuma döktüm ve Yasuda'nın evine doğru üfledim. Parlayarak duvarlara yapışmasını izledim ve Bay Yasuda'nın fikrini değiştirmesini umut ettim.

Sonra da derin bir iç çektim. Büyümü yapmıştım... İçinde bulunduğum şartlar göz önüne alınınca, elimden gelenin en iyisini yaptığım söylenebilirdi.

Lanet olası Jack Yasuda. Bir günde onu iki kez görmek, bana iki kat fazla geldi. Umarım yaz boyunca onu bir daha hiç görmem.

Hızla mutfağa girip çıktıktan ve elime tavuklu bir dürüm aldıktan sonra doğruca garaja koştum. Lia, dürüme şüpheyle baktı ama bir şey söylemedi. Remy'ye yaza merhaba temalı havuz partisinde ne giyeceği ile ilgili tavsiye vermeye devam etti.

Beş dakika sonra Büyü İşleri'nin arka kapısı çarpılarak açıldı. Sıska bedeni az evvelkinden daha da kambur duran Cam, eşikte belirdi.

"Evet, dedi. Gelebilirim," dedi ama sanki babası ona *yaz boyunca dükkânda çalışacaksın,* demiş gibi söyledi bunu.

"O hâlde, sorun ne?" diye sordu Remy. "Sakın bana babanın..."

"Ben de gelirsem," diye kükredi, Cam'in arkasından bir ses. "Yaz tatilimin ilk gününü ziyan ettiğin için bana borçlusun, kardeşim."

Jack Lanet Yasuda, bir anda karşımızda belirdi. Dudaklarını büzmüş öylece duruyordu.

"Evet demek zorunda değildin," diye homurdandı Cam.

Lanet olsun. Büyüm, olabilecek en kötü şekilde geri tepmişti. Jack Yasuda'yı bir günde üç kez görmek, bir lanetti. Ona gözlerimi kısarak baktım, o da bana aynı bakışlarla karşılık verdi. Gergin ve kötü bir sessizlik, ortamı kapladı. Hatta bir abisine bir bana bakan Cam bile irkildi.

"Evet," dedi Lia, sonunda. "Bu, çok eğlenceli olacak."

Santa Cruz Sahil İskelesinden yaz mevsimi *sızıyordu.* Gökyüzü, bulutsuz ve parlak güneşle doluydu. Havada mis gibi pamuk şeker kokusu vardı. Sahilin en uzak ucundan bile, iskelenin ünlü hız treni Giant Dipper'a binenlerin belirsiz haykırışlarını duyabiliyordum.

"Bu," dedi Remy, heyecandan parlayan gözlerle, "gezimizin tadını çıkarmanın en güzel yolu."

Kardeşim gülümserken, yüzü aydınlanan Cam de başını sallayarak onu onayladı. Birbirlerinden hoşlandıkları çok belli oluyordu. Aşk hayatlarında yardıma ihtiyaçları olduğundan değil, zira yardıma ihtiyacı olan biri varsa, o da bendim.

İskeleden inip, sahil boyunca uzanan dükkânların önünden geçtik. Yumuşak ve sıcak kumlar ve yanı başımızda ışıl ışıl parlayan su, mükemmeldi.

"Burada tatlı bir delikanlı bulma şansımız nedir?" dedim Lia'ya. O da bana sırıtarak cevap verdi. Belki de 11. maddeden başlayabilirdim: İlk mükemmel öpücük.

Arkamızdan gelen Jack, boğulacakmış gibi öksürdü.

"Sen iyi misin, çoban?" Lia, omzunun üzerinden Jack'e baktı.

Jack, onu başından atmak ister gibi elini salladı. "İyiyim."

En yakın arkadaşım, bana döndü. "Her neyse, *ben de* tatlı biri sayılırım." Somurttu, aslında haksız değildi. Koluna girdim, o sırada gözüme bir şey takıldı.

"Tuzlu su şekerlemesi!" diye bağırdım ve Lia'yı kumsaldaki Marini'nin yerine doğru çekiştirdim. Bu şeker dükkânın tatlı ve çıtır çıtır şekerlemeleri, bizim için olmazsa olmazdı ve iskeleye ne zaman gelsek buraya mutlaka uğrardık. Sadece büyü farkındalığı olanlar, yerel sörfçü -ve büyücülerin- bu şekerlemelerin bazılarına yaz neşesi büyüsü yaptığını bilirdi. Bunları yiyince gününüz güzel geçerdi.

İçinde yeni bir çilekli şekerleme dönmeye başlayan şekerleme makinesinin yanına giderken, çikolataya batırılmış her şeyin (çubuk kraker, çilek, hatta pastırmanın bile) olduğu tezgâhın önünden geçip doğrudan şekerleme paketlerine yöneldik. Beş dakika sonra şekerlemelerimizi yiyerek tekrar dışarı çıktık.

Cam'le birlikte Marini'nin karşısındaki banklara oturmuş olan Remy, "Bizi ektin," diye seslendi.

Ekşi limon sulu sakızlarla dolu paketi ona uzattım. "Evet ama bunu ikinize aldım." Kız kardeşim, çevresi krema okyanusuyla sarılı bir kedi gibi sırıttı. Cam, hemen bir tane alıp çiğnemeye başladı.

"Bu kadar şekeri kendine mi aldın?" dedi, kumsalla dükkânın bulunduğu kısmı ayıran tırabzanlara dayanmış olan Jack. Sesi, alçak ve *yargılayıcıydı*. Rahatsız oldum ama çekip gidemedim.

"Affedersin, *babacığım*. Yoksa bunun sağlıksız olduğunu falan mı söyleyeceksin?" Ona dik dik baktım.

Başını iki yana salladı. "Ne söyleyeceğimin bir önemi var mı?" Doğruldu ve "Haydi, gidelim," dedi.

"Gıcık," diye homurdandı Lia. Ona tüm kalbimle katılıyordum. Remy bile biraz kızmış gibiydi.

"Özür dilerim," dedi Cam, bize bakarak.

Onu dürttüm. "Eğer seninle takılmamız buna bağlıysa, Bay Gün Işığı'nın varlığına tolerans göstermeye çalışırım," dedim.

Biri, boğazını temizledi. Bunu duyunca hepimiz korkudan sıçradık. Lunaparkın girişinde bekleyen Jack, çok sıkılmış görünüyordu. *Beni duydu mu,* diye merak ettim. Sonra aklıma listem geldi. *Bir önemi var mı?*

Lia'yı da yanımda sürükleyerek onun yanından geçtim. Duyup duymamasının hiçbir önemi yoktu. Zaten hepimiz, onun taş kalpli biri olduğunu biliyorduk ve söylediğim her kelimeyi, hatta daha fazlasını hak ediyordu.

Lia ile birlikte koyu renkli bir oyun makinesinde Skee-Ball oynarken yumuşak masonit toplardan birini düşürdüm. "Öğh, bunun üzerinde sakız var." Dijital ekranı gözüme çarpan top, yere yuvarlandı. "Lanet olsun."

Bu makine, ancak 50 puana kadar çıkan eski tip makinelerdendi. Bu yüzden topların yerlerinden fırlamasına şaşırmadım. Yine de birinin çiğnediği eski bir sakızın topun üzerinde olması iğrençti.

Ben, kalabalığın arasında topu ararken, 50 puanlık deliğe nişan alan Lia da, "Seni yeneceğim," diye seslendi. Oyun boyunca birbirimize çok yakın puanlar almıştık ve berabereydik ama bu hamle...

Top, bronz bir çift parmak arası terliğin üzerine yuvarlanıp durdu. Uzun boylu bir çocuk, topu yerden aldı, topun üzerindeki sakızın etrafını zar zor saran kâğıdı tutup sakızı çıkardı ve en yakındaki çöp kutusuna attı. Temiz topu bana uzatıp, "Bu, senin mi?" diye sordu.

Benim yaşlarımdaki bu çocuğun yeşil, kahve gözleri, altın sarısı kıvırcık saçları ve bronz bir teni vardı. Geniş şortu ve V yakalı bol tişörtüyle Santa Cruz'lu sörfçülerin somut bir örneğiydi. Fakat çarpık gülümsemesi dikkatimi çekti. Ona hemen teşekkür edip topu alarak gitmek yerine, durdum. Çocuğun yanına birkaç genç kız ve erkek de geldi.

Kızlardan biri, "Ne oldu?" diye sorduktan sonra beni gördü. "Aaah, Ezra. Çok tatlıymış."

Uzattığı elinden topu alırken deli gibi kızardım, neyse ki yanıp sönen ışıklar nedeniyle ortam biraz karanlıktı. "Şey, yardımın için sağ ol."

"Sakıncası yoksa ben ve arkadaşlarım açık makinelerde oynayabilir miyiz?" diye sordu, şu Ezra denen oğlan ve havalı bir şekilde, solumuzdaki beş açık makineyi başıyla gösterdi.

"Hepsi, sizindir." Buranın sahibi benmişim gibi elimi salladım. Daha büyük bir salaklık yapabilir miydim acaba?

Kartlarını taratarak ödeme yaptılar ve bana en yakın makineye gelen Ezra, "Siz ikiniz, oyunumuza katılmak ister misiniz? En yüksek puanı alan, birinci olur?" dedi.

Lia, göz kırptı. Listemi ezberlediğini ve ikimizin de *11 numaralı maddeyi* düşündüğümüzü biliyordum: *Mükemmel ilk öpücük.*

Buradaki duvarların arasına kesinlikle gizlenecek değildim. "Tamam," dedim. Lia ile oyunumuzu bitirdik -beni ucu ucuna yendiğini zar zor fark ettim- ve kartları tekrar tarattık. Benimki kırmızı yandı, demek ki düşüktüm.

"Bunu kullan," diye bana doğru eğildi Ezra. Üzerinden tuzlu kumsalın kokusu ve pamuk şeker gibi tatlı bir koku yayılıyordu. Galiba Marini'deki uğurlu şekerlemelerden birini yemiştim. "Benimle bir el oyna."

İtiraz ettim ama çok geçti. Makinemden çıkan toplar, hazır bekliyordu. Ezra, yan yana duran makinelerdeki tüm oyunculara şöyle bir baktı. "Başla deyince. Hazırlan, başla, başla, başla!"

Bağırmaya ve gülmeye başladık. Toplarından biri zıplayıp oluğa düşen oğlanlardan biri, güya kızmış gibi haykırdı. Yanımda duran Ezra, her atışını dikkatle nişan alıyor ve ben de kendi atışlarıma odaklanmaya çalışıyordum ama dikkatim tamamen dağılmıştı. Genelde 50 puanlık vuruşlar yapardım fakat şu an 20'lik ve 30'luk vuruşlar yapabiliyordum.

Cam ile Remy, yanımıza geldi. "Hey, ne yapıyorsunuz?" diye seslendi, makinelerin ve top gürültülerinin arasından Remy. "Kumsala gitmek ister misiniz?"

Dişlerimi sıkarak, başımla Ezra ve arkadaşlarını gösterdim. "Onları yeneceğiz."

"İmkânsız!" diye bağırdı çocuklardan biri, esprili bir tonla.

"Ah, demek *benim* skorumu geçmek istiyorsun?" diye ekledi Ezra. Remy'nin şaşkın bakışlarının, omuzlarımı yaktığını hissettim. Ben? Yabancılarla mı konuşuyordum?

Derken, omuzlarımda daha karanlık ve daha derin bir yanma hissettim. Bu kez arkamı döndüm ve gördüğüm kişi Jack oldu. Mükemmel vuruşu yapamayayım diye beni dürtükleyen Ezra'ya ve bana gözlerini kısmış, dikkatle bakıyordu. Öff. Buraya beni değil, Cam'i izlemeye gelmişti. Skee-Ball makinesine ve zavallı puanlarıma geri dönüp, Jack'in rahatsız edici varlığını görmezden gelmeye çalıştım.

Oyunun bittiğini söyleyen zil sesini duyunca bir kahkaha attım. Berbat oynamıştım. Ezra'nın grubundaki kızlardan biri, tezahürat yaptı. "Mükemmel bir 50'lik set oldu!" Kendisine şaşkınlıkla bakan Lia'yı görünce göz kırpıp kollarını açtı. "Okçuluk için güzel bir hedef."

"Hey, Gunn'da tenis oynuyor musun?" diye sordu Jack, Ezra'ya. Gunn, bizim rakip lisemizdi.

Potansiyel yaz aşkım, elini saçlarında gezdirip başını salladı. "Evet, üniversitede. Ben, Ezra. Yardımcı kaptanlardan biriyim." Sonra, Jack'e gözlerini kısıp bakma sırası ona geldi. "Sen de Paly'nin kaptanısın. Lanet olsun, üzerinde forman yokken seni tanıyamadım, Jack. Ne haber, ahbap?" İkisi de hani şu, ellerinin arkasıyla birbirlerine vurdukları kanka selamını yaptılar.

Ezra, bana bakıp başını salladı. "Bu arada, ismin ne?"

"Ellie. Oyunumun ödemesini yaptığın için teşekkür ederim."

"Sorun değil." *11. madde olan mükemmel ilk öpücüğü* aklıma yine getiren o çarpık gülümsemesiyle yüzüme baktı. "Bir tur daha var mısın, Ellie?"

"Evet ama izin ver, önce kartımı doldurayım." Oyun parkı kartımı salladım.

"Bu oyununu da ben öderim," dedi ama başımı hayır anlamında iki yana salladım. Kartımı doldurmaya giderken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Omzumun üzerinden, "Ama birazdan seni yendiğimde bir sonrakini ödersin!" diye seslendim.

Gülüşünden hoşlanmıştım. Kumsala vuran dalgalar gibi havalı ve yumuşaktı.

İşte bu: Mükemmel yaz aşkımın başlangıcı.

Üç oyunun ardından, ben hâlâ kaybediyordum ama suç tamamen Ezra'daydı. Topu yuvarlamaya çalışırken beni dürtüp duruyordu ve *sanırım* bunun tatlı bir şey olması gerekiyordu. Ama flört radarım, hiç kullanılmadığı için paslanmıştı.

Çocuk beni her dürttüğünde, Lia göz kırpıyor ve bu nedenle benim de yanaklarım kızarıyordu. Listemi tamamlamaya çok yaklaşmıştım. Bir öpücük bile alabilirdim. Bunu düşününce karnımda değişik bir kıpırtı hissettim... Bana, *doğru* bir şeymiş hissi veriyordu.

Dördüncü oyundan sonra ara verdik. Çığlık çığlığa bağıran ilkokul öğrencileri, oyun makinelerinin başına üşüştü. Jack, Ezra'yı yana çekip -komşum, *elbette* tüm dikkati üzerine çekecekti- onunla alçak sesle konuşmaya başladı.

Mümkün. Değil.

Lanet olası Jack Yasuda'nın yaz aşkımı mahvetmesine izin vermeyecektim. Yanlarına yaklaştım ve hiç de kibar olmayan bir şekilde, Jack'in omzuna çarptım.

"Agghh... Ellie!" Şaşırmış gibi görünmüyordu. Oysaki suçluluk duygusu, endişe ya da *onu gibi bir şeyle* yerinden sıçraması gerekirdi. Fakat onun yerine, benimle dalga geçermiş gibi kaşını kaldırdı. "Hâlâ her yerde zıplayarak mı geziyorsun?"

Onu duymazdan gelerek, davetkâr bir gülümsemeyle Ezra'ya baktım. "Farklı bir oyun oynamak ister misin? Başka bir şey deneyebiliriz."

"Şey..." Ezra, bir bana bir Jack'e baktı. Jack, önümde durmak ister gibi yanıma yaklaştı. Yüzündeki alaycı ifade hızla kayboldu ve nedense sörfçü çocuğa öfkeyle bakmaya başladı. Neredeyse beni korumaya çalışıyormuş gibi bir hâli vardı.

Beşinci sınıftayken, okulun en popüler, en zengin ve en güzel kızı (Cidden, bu dünyanın adaleti nerede?), bir sınıf altımızdaki Minami Vu, tulumumla dalga geçtiğinden beri, Jack bunu yapmamıştı.

"Bu, geçen yılın modası," demişti, mükemmel burnunu havaya kaldırarak. Annesi, kapitalist bir girişimciydi ve Minami, daha Instagram'da bile akım hâlime gelmeyen son moda kıyafetler giyerdi. Oysa ben, yeşil kadife tulumumla gurur duyuyordum. Lanet olsun, tulumların bir yıl öncenin modası olduklarını bilmiyordum. Ama Jack, yüksek sesle, "Tulumları *severim*. Sana çok yakışıyor, Ellie," demişti. Sonra önüme geçip kızla burun buruna gelmişti, Minami de utançtan kıpkırmızı olmuştu.

Minami, ertesi hafta okula gelirken benim yeşil kadife tulumumun *aynısını* giymişti. Ama nedense Jack, ona iltifat etmemişti.

Ama artık ilkokulda değildik. Her şeyi açıkça görüyordum. Okçu kız ile Lia'nın sohbet ettikleri ve Ezra'nın arkadaşlarının takılmaya devam ettikleri Skee-Ball makinelerinin oraya baktım.

Jack'in öfkeli bakışlarını görmezden gelerek, "Aslında, daha iyisini yapabilir ve birlikte iskeleye gidip Giant Dipper'a binebiliriz," dedim.

"Sen... Sen, Giant Dipper'a mı bineceksin?" diye araya girdi Jack.

Onu duymazdan gelip Ezra'ya bir adım yaklaştım. "Ne dersin?"

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor, El." Ezra, kaşını kaldırıp gülümsedi. Karnımda sanki o hız trenine çoktan binmişim gibi bir kıpırtı hissettim.

Jack, yine araya girdi. "Ellie... Bence..."

Ezra'yı kolundan çektim, elimi dirseğine doladım ve onu çekiştirerek komşumdan uzaklaştırdım. "Haydi, gidelim buradan."

BÖLÜM 6

Mükemmel ve yağlı yaz yemekleri ile grubun kalanının dikkatini dağıtan Lia'nın bana göz kırptığını kaçırmadım. Hepsi birden, sarımsaklı kızartma ve külahtan eriyerek dökülen dondurmaları yemek için gidiyorlardı. O sırada Lia, potansiyel randevumu mahvetmek için son sözünü söylemek ister gibi kaşlarını çatan Jack'i bile grubun yanında sürüklemeyi başardı.

Normal zamanda, ben de onlarla birlikte plastik masalara oturur ve kızarmış ekmeğin tadını çıkarırken ellerimi leziz sarımsak kokularına bulamış olurdum. Fakat başımı kaldırıp, önümde duran kırmızı-beyaz hız trenine baktım. Giant Dipper, tüm görkemiyle karşımdaydı.

Başımın çoktan dönmeye başladığını hissettim.

Bu, ahşap bir hız treniydi ve yaklaşık yüz yıl önce yapılmıştı. Dolayısıyla, günümüzdeki gibi aşırı hoplayan, ters dönüp düzelerek giden çılgın hız trenlerine benzemiyordu. O kadar da kötü olamazdı yani, öyle değil mi?

Fakat listemin başında olmasının bir sebebi vardı. Ben, yükseklikten hep çekinirdim. Bir ya da iki kat yüksekteki her şey, midemin alt üst olup patlayacağını hissettirirdi bana.

Bu durum, altı yaşımdayken daha da kötüleşti. Bir hafta sonu Santa Cruz sahilinde yaşayan Jeremy amcayı ziyarete gidiyorduk. Beni iskelenin en ünlü hız trenine bindirmenin eğlenceli olacağını düşünmüştü.

Onun böyle gözü pek işlere *bayıldığını,* size en başta söylemem gerekirdi aslında. Beş eski sevgilisinden her biriyle gökyüzü atlayışı yapmıştı ve onun için en ideal tatil, bungee-jumping yapmaktı. Dolayısıyla hız trenleri, onun gözünde *hiçbir şeydi.*

Fakat her ne kadar trene binmeme yetecek kadar uzun boylu olsam da altı yaşındaki ben için bu, çok fazlaydı.

Duran kabinin içinde otururken bile her şey çok uzakta görünmüştü. Eğer düşersem bunun çok ama çok uzun bir düşüş olacağını anlamıştım. Annem, babam ve Remy, bariyerlerin arkasında duruyorlar ve karıncalar gibi ufacık görünüyorlardı. Tuzlu su şekerlemesi almaya gitmişlerdi ve döndüklerinde beni hız treninde görünce hayrete düşmüşlerdi. Babam, endişeyle ağzını açıp kapatıyor ve bana bir şeyler söylüyordu ama deniz meltemi, babamın sesini bastırıyordu. Jeremy amcanın beni çocukların bindikleri fincanlı dönme dolaba falan bindireceğini sanmış olmalıydılar ama hayır, çılgın ve maceraperest amcamla böyle bir şey mümkün değildi.

Kabin, yavaş yavaş karanlık bir tünele doğru girmeye başladı. Derin bir nefes aldım, ellerim terden sırılsıklam olmuştu. "Hız treni böyle bir şey mi? Hızı mükemmelmiş."

"Hah!" diye bir kahkaha patlattı amcam. "Bu, daha başlangıç!"

Hız trenleri, dışarıdan bakınca çok hızlı görünüyordu ama belki bu, farklıydı. Her ne olursa olsun, indikten sonra hemen annemle babamın yanına koşup onlara sıkıca sarıla...

Karanlık tünelin içinde bir "vuuuuf" sesi yankılandı. Yavaş ve dengeli bir şekilde yukarı doğru çıkmaya başladık. Bu sırada Jeremy amcam, hız trenlerinin ne kadar eğlenceli olduklarını, şimdiye dek ne çok şey kaçırdığımı anlatmaya devam ediyordu. Çekingen bir kahkaha attım. Bu hız treni, o kadar da kötü değildi...

Derken, kabinin altındaki tekerleklerden uğursuz bir gıcırtı yükseldi ve... Ve...

Tam önümüzde bir ışık parladı ve bir anda yerden ne kadar yüksekte olduğumuzu gördüm. Otuz kat yukarıdaydım sanki ve artık annemle babamı göremiyordum. Az evvel insanların karınca gibi göründüklerini düşünürken, artık *var olduklarını* bile göremiyordum.

"Bekle," dedim, yüzümden terler damlarken, "Jeremy amca, biz buradan nasıl ineceğiz?"

Amcam, bir kahkaha daha patlattı ve...

Düşerken, dünya altımızdan çekildi. Aşağı doğru hızla inerken, beynimin gezegeni terk ettiğini hissetmeye başladım. Kulakları delen tiz bir çığlık attım. Hız treni, keskin bir manevra ile dönerken biz de aşağı düşüyorduk ve ben... Ben...

Altıma işedim.

Sonrasındaki pek çok keskin dönüşü hiç hatırlamıyorum bile. Hatırladığım tek şey, altımın ıslandığı ve durduramadığım çığlığım. Eve ertesi gün dönmeyi planlıyorduk ama annemle babam, bizi derhâl geri götürdü.

Sonraki geceler boyunca, hız treninin o ani düşüşünü, o korkuyu, tenime yapışan teri ve ağzıma gelen ekşi safrayı hissedip ağlayarak uykumdan uyandım. Remy ile birlikte annemlerin yatağında birbirimize sarılarak uyumaya başladıktan sonra kâbuslarım geçti.

Fakat bir hız trenine -*bu* hız trenine- bakarken dizlerimin bağının çözülmesi ve kusma hissim, hiç geçmedi. Kendimi yine altı yaşındaki gibi, küçük ve kaybolmuş gibi hissettim.

Hız treninin platformda duran parlak mavi kabinine baktım. Bu, yıllar evvel altıma işediğim aynı kabin bile olabilirdi. Hatta Jeremy amcanın kalabalığın arasından fırlayıp, "Bu defa bez taksaydın bari?" diye bağırmasını bile bekledim.

Görevli, "Binin," dedi ve eliyle bana ilerlememi işaret etti. Ezra, parmak arası terliklerini şıkırdatarak kabine bindi. Sanki hiçbir şey olmuyormuş gibi yana kaydı.

Bense, platformda duruyormuşum ve sanki on metre yüksekliktekı bir olimpik havuzun tepesindeymişim gibi, hâlâ ayaklarıma bakıyordum.

Ezra ve liste...

Güvenlik... Rahatlık...

Ezra... Ve liste...

Güvenlik...

"Yarı yolda Giant Dipper'dan inen oldu mu hiç?" diye sordum kıza. "Şey, bir arkadaşım için soruyorum. Protokolünüz olup olmadığından emin olmak için yani."

Üniformasındaki bir ipliği aldı ve omuz silkti. "Bilmem. Ben, sadece güvenlik kontrollerini yapıyorum. Binmek istemiyor musun? O zaman, şu tarafa."

Platformun diğer ucundaki çıkış kapısı, bana cennetin altın kapıları gibi geldi. Ya da eğer cennet yoksa da bir kitabevinin kapısı gibi. Kapıya uzun uzun baktım.

"Haydi, Ellie," diye seslendi Ezra.

Dudağımı ısırdım. Uzanıp elimi tuttu. Yüreğim ağzıma gelecek sandım. Ezra, korktuğumu görünce beni rahatlatmaya çalıştı.

Kabine girip yanına oturdum ve teşekkür etmiş olmak için ona kocaman gülümsedim. Bu listeyi ben yapmıştım, bunun farkındaydım ama biraz romantik destek de hiç fena olmazdı, ha? Ne de olsa yaz hedeflerimden ikisi, âşık olmak ve bir sevgili edinmekti. Bu da hedefe giden yoldaki ilk adımdı.

"Turu bekletiyoruz," diye mırıldandı Ezra, etrafına bakarak. "Burada bir özçekim yaparız diye düşünmüştüm ama herkes bize bakıyor."

"Ah?" Etrafıma baktım, haklıydı. İnsanlar, homurdanıyorlardı ve neler olduğunu görmek için boyunlarını uzatıp bize bakıyorlardı.

Kucağıma indirdiği güvenlik çubuğunu kapatan görevli, "Güzel... Binmişsiniz," dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım. Üzerimize inen bu görkemli demir çubuk, bizi olduğumuz yere kilitlemişti.

"Bir dakika, bu kadar mı?" diye bağırdım. "Kemer nerede? Bilirsin işte, düşmeyelim diye taktığımız kemer... Nerede?"

"Bu, müfettiş onayından geçmiş olan standart emniyet kemerimizdir, vesaire vesaire," dedi kız. "Ama sanırım, sizin koltuğunuz bu tarafta."

Sonra, o cennet kapısını andıran çıkışı başıyla yine işaret etti. Yanımda oturan Ezra'nın gözleri bize dik dik bakanlara kaymıştı.

İçimde, az evvel Jeremy amca ile birlikte hız treninden inmiş olan altı yaşındaki kız titriyor olmasına rağmen, son derece sakin görünmeye çalışarak, "Hayır, ben böyle iyiyim. Sağ olun," dedim.

Görevli, "Bir şey değil," dedi ve yorgun bir şekilde, kontrol paneline doğru yürüdü. Hareket edilmemesi, ayağa kalkılmaması -insan neden bir hız treninde *ayağa kalkmaya* çalışırdı ki? Oturmak neyine *yetmiyordu*- ile ilgili birkaç anons yaptı ama başım, hiçbir şeyi anlayamayacağım kadar çok dönüyordu.

Dişliler harekete geçince kabin ağır ağır ilerlemeye başladı.

Bunu yapabilirim, yapabilirim. Bunu...

"Ayyy!" Kabin hızlanmaya başlayınca bir çığlık attım.

Ve karanlığa gömüldük.

"Tanrım, hayır!" Bütün onurumu bir kenara fırlatıp kabinin kenarına yapıştım. "Bunu yapmamalıydım, bunu yapmama..."

Ezra, "Sorun yok, sorun yok," dedi ve çok şaşırmama rağmen beni rahatlattı. "Bana bak, El."

El mi? El de kim, diye puslu bir şekilde düşündüm. Sonra bana uzandı. Tünelin ucundaki belirsiz ışık, suratına yansıdı. Yüzümü, yüzüne çevirdi.

O an, potansiyel bir tehlike var mı diye etrafa göz atmayı tercih ederdim. Böylece, bir yere çarpıp bir duman bulutu içinde yukarı çıkacakmışız gibi görünen bir şey varsa kabinden derhâl çıkabilirdim ve...

Bana doğru eğildi, saçlarından gelen okyanus kokusunu alabiliyordum. Olduğum yerde donup kaldım. Beni öpmeye mi çalışıyordu? Ölecekmiş gibi korktuğum anda mı?

Yoksa... Yüreğim birazcık eridi... *Ne kadar korktuğumu unutturmaya mı çalışıyordu?*

Daha da yaklaştı. "El, seninle karşılaştığımız an, egzotik güzelliğine tutuldum. Sen, uzun zamandır tanışmak istediğim biri gibisin. Ben..."

Elinin biraz fazla *terlemiş* olduğu dikkatimden kaçmadı. Az evvel okyanusa sokup çıkarmış gibi terliydi. Bir de *egzotik?* Neydi şimdi bu? Egzotik sıfatı, pahalı arabalar için kullanılırdı, kızlar için değil.

Raylar yukarı doğru eğim aldığında kabin tekrar yükseldi. Hafif bir çığlık atıp, ondan uzaklaşarak diğer tarafa kaydım.

"Korkma." Sesi, zımpara kâğıdı gibi çıkıyordu. "El, haydi ama. Bu, hiçbir şey değil."

El *de kim yahu? Hem senin için "hiçbir şey" olmaması, benim için de "hiçbir şey" olmayacağı anlamına gelmez.* Dişlerimi sıktım. "Ben mi? Korkmak mı? Asla."

Bu, senin yaz aşkın. Bu, senin yaz aşkın...

İlk öpüşeceğim yer, gerçekten burası mı olacaktı? Nihayet bir oğlanla öpüşecek fakat beş dakika sonra altıma mı işeyecektim?

Kabin, tünelden ayrılıp parlak gün ışığının altına çıkarken, Ezra da bana doğru eğildi. Burada çok fazla mavi gökyüzü, kutsal büyü ve lanet vardı. *Mavi gökyüzü, çok ama çok fazlaydı.* Yerden yaklaşık üç yüz metre yüksekteydik -yani en azından bana öyle geliyordu- ve aşağıdaki kalabalık, küçük karıncalar gibi görünmeye başlamıştı.

Ezra, hâlâ beni öpmek için kendisine doğru çekmeye çalışıyordu. "El..."

Önümüzdeki diğer kabinlerin ilerisinde artık raylar görünmüyordu. Demek ki artık yukarı doğru çıkmıyorduk. (Rahatlamıştım.)

O hâlde, aşağı iniyorduk...

Çığlığımı yuttum. Güvenlik demirine tutunmak için Ezra'nın ellerini ittim ve demiri mümkün olduğunca sert bir şekilde kucağıma indirdim. Zira bunu yaparsam bu lanet olası uçan kabinde kalabilirdim ve masmavi gökyüzüne ve cennete fırlamazdım, değil mi?

Ya da cehenneme, çünkü...

Kabin hızla aşağı doğru inerken, "*Ahhh!*" diye bağırdım.

Yaklaşık on uzun dakikanın ve beş kez bayılmamın ardından, hız treni durdu ve görevli, "Lütfen güvenlik demiri kalkmadan inmeyiniz," anonsu yaptı.

Muhtemelen sadece iki dakika geçmişti. Aslında bayılmamıştım ve altım da *kuruydu.* Buna rağmen, o demir çubuk kalkar kalkmaz (ve nasıl olduysa demire yapıştırdığım ellerimi çekmeyi başardım) o güzelim çıkışa doğru koştum.

Dışarı çıktım. Ayaklarım yere bastığında, ellerimi dizlerime koyup derin derin nefes aldım.

"Sen, hız trenlerinden korkuyor musun?" dedi, kolunu belime dolayan Ezra. "Hey, korkmak demişken... Geçen gece, gizli menülerindeki sarı biberli bir In-N-Out hamburgeri yedim. Acısı 'bu dünyadan değil' denilebilecek kadar saçmaydı ve..."

Sanırım beni rahatlatmaya çalışması, iyi bir şeydi. Yine de göğsümü yakan o garip coşku yüzünden Ezra'nın ne söylediğine dikkat etmedim ve karnımdaki sinir bozucu bulantıyı durdurmaya çalıştım.

Ezra, nihayet monoloğuna ara verip bana baktı. "Bir dakika, yoksa kusacak mısın?" Normale dönmeye çalıştığım için onu duymazdan gelmeye devam ettim.

Başarmıştım.

O lanet Giant Dipper'a binmiştim. Ellerimi karnıma bastırdım. Hâlâ tek parçaydım. Sanırım.

Oysaki içim dışıma çıkmış gibiydi.

Cesur insanlar hep böyle mi hissederdi? Ölümün kıyısındalarmış gibi?

"Ellie?" Jack, kalabalığın ortasında dikiliyordu. Bebek arabası iten bir aile, ona çarpmamak için sola kaymak zorunda kaldı ve baba, Jack'e öfkeyle baktı.

Ama Jack, onları görmezden geldi. Kocaman açılmış gözleriyle yanıma yaklaştı. "İyi misin?"

Ezra güldü. "Ahbap. Sakin ol. Beyin ameliyatı yapmadık."

"Ellie, hız trenlerinden çok korkar," diye çıkıştı Jack. Bu sırada bakışları, Ezra'nın belimi saran koluna takıldı. "Özellikle de *bundan.*"

"Gerçekten mi?" Ezra, kaşını havaya kaldırdı. "Haydi ama bu hız treni, çocuklar için."

İskeledeki tuzlu su havasını içime çektim. Ayaklarımın altındaki lanet olası güzel zemine alışmaya çalışıyordum.

"Gel." Lia, bir anda beni Ezra'nın terli ellerinden çekip aldı. "Oturalım." En yakın arkadaşım, beni plaj voleybolu oynayan bir çifte bakan banka oturttu ve elime buz gibi bir şişe su tutuşturdu. "İç."

Voleybol ağından bir ileri bir geri giden topa bakınca, hız trenindeymişim gibi yine başım döndü. Gözlerimi kapatıp suyu içerken, neredeyse soğuktan donacakmışım gibi hissettim.

"Oradan nasıl çıktım, bilmiyorum," diye homurdandım ve yüzüme biraz su serptim.

"Eğer listeni bilmiyor olsaydım, orada ne halt ettiğini sorardım." Lia güldü. "Listendeki hız treni maddesini hallettin *ve* tatlı bir oğlanla flörtleştin."

Bunu duyunca biraz düzeldim. Kendimi cehenneme gidip dönmüşüm gibi hissediyordum ama Lia haklıydı.

Arkamızdan sesler geldi. İkimiz de Giant Dipper'ın çıkışına baktık. Jack ile Ezra konuşuyorlardı ama Jack'in, başıyla hız trenini işaret etmesi ve sonra da beni göstermesi, bana pek de sıcak bir konuşma yapıyorlarmış gibi hissettirmedi.

"Jack'in içine ne kaçmış?"

"Birbirlerini tenisten tanıyorlar, değil mi?" dedi Lia. "Belki de dostane bir rakip sohbeti falan yapıyorlardır, ha?"

Hah. Jack mi? *Dostane mi?*

Yanlarına gittim. 1.80 boyundaki Jack, iyice dikilmiş, Ezra'ya tepeden bakıyordu.

Ezra'yı dürtüp, "Yiyecek bir şeyler ister misin?" dedim. "Seni bilmem ama ben, buradaki sarımsaklı kızartmaların hastasıyım v..."

Fakat Ezra, sanki bende bulaşıcı bir hastalık varmış gibi aniden geri çekildi. "Ha, yo... Birkaç arkadaşla buluşacağımı hatırladım... İskelenin diğer tarafında..." Tuhaf bir şekilde öksürdü. "Şey, benim gitmem gerek."

"Ne? Neden?"

Ezra, gözlerini bir bana bir Jack'e çevirdi. Bu bakışın ne anlama geldiğini çözemedim. Sadece bir iki dakika önce kolunu belime sarmış, benimle tüm günü geçirmeye hevesli, 11 numaralı maddenin potansiyel bir adayı gibi duruyordu.

"Şey, evet..." diye kekeledi. "Ben... Şey... Önceden planlamıştık. Üzgünüm."

Yoksa hız treninde bir korkak gibi davrandığım için miydi? Utanç duygusu, içimi yaktı. Midem, sanki asitle dolu gibiydi. Listem için bu kadarı fazlaydı. Parlayan güneşin altındaki pamuk şeker kokulu öpücük hayallerimi, *Jack Yasuda daha başlamadan bitirmişti.* Ezra'dan telefon numarasını isteme zahmetine bile girmedim. Çocuk, zaten benden bir an evvel uzaklaşmak için telaşla geri dönmeye başlamıştı bile.

Birkaç saniye içinde, iskelede gözden kayboldu. Altın sarısı saçları, parmak uçlarımdan kayan bir zafer kupası gibi yitip gitti.

"Neler oluyor, Jack?" diye tısladım. "Randevumu mahvettiğin için sağ ol."

"Sen, buna randevu mu diyorsun?" dedi Jack. "Onun gibi biriyle?"

Tamam, Ezra ile aramızda bir çekim olup olmadığını bilmiyordum. Hem şu "egzotik" konusundan da o kadar emin değildim. Ama onunla bir şey olabilme şansımız vardı.

Ta ki Jack her şeyi mahvedene kadar.

"Senin gibi birinden iyidir," diye çıkıştım. "Neden gidip onu kovaladın sanki?"

Lanet olası öfkeli komşum patladı: "Ellie... Düşündüğün gibi değil, O..."

Tiksinerek başımı iki yana salladım. "Neden hiç şaşırmadım? Ah, bekle. Çünkü sen *hep* böylesin de ondan."

"Ne demek bu?" Bana bir adım yaklaştı. Bir santim daha yaklaşmamasını söyler gibi ona öfkeyle baktım.

"Hey, çocuklar." Lia, ellerini sallayarak aramıza girdi.

Ama ben çok öfkeliydim. Jack, yıllardır, nasıl biri olduğunu bilmeden mi davranıyordu? Beni hep arkasında bırakıp giden biri olduğunu, işine gelmediği sürece beni hep görmezden gelen biri olduğunu, babasıyla birlikte arkamdan gülen biri olduğunu? *Onun* yüzünden hiç kimse olamadığımı fark ettim.

"Benim hakkımda ona ne söyledin de böyle çekip gitti? Okulda bir ezik olduğumu mu? Vay canına, sağ ol be, Jack!"

"Ellie, ben..."

Tek bir bahane bile duymak istemiyordum. "Gidip Cam'e bak. Buraya *ne için* geldiysen onu yap, benim yazımı mahvetme." Hızla arkamı döndüm ve Ezra'nın gittiği yöne doğru gitmemeye dikkat ederek kalabalığın arasından hızla geçtim. Onunla bir daha karşılaşırsam çok utanırdım. Bu sırada Lia da arkamdan sesleniyordu.

Kuma indim. Lia, yanıma gelip koluma girdi. "Ellie..."

"Ona inanamıyorum," diye tısladım. "Ezra'nın gitmesi için hakkımda ona kötü bir şey söylediğinden eminim."

"Lanet olası Jack Yasuda." Lia, başını iki yana salladı. Öfkeyle kumlarda yürürken, gökyüzündeki martılar da tıpkı zihnimdeki düşünceler gibi keskin çığlıklar atıp, dönerek uçuyorlardı. Ayaklarıma değen soğuk su bile içimi serinletmedi.

"Bunu onun yanına bırakmayacağım." Durdum ve Lia'ya döndüm. "Dört numaranın vakti geldi. Bu maddeyi yolculuğumuzdan önce yapmam lazım. Jack'ten intikam alacağım. O da bundan sonra hayatımı mahvetmeden önce durup iki kez düşünecek."

"Varım." Lia'nın gözleri parladı. "Elektrogitarına çok bağlı. Onunla ilgili bir şey yapmaya ne dersin?"

"Olabilir ama gitarına ulaşmamız zor olur." Cam'in yardımı olmadan evlerine giremezdim. (Onu bu işe karıştırmak istemiyordum çünkü ters giden bir şey olursa, babası ona çok kızardı.) Ya da büyü olmadan işim çok zor olurdu. (Ki Lia varken bunu da yapamazdım.)

"Doğru..." Lia ile birlikte pürüzlü kumlarda yürümeye devam ettik. "Lanet olsun. En zayıf yanı nedir?"

"Bay Yasuda'yı memnun etme takıntısı. Konu hep Büyü İşleri'nin satış rakamları, Büyü İşleri'nin meydanın neredeyse tamamına satış yapması, Büyü İşleri'nin Palo Alto'daki en başarılı işletme olmasıdır. Böylece, babası çevresindeki herkese hava atsın ve en mükemmel oymuş gibi davransın diye... Ah, aklıma bir fikir geldi..."

Hafta başında Elissa'nın Çay Dükkânı'nın camlarını silerken, Jack'in Büyü İşleri'nde yarı zamanlı çalışan kızla birlikte ellerindeki kutuları geri dönüşüme atmak için sürükleyerek kapıdan çıkardıklarını görmüştüm. Kız, büyü farkındalığı olan bir ikinci sınıf öğrencisiydi ve bizden sadece bir yaş küçüktü. Jack'e bakarken gözlerinde yıldızlar parlıyordu. Jack, beni gördüğü an güya merhaba der gibi pofladı. Böylece yanındaki kızı fark edecektim.

Yoksa o kızla bana hava mı atmaya çalışıyordu?

Bilmiyordum ve umursamıyordum.

Ama şimdi biliyordum. (Özellikle de parmaklarını kendisinden emin bir şekilde kahverengi saçlarında gezdirmiş olmasına dayanarak.) Jack, kendisi hakkında kızın ne düşündüğünü önemsiyordu.

Bunu Lia'ya anlattım. Arkadaşım, bir Cheshire kedisi[8] gibi sırıttı. "Ne yapacağız? Herhalde onu biraz utandıracağız, değil mi?"

Başımı öne doğru salladım. Güneş, komşumdan alacağım intikam gibi sıcak ve öfkeli bir şekilde ensemi yakıyordu. "Jack, benim yaz aşkımı engelledi, ben de ona aynısını yapacağım."

---

[8] Cheshire Kedisi, Lewis Carroll'ın Alice Harikalar Diyarında kitabında geçen, kendine özgü yaramaz sırıtışıyla tanınan kurgusal bir kedi. (e.n.)

BÖLÜM 7

Bu seviyede bir intikam, hile gerektirirdi. Annemle babam, en son çay tasarımlarını tattırmak için ikide bir odama uğradıkları için bizim evimizde plan yapamazdık. Gerçi içinde bir tutam güç büyüsü olan, babamın yeşil çay makaronları, dünyayı fethedecekmişim gibi hissettiriyordu bana.

Biz de onun yerine, ilk başarılı hızlı tren maceram -muhtemelen de tek- ve olaylarla dolu günün ertesinde, Sade Sabahlar'daki salıncağa kıvrıldık. Mochi de hemen önümüzde, güneşin altında yatıyordu. Ana, taze kesilmiş hindistan cevizi kabuğu içindeki içecek (bu, Mochi'nin en sevdiği içecekti) ve minik keklerle dolu iki tepsiyle yanımızda belirince Mochi'nin kulakları hemen havaya dikildi. "Haydi, biraz alsanıza? Bunu denemeniz lazım, yaz için inanılmaz tazeleyici şeyler."

İkimize de beş ömür boyu yetecek kadar yediğimize dair Ana'yı ikna ettikten sonra, o da diğer müşterilerle ilgilenmeye gitti.

Hindistan cevizi sularımızı elbette Palo Alto'nun organik pipetleriyle içerken, bir an kumsalda uzanmışım da tuzlu hava, saçlarımı savuruyormuş gibi hissettim kendimi. Kumların üzerinden bir oğlan bana doğru geliyor ve...

Ah, tabii ya. Jack, Ezra'yı kovarak bu rüyanın gerçekleşmesini *engellemişti.*

"Tamam, planlar." Hindistan cevizini salıncağın önünde duran minik sehpaya pat diye koydum ve derhâl işe koyuldum. Başını sallayan Lia, glutensiz bir guavalı mini kek alıp, pembe-turuncu kremaya batırdı. "Onu utandırmak istiyoruz. Büyük bir sorun yaratmak değil..."

Parmaklarındaki kremayı yalayan Lia, "Maalesef okulda seni sürekli terslemesini hâlâ unutmuş değilim. Iyyy, sana üstten bakmasından nefret ediyorum," dedi.

Ben de. Oysaki eskiden hiç böyle değildi... Eskiden neredeyse birbirimize yapışık gibi gezerdik. Öğretmenler, diğer çocuklarla da sosyalleşelim diye grup projeleriyle bizi ayırmaya çalışırdı.

"O yüzden, onu iyice kızdıralım." Lia, yüzünde şeytanca bir ifadeyle mini kekin kalanını yedi. Hindistan cevizi suyundan uzun bir yudum aldı. "Gerçi, cuma sabahı yola çıkacağız."

Sadece iki günümüz kalmıştı... Yola çıkmadan evvel, intikam almak için yalnızca kırk sekiz saatimiz vardı.

"Fareleri sevmez," dedim. "Ancak bu kadarını biliyoruz." Yedi ya da sekiz yaşımızdayken Jack ile ben, büyük büyükannesiyle büyük büyükbabasından 2. Dünya Savaşı'ndaki toplama kamplarının hikâyelerini dinlerdik. Büyük büyükannesi, küçük bir kızken, geceleri farelerin çıktığını anlatmıştı bize. Jack, o günden beri farelerden korkardı. Bir de örümceklerden korkardı, sanki hayatı buna bağlıymış gibi onlardan da uzak dururdu. Gerçi dokuz yaşındayken, bir örümcek ısırığı yüzünden bacağı acayip şişmişti, yani aslında haksız sayılmazdı.

"Bu konuda bir şey yapabiliriz," dedi Lia, kaşlarını oynatarak. "Onu bir fareyle korkutur..."

"Ama bu, kötülük olur..." demeye çalıştım, minik tarçınlı kekimin kâğıdını ağzımla yırtarken.

"Kötülük mü? Siz ikiniz, neyin peşindesiniz?" diyen Ana, yanına eğildiği Mochi'nin kabarık tüylerinin üzerinde elini gezdirdi.

"Hiçbir şeyin," dedi Lia, tatlı tatlı.

"Yaz planları," diye ekledim.

Başını iki yana sallayan Ana, cam sehpaya iki kutu dolusu mini kek bıraktı. "Bunları eve götürün. Her bir kutu, aileleriniz için. Glutensiz akaili kekler. Üzerine, test etmekte olduğum yeni bir tereyağlı krema koydum."

"Ah, en sevdiğim! Yeni mi yaptın?" Bir parça hindistan cevizi ve Ana'nın krema kaplamasında kullandığı fazladan bir top balla karışık meyveli akainin tadını dilimde hissedebiliyordum. Mmmm... Ana, dükkânındaki en sevdiğim tatlardan birinin akai olduğunu çok iyi bilirdi. Bilmediği şeyse meyveyi püre hâline getirirken içine eklediği bir tutam cesaret büyüsü nedeniyle en çok onu sevdiğimdi. Utangaç bir hiç kimse olduğum için bulduğum her cesarete ihtiyacım vardı.

"Bir de..." Ana, durdu ve ikimize de dikkatle baktı.

"Bir şey mi var?" Lia, masum bir şekilde saçlarını düzeltti.

Bu sırada müşterilerden biri, masaya gelmesi için Ana'ya işaret etti.

"Siz ikiniz neyin peşindeyseniz, iki kere düşünün. Bela arıyormuşsunuz gibi geldi bana," dedi ve hızla yanımızdan ayrıldı.

Lia ile sırıtarak birbirimize baktık.

"Bela, *kesinlikle* Jack'in hak ettiği şey," dedim.

O öğleden sonra, Lia ile birlikte yüzyılın eşek şakasını hazırlamaya koyulduk. İlk önce bizim lisenin hemen karşı caddesindeki en sevdiğimiz kitabevine uğradık. Burada sadece muhteşem kitaplar değil (Remy, tüm gününü burada geçirebilirdi, hatta yarı zamanlı çalışmak için iş başvurusunda bulunmayı bile düşünüyordu), küçük şaka oyuncakları da satılıyordu.

Sene başında, bir öğle teneffüsünde buraya geldiğimizde, oyuncak bölümündeki bir şey dikkatimi çekmişti: Sallanan kuyruklarında, görülmesi çok zor olan paneller bulunan ve güneş enerjisiyle çalışan, gerçek gibi görünen, bir kutu dolusu plastik

fare. Bir tanesi, plastik bir kutunun içinde, tepesindeki düğme-ye bastığınız andan itibaren on dakika boyunca nasıl koştuğunu göstermek için sergileniyordu. Gerçek bir fare gibi sesler bile çı-karıyorlardı. Ve hâlâ buradaydılar.

Mükemmel.

"Bugün kitap yok mu, Ellie?" dedi, fareyle dolu sepetimi gö-ren kitapçı. Çalışanların çoğu, ailem çok uzun zamandır buraya geldiği için ismimi bilirdi.

Aslında Kaliforniya yolculuğumuz için özel bir büyülü kitap sipariş etmiştim ama en yakın arkadaşım yanımdayken, bu kitabı alıp eve götüremezdim. "Şey..."

Kitapçı, göz kırpıp sesini alçalttı. "Ekibimiz, *onu* daha sonra evinize bırakır. Zaten annenler de yeni çıkan birkaç büyü kitabı almıştı."

"Ama kitap almadan çıkamayız," dedim ve etrafa bakındım. Okuma listemde uzun zamandır bekleyen ve büyülü olmayan kitaplar da vardı. Üstelik bir kitapçıdan kitap almadan çıkmayı *düşünemezdim* bile.

Lia, "Ellie haklı," dedi ve en sevdiğim kitaplardan biri olan *Dear Martin*'in kâğıt baskısını tezgâha koydu. Sonra da sırıttı. "*Asla* kitap almadan çıkmayız."

Perşembe sabahı, yani yola çıkmadan bir gün önce şakamızın son dokunuşlarını hazırladık. Lia ile birlikte, Büyü İşleri ve Yasuda-ların evinin çatısına çıkan, dışarıdaki sıva merdivene tırmandık. Yanımıza bir kova fare ve kapıyı kapatmak için bir şişe de yapış-kan köpük aldık...

İş için hazırdık. Şimdi bekleme vaktiydi.

Saat tam 10.30'da Jack ve dükkânda yarı zamanlı çalışan Za-reen, erken verdikleri öğle molası için kapının önüne çıktılar. Ça-tıda, tam çıkışın üzerinde durduğumuz yerde Lia ile birbirimize

bakıp sırıttık. Orada heykel gibi beklediğimizi fark etmediler ve ara sokaktan aşağı doğru inmeye başladılar. Köşeyi dönüp gözden kayboluşlarını mutlu gözlerle izledik.

"Fırsatınız varken molanızın tadını çıkarın," diye pis pis sırıttı Lia.

Kaybedecek vaktimiz yoktu. Fare dolu mavi kovamızı çatıda bırakıp hızla aşağı indik. Sessiz hareket etmemiz gerekiyordu çünkü Bay Yasuda, hâlâ içerideydi.

Hızla ara sokağı kontrol ettik. İnsanların bu ara sokağı dükkânlara gitmek için kestirme yol olarak kullandıkları öğlen kalabalığı, henüz başlamamıştı. Yine de Lia etrafı kollarken, ikimiz de parmak uçlarımızda hareket ettik.

İşe koyuldum ve yapışkan köpük şişesinin kapağını açtım. Büyü İşleri'nin arka kapısını dikkatle aralayıp içeriye baktım.

Buraya gelmeyeli yıllar olmuştu. Sol tarafta doğrudan Yasudalar'ın yaşam alanına çıkan bir merdiven ve dükkâna inen bir koridor vardı. Eskiden, Jack ile takıldığımız zamanlarda, huş ağacından yapılmış olan sıcak duvarlar, karamel rengindeydi. Fakat şimdi hepsi, parlak beyaza boyanmıştı. Ruhsuz, ticari ve *soğuk* görünüyordu.

Tıpkı Jack gibi...

"Orada biri mi var?" diye sordu Lia.

"Şşş!" Eğer gerçekten biri varsa da Lia dikkat çekebilirdi.

Büyü İşleri'nin ne kadar değiştiğini nasıl anlatacağımı bilmediğim için, "Hayır, etraf temiz. Haydi, gösteri başlasın..." demekle yetindim.

Köpüğün çıkması için, salladığım sprey şişesine şeffaf başlığı taktım.

Sonra derin bir nefes aldım. Çok fazla bela çıkarmayacaktık... Sadece bir iki sprey, kapının bir dakika kadar zorlanmasına yeterdi. Bu da Jack ve Zareen'i "sahte" fare yağmuruna tutmaya yetecek kadar, bize süre tanırdı.

Pısst. Bir sıkışta köpük pervaza yayılmaya başladı. Kapıyı yavaşça kapattım. Sarı köpük hemen köpürüp sertleşmeye başladı.

"Bu kadar mı?" dedi, omzumun üzerinden içeriye bakan Lia.

"Kapıyı kapalı tutmaya yeter." Lia, yaklaşık otuz dakikada eriyen köpükle bu köpüğü değiştirdiğimi bilmiyordu. *Gerçekten* bela açmaya niyetim yoktu.

"Oooo, lanet olsun!" dedi birden. "Biri, ara sokağa dönüyor..."

Tek kelime daha etmeden merdivenlere koşup gizlendik. Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Jack ile Zareen, hemen dönmüşler miydi?

Kolumu çekiştiren Lia, merdivenlerden yukarı çıkmamızı işaret etti. Kovamızın yanına geri dönmeliydik. Gizlice çatıya çıkarken ensemden terler damlıyordu.

Tam çatıya ulaştığımızda, ara sokakta neşeli bir ıslık yankılandı. Rahat bir nefes alıp duvara yaslandık. Aşağıdaki, içi yeşil çay ve kutularca poğaça ile dolu poşeti sallayarak annemlerin dükkânından çıkan bir müşteriydi sadece.

"Çok şükür. Bir an *kesin* yakalandık diye düşündüm," dedi Lia. Çabucak pembe allığını sürdü, yakalanırsak masum görünmek için bunu yanına alacağını söylemişti. Sonra allığı bana uzattı ama ben, başımı iki yana salladım çünkü aşağıdan gelen başka ayak sesleri duydum.

Çok gerildik. Kenardan, çaktırmadan aşağıya baktım. Zareen'in elinde, köşedeki meşhur, donmuş yoğurt dükkânının beyaz kapları vardı. Jack de oldukça ağır görünen bir bakkal poşeti taşıyordu.Ama gözüme takılan şey, o değildi.

Zareen ile Jack, bir şeye gülüyorlardı. Jack, başını arkaya attı ve çok neşeli bir nefes çekermiş gibi bir an için gözlerini kapattı. Ona bakarken olduğum yerde donakaldım. Zira yılardır onu gülerken görmemiştim.

Yıllardır onu hiç güldürememiştim.

Fakat karnımdaki o garip kıpırtı... Bu, kıskançlık değildi. Bu... Bu, sadece öfkeydi. Saf ve basit bir öfke... Benden başka herkesin yanında bu kadar farklı davranmasından nefret ediyordum. Bu da ne kadar ayrı düştüğümüzün ve onun ne kadar değiştiğinin kanıtıydı.

"Kim o?" Lia, yanıma gelip aşağıya bakmaya çalıştı. Başımı iki yana sallayıp, kafasını indirmesi için ona işaret ettim.

"Onlar. Döndüler. On beş adım daha... On... Beş..."

Zareen, kapıyı açmaya çalıştı ve kaşlarını çattı. "Bu, çok garip. Giderken kilitlemiş miydik?"

Yanımda beliren Lia'nın yüzünde, gözündeki eyeliner kadar keskin bir gülümseme vardı. Fare kovasını bana uzattı. "Hazır mısın?"

"Bekle... Hedefte sadece Zareen var. Önce, Jack'in kapıyı açmasını bekleyelim. Bakalım, tenis kaslarını kullanabilecek mi?" dedim öfkeyle.

Lia durdu. "Kaslarını da fark ettiğini hiç bilmiyordum doğrusu," dedi. "Ama konumuz..."

"Kes sesini."

Lia surat astı. İkimiz birden, Jack ve Zareen'in hareketlerini gözetlemek için aşağıya baktık. Ama ikisi de birer adım geriledi-ler. Hedeften çıkmışlardı.

Jack, kapıyı açmayı denemedi bile. Demek ki Zareen'e, kapının kilitli olup olmadığını bizzat kontrol etmeyecek kadar güveniyordu. Lanet olsun. Bahse girerim, o kızın yerindeki ben olsam, Jack beni kenara iter ve ne kadar güçlü olduğunu kanıtlamak için o aptal ve çirkin kol kaslarıyla kapıyı zorlardı.

Sessizce homurdandım. "Tamam, bekle... İkisi de uzaklaşıyor."

Zareen, durması için Jack'e el salladı. "Merak etme, ben içeriden açarım. Sen burada bekle. Poşetler çok ağır," deyince yüreğim hopladı.

"Lanet olsun," diye inledi Lia. "Kızın *burada* kalması gerekiyordu..."

"O zaman biz de Jack'in kendi başına rezil oluşuna tanıklık etmekle yetiniriz."

"Umurumda değil." Lia aşağıya bakıp sırıttı. "Şu an tam altımızda, sevgili işçisini bekliyor. *Mükemmel.*"

"O zaman, hazır mısın?"

Birbirimize baktık. Plastik kovanın sapını tutan elim ter içinde kalmıştı. Şu an geri çekilebilirdim. Bunun çok zalim bir şaka olduğunu söyleyebilirdim.

Ama Jack, beni sandığından çok daha fazla incitmişti. Ortaokuldaki o öğle teneffüsünü düşündüm. Her zaman yaptığı gibi yine gelir diye beklemiştim. O yapış yapış masada tek başıma otururken, Jack sanki onu görmemeyim diye, sanki "havalı" arkadaşları için beni aniden ekmemiş gibi, başını çevirip yanımdan geçtiğinde, diğer çocuklar fısıldaşmaya başlamışlardı.

Ama Zareen ile birlikte gülüyordu, tenisten dostlarıyla ve okuldaki popüler çocuklarla sohbet ediyordu... Sanki hiçbir zaman onun için önemli olmamışım gibi davranıyordu.

Hayır, asla unutmamıştım. Eğer şu anda bu şaka için yanımda duran Lia olmasaydı, okul yıllarımın kalan kısmını arkadaşsız geçirecektim.

Geri adım atmaya niyetim yoktu. Jack, bundan çok daha fazlasını hak ediyordu. *"Başla."*

Heyecandan, damarlarımın kulaklarımda attığını hissettim, birlikte aşağıya bakıp kovayı boşalttık. Son derece canlı görünen ve plastik bacakları havada çaresizce savrulan fareler, düşmeye başladı...

Doğrudan Jack'in kafasına hem de.

Jack, kulakları sağır eden ve içimin yağlarını eriten, "İiiiiiyk," diye tiz bir çığlık attı.

Bundan daha iyi nişan alamazdık.

"Neler oluyor?" Jack'in sesi bomboş ara sokakta yankılandı. Sonra sesi bir oktav daha yükseldi. Bir "iyk" çığlığı daha geldi. "Fare mi!"

"Bu. Çok. *Güzel,*" dedi Lia, kulağıma şarkı mırıldanır gibi ve daha iyi görebilmek için merdivene doğru koştu. Peşinden giderken, gülmemek için ağzımı elimle kapatmak zorunda kaldım. Lia, onu videoya çekmek için telefonunu çıkardı. İçimde uğursuz bir kıpırdanma oldu... Lia, kayıt yapıyordu...

Jack, kapıdan çekildi. Yerde otuz ya da daha fazla plastik fare yatıyordu. Kutunun içindeki tarif kâğıdında yazdığı gibi, hepsi dik duruyordu. *Ah, sana ne kadar hayranım, bir bilsen, güneş enerjisiyle çalışan minik fare. Senin kendine has bir sihrin var.*

Lia ile birlikte merdivenlere gizlenip gülmeye başladık. Jack bağırdı.

Gösterinin tadını çıkar, tatlı komşum.

Bir fare, Jack'in ayakkabısına doğru çıkarken, Jack, "Dur! Hayır. Defol!" diye bağırdı ve kendi etrafında daireler çizerek koşmaya başladı. Farelerin hareketlerinin gerçek fare gibi akıcı değil de daha sert olduğunu fark etmedi. Durmadan geri geri gitmeye devam ediyordu ve cebinde bir şeyler arıyordu. Midemin bulandığını hissettim.

"Hayır, bekle..." Ayağa kalkmaya çalıştım, onu durdurmak için elimi sallamak istedim ama Lia, kollarımdan tuttuğu gibi beni aşağıya çekti.

"Sakın bizi ele verme!" diye tısladı. Jack'in bizi görmemesi için merdivene iyice yaslandı. "Şşş!"

O an Lia'nın gözlerini kapatmalı ya da bunun gibi bir şey yapmalıydım ama o, kollarımdan sıkıca tutmuştu ve bir türlü kurtulamıyordum. Her şey, çok çabuk oluyordu...

"Beni *rahat* bırak!" Jack, yere kâğıt bir paket fırlattı.

Bunun olmasına izin veremezdim. "Jack!" diye bağırdım.

"Ellie!" Lia, beni susturmaya çalışırken telefonunu düşürdü. O an sanki fareler benim bedenime tırmanıyorlarmış gibi büyük bir korkuya kapıldım. Lia, başını iki yana sallayarak güldü. "Onlara neden şeker paketi fırlatıyor?"

Hayır, hayır, hayır.

Çünkü o bir şeker paketi değildi. Bu, telefonumun ekranını kırdığımda Jack'in sözünü ettiği o büyülü, parlak kırmızı omamorilerden biriydi... Kumaşın yırtılma sesi geldi ve...

Ara sokakta bir anda bir *vuuf* sesi duyuldu. Çıkan rüzgârla saçlarım yüzüme yapıştı ama zaten bundan sonra olacakları gör-

meme gerek yoktu. Yanımda duran Lia, şaşkınlık içinde bağırdı. "Bu da *ne?*"

Rüzgâr, tozları döndüre döndüre ara sokakta esmeye devam etti ve Jack'in etrafını bir daire gibi sarıp etraftaki bütün fareleri havaya uçurdu. Akımlarını kapatarak hepsini etkisiz hâle getirdi. Oyuncak fareler, bacakları havaya kalkmış bir vaziyette sokağa yayıldı.

"Ama on dakika daha hareket etmeleri gerekiyordu..." dedi Lia. "Bu, imkânsız."

İmkânsızdı, eğer büyü olmasaydı.

Jack'in etrafında altın sarısı bir ışık döndü. Bu, farelere karşı katı bir bariyerdi.

Ama zaten büyü, çoktan hepsinin icabına bakmıştı. Jack, yerde yatan farelere şaşkınlık içinde bakıyordu. "Bunlar, gerçek değil mi? Neler..."

"Neydi bu?" Bir adım atıp ara sokağa inen Lia, gözlerini kısarak Jack'i saran altın sarısı ışığa baktı. Bu sırada Jack de ağır ağır Lia'ya yüzünü döndü ve döner dönmez de yüzünde bir dehşet ifadesi belirdi.

"Hayır, hayır." O kadar korktum ki midem saf asitle çalkalanıyormuş gibi hissettim. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken, Lia'nın peşinden gittim. Bunu nasıl açıklayacaktım? Bu kadar tuhaf görünen bir büyüyü nasıl bir mantığa oturtacaktım?

Lia'nın birkaç metre ötesinde duran Jack, şaşkınlıktan susmuş, ona bakıyordu. Bu sırada etrafını saran altın bariyer de yok olmaya başladı.

"Bu... Bunu gördün mü, Ellie?" Lia, başını iki yana salladı. "Bu şeye benziyordu... Yo, hayır. Olamaz... Ama bu, imkânsız..."

Sonra bir bana bir Jack'e baktı ve ikimizin de yüzünde beliren dehşeti görünce merakının yerini şaşkınlık aldı. Arkamı dönmeye çalıştım ama Lia'nın gözlerinde, bir şeyleri anladığını ifade eden bir ışık yanıp söndü. Sadece Jack ile benim bildiğimiz, sözde şeker paketiyle alakalı bir şey olduğunu anlamıştı.

"Bir dakika..." dedi yavaşça. Çığlık atmak, zamanı durdurmak ve geçmişi değiştirebilecek herhangi bir şey söylemek istiyordum. Lia yutkundu. "Sen... Sen *büyü mü* yaptın?"

Tam o sırada arka kapı açıldı, sıktığımız köpük erimişti. Bay Yasuda, dışarı çıktı ve ellerini beline dayamış bir vaziyette karşımıza dikildi. Lia'yı duymuştu.

BÖLÜM 8

"Büyü?" Lia, histerik bir kahkaha patlattı. "Şaka... Şaka yapıyorsun. Şimdi de bana eşek şakası yapmaya çalışıyorsun, değil mi?"

Anlaması için içimden âdeta yalvarırken başımı iki yana salladım. Fakat Lia'nın anlaması gereken, sadece ben değildim. Sorgu odasındaymışız gibi hissettim. Aslında Yasudaların oturma odasındaydık ama kendi evimin sıcaklığı burada yoktu. Burası, beyaza boyanmış tuğlaları, tavandan geçen boruları, soğuk ve çıplak pencereleriyle dekorasyon dergisinden fırlamışa benziyordu. Buraya en son geldiğimde, Bayan Yasuda kendisini hızla ölüme götüren akciğer kanseri ile mücadele etmekteydi. Buraya en son geldiğimde, burası bir yuvaya benziyordu.

Lia, cam masada oturuyordu. Annemle babam, sanki kaçmasından korkar gibi onun sağına ve soluna oturmuşlardı. Bay Yasuda ise masanın en başına oturmuştu ve Lia'ya dik dik bakıyordu. Ben, Lia'nın tam karşısındaydım, Jack de yanımda oturuyordu.

Konuşmaya çalıştım. "Zararsız bir şakaydı..."

"Bu bahaneler için hiç *vaktim* yok," diye çıkıştı annem. "Şimdi hepimizin başını belaya soktun."

"Bir dakika..." Lia'nın gözleri büyüdü. "Siz *ciddi misiniz?* Yani sihir denen şey, gerçekten var mı?"

Lia, birinin asık suratını düzeltmesini ve bir kahkaha patlatmasını bekler gibi, masada oturan herkese baktı. Belki de Cam ve Remy, ellerinde bir kamera ile fırlayıp, bize inanmaya başlayan Lia'nın ne kadar komik göründüğünü söylerlerdi. Ama onu, gerçeklerden hiçbir şey kurtaramazdı.

"Özür dilerim, Lia," diye fısıldadım. "Sana hep anlatmak istedim..."

"Ailem için ağladığım tüm o anlarda!" dedi, sanki yüzüne bir kova buzlu su yemiş gibi. "Acı çektiğimi... Acı çektiğimi biliyordun! Zamanı geri döndürebilir, onlara çarpan kamyonu durdurabilir, onlara bir uyarı gönderebilir, lanet olası büyükanneme biraz akıl fikir verebilir, *bir şey* yapabilirdin! Beni önemsediğini gösteren *herhangi bir şey*!"

Yanına oturup onu dinlemek, Lia'ya verebileceğim tek sihirdi. Haftalık terapi seanslarının ardından, çok bitkin ve moralsizken, ben ona içini rahatlatacak çikolatalar vermiştim ve babamın matchalı kar tanesi kurabiyelerinden ikram etmiştim... Ama Lia, anıların yüreğini yaktığı o anlarda yemek yiyemeyecek kadar üzgün ve bunları umursayamayacak kadar yorgun oluyordu.

"Annemle babam için bir şey yapabilirdin," diye haykırdı Lia. Sesi gittikçe yükseliyordu, akortsuz ve yersiz bir keman gıcırtısı gibi çıkıyordu. Bu öfkenin, tanıdığım Lia ile alakası yoktu. Bana bu şekilde bakmasını asla istemediğim bir Lia idi bu. "Neden onları kurtarmadın?"

Elimde olsaydı her şeyi yapardım. Eğer Lia'ya faydası olacağını, acısını dindireceğini bilseydim bir an bile düşünmeden büyü yeteneğimden vazgeçerdim.

Annem, başını iki yana salladı. "Öyle büyüler yapamayız, o araba kazasını durduramazdık. Bu, imkânsız."

Lia, yumruğunu cam masaya indirdi. "Ya da bana," sesi titredi, "onlara veda etmem için yardım edebilirdin," dedi.

Teni kızardı, çaresizce uzanıp ona sarılmak istedim. "Ben..."

Lia, öfkeyle sandalyesini geriye itti. "Sakın benimle konuşmaya *cüret* etme."

"Hey, hey," diye araya girdi babam. "Lia, Ellie'nin sana bu konudan bahsetmesi yasaktı. Şu an başı da bu yüzden belada zaten. Bu durumun birtakım sonuçları olacak. Ellie, bir daha asla büyü kullanamayabilir. Ve... Eğer annenle baban için yapabileceğimiz bir şey, herhangi bir şey olsaydı zaten çoktan yapardık, tatlım. Sen de bizim kızımız sayılırsın."

Bu söz üzerine Lia'nın gözleri büyüdü, alnındaki çizgiler, kırık camlar misali derinleşti ve Lia, anneme sarılıp gözyaşlarına boğuldu. "Ama... Ama siz, *onlar* değilsiniz! Onları bir daha *asla* göremeyeceğim!"

Lia'nın başının üzerinden bana doğru bakan annem, "Tamam... Haydi, gidip biraz dinlenelim. Neden..."

Jack, telaşla ayağa kalktı. "Misafir odası... Şurada..." Bembeyaz koridordan, ilk kata doğru indi. Burası, annesinin hastayken kullandığı odaydı.

Bay Yasuda, hemen itiraza başladı. "Ama o odayı hiç kimse kullan..."

Babasının sözünü kesen Jack, imalı bir şekilde, "Orası, Lia'yı rahatlatır," dedi. Bayan Yasuda öleli yıllar olmasına rağmen, herhalde odada hâlâ çok güçlü sakinleştirici büyüler vardı. Belki... Belki onlar da Bayan Yasuda'nın çok daha uzun süre yaşayacağını düşünmüşlerdi.

Annemle babam, Lia'yı odaya götürürken yüreğim sızladı. Bir adım öne çıktım ama omzunun arkasından bana bakan babam, başını iki yana salladı. Gözleri bana nasihat etti. Şimdi olmaz.

"Lia..."

"Seninle konuşmak istemiyorum!"

Sonra da gitti.

Babam arkalarından kapıyı kapattı ve bir "klik" sesiyle bu olayın son bulduğunu anladım. İçimden *bana da bir sakinleşme büyüsü yapılsa,* diye geçirerek sandalyeye yığıldım. Göğsüm acıyordu. Ne yapabilirdim? Ne yapmalıydım? Söyleyebileceğim farklı bir şey var mıydı?

Ama bunu hak etmiştim. En yakın arkadaşım, yanında olmamı istemiyordu çünkü tüm sırlarımı anlatacağıma yemin ettiğim tek kişiden, gerçeği gizlemiştim. Daha da kötüsü, tüm o yaralı anılarını açıp, acı ve gereksiz umutla dolu bir an için her şeyin farklı olabileceğine onu inandırmıştım.

Bu karmaşık durum yüzünden kendi büyü gücümü kaybedebilirdim. Gelecekte, Lia'nın kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı olacak sihirleri ya da büyüleri yapamayacaktım.

Ve bunların hepsi, benim lanet hatam yüzündendi.

Bay Yasuda, Jack ve ben, uyuşmuş gibi cam masada oturduk. Yüzeydeki çiziklere baktım. Annemle babamın sakinleştirmeye çalıştığı Lia'nın keskin çığlıkları duvarlarda yankılandı. En yakın arkadaşımın sesi, beni âdeta bıçaklıyordu. Elimde olmadan büyük bir acı hissediyordum.

Otuz ya da kırk dakika sonra, ailem koridora çıktı. Ortalık artık sessizdi.

"Lia, biraz daha iyi," dedi annem. Babam, arkalarından dikkatle kapıyı kapattı. "İçinde bir damla gevşeme iksiri olan papatya çayı verdik... Biraz kestiriyor. Acaba burada dinlenebilir mi?"

"Tamam," dedi Bay Yasuda, huysuz bir ifadeyle. Onun gibi soğuk biri bile, şu an Lia'yı dışarı atmak istemezdi.

"Hızlı bir huzur büyüsü yapayım, izninizle," dedi annem. Ailemizin en güçlü ve en zeki sihir kullanıcısı olan annem, kitap olmadan büyü yapma lisansına sahip tek kişiydi. Babam, Remy ve ben, bir büyü kitabı olmadan sihir yapamazdık ama annem, saf büyüyü bir şeyin içine kolayca sokabiliyordu.

Cebinden bir şişe saf büyü tozu çıkardı ve elleriyle camı sıkıca kavradı. Başka biri, onun dua ettiğini sanabilirdi ama büyü farkındalığı olanlar, bunun çok başka bir şey olduğunu bilirdi.

Annem, yavaşça uzun bir büyü mırıldandı. Saf toz, birkaç dakika sonra yumuşak yeşile döndü ve annem, huzur niyetiyle doldu. Annem, bir fener gibi parlayan şişenin içindekileri kapıya boşalttı. Toz, üzerini kapladığı beyaz kapının yeşil yeşil parlamasına yol açtı ve sonra yavaşça kayboldu.

Lia, şu an huzur büyüsü ile kaplanmıştı. Bu sayede, uyandığı zaman çok da öfkeli olmayacaktı. Ben de biraz daha rahat nefes alabiliyordum.

"Neyse ki geçici anlaşmayı imzalamayı kabul etti," dedi annem, cebinden bir kâğıt çıkararak. Rahatlayan Bay Yasuda'nın omuzları gevşedi. Jack ile benim şaşkın şaşkın kaşlarımızı çattığımızı gören annem, ciddi bir ses tonuyla, "Büyü yapabilen birine âşık olan, büyü yapamayan birinin imzaladığı sözleşmenin daha kısa dönemli olanı bu. Gerçek bir yargıç değil de sadece bir lider büyücü olduğum için sözleşmenin süresini ömür boyu yapamıyorum," diye açıkladı.

Alnını ovuşturarak homurdandı. "Bir an evvel başvuru yapsam iyi olur. Yoksa..."

Annem, keskin gözlerle önce bana sonra da Jack'e baktı.

Ha, demek Bay Yasuda'nın derdi buydu. Adam, Lia'nın incinmesine değil, oğlunun başı derde girecek diye endişelenmişti.

"Bu sözleşme ne yapıyor?" diye sordu Jack.

"Sözleşmeyi imzalayan kişinin, başkalarına büyüden bahsetmesi yasaktır," dedi babam. "Yoksa hafızasını kaybeder. Ne bir ipucu ne yazılı bir kanıt, hiçbir şey kalmaz." Bize çok sert bir ifadeyle baktı. "Eğer Lia o sözleşmeyi imzalamasaydı sizin de başınıza aynısı gelecekti ve büyülü topluma yasaklanacaktınız."

Yutkundum. Büyülerin ve sihirlerin olmadığı bir yaşam düşünemiyordum. Bu, Lia'sız bir yaşam düşünmek gibiydi.

Annem, boğazını temizledi. "Yargıçlar, sizin çocukken cumartesi günleri aldığınız derslere benzeyen ve büyünün mantığını açıklayan bir dizi ders verir onlara. Fakat büyü farkındalığı konusunda henüz yeni olanların, bizim yaptığımız sihirlerin

küçük şeyler olduğunu, hayat kurtarmak gibi büyük müdahalelerle ilgisi olmadığını anlamaları, biraz zaman alır. Bu fikre tam anlamıyla katılmaları gerekir."

Bay Yasuda ve Jack, başlarını eğip cam masaya baktılar. Yüreğim parçalandı. Onlar da Lia gibi, hiçbir büyünün yardımcı olamayacağı bir kayıp yaşamışlardı. Hiçbir şey, fark yaratmaya yetmezdi, hiçbir şey. Bizim sihrimiz özeldi çünkü birinin gününü güzelleştirebilirdi ama bir insanın hayatını *kurtaramazdı.*

Büyünün herkes tarafından bilinmemesinin sebebi de buydu... Sihrin yapabileceği şeyler çok sınırlıydı. Fakat yanlış ellere yeterince güç geçtiği takdirde, bir büyü, lanete dönüşebilirdi. Yakın zamanda yaşanan dünya çapındaki bazı sorunlar (açgözlü bir adamın kendi cebini doldurması için küresel bir stok pazarının batması, seçimlerdeki kayıp oy pusulaları, yerel seçimlerde bir belediye başkanının sayılarla oynamasının ardından yanlış bir adayın seçilmesi gibi), büyü farkındalığına sahip olmayan, kötü niyetli bazı kişilerin, yanlış büyüleri ele geçirmek istemeleri yüzünden yaşanıyordu. Bazılarının ne kadar açgözlü olduğunu görünce, büyünün bir sır olarak kalması çok daha iyiydi.

"Eve gider gitmez tam kapsamlı lisans için evrak işlerine koyulacağım," dedi annem. "İkinizin de sihrinizi korumanız için çok hızlı hareket etmem lazım." Sonra bize yine öfkeyle baktı. "Gerçi bunu hak edip etmediğinizden o kadar da emin değilim."

Suçluluk, omuzlarımda ağır bir yük gibiydi. İrkildim. Lia'yı bu şekilde görmek, beni çok sarsmıştı. İşte biz *bu* yüzden sihrimizi halkla paylaşamıyorduk.

Bay Yasuda, başını kaldırdı. Gözlerindeki karanlık, konuşmasına yetecek kadar dağılmıştı. "Sana yardım edeceğim, Eleanor. Bu, oğlumun hatası."

Annem, başını iki yana salladı. "Bence tek suçlu o değil. Tamam, büyüyü o yapmış olabilir ama kışkırtıldığı için yaptı."

"Çok özür dilerim, anne." Suçluluk duygusunun midemdeki bu bulantısından nefret ediyordum. Lia'nın bana öfkeyle baktığı

anı hafızamdan silemiyor olmaktan nefret ediyordum. Oysaki çok zararsız bir şaka yapacaktık. Ama şimdi... "Bu durumu telafi etmek için yapabileceğim bir şey yok mu? Birazcık bile olsa? İstersen evrak işinde sana yardım edebilirim ya da..."

"Diğerlerinin sihri öğrenmelerinin ne kadar tehlikeli olduğunu *biliyordun*," dedi babam, buz gibi bir sesle.

Biliyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Fakat ihtiyaç duyduğu anda ona yardım etmediğimi sanan Lia'nın tüm umutlarının parçalandığını görene kadar ne korkunç bir yanlış olduğunu fark etmemiştim.

Eğer ona yardım edebilseydim, ederdim. Kapalı duran beyaz kapıya baktım. Söyleyeceklerimi dinlemeyecekti, hem de çok uzun bir süre.

"Evet." Annemin sesi, gece havada süzülen uğursuz ve soğuk bir hançer gibi geldi. "Lia, seninle birlikte yolculuğa çıkmayacak. Çünkü büyü farkındalığını öğrenmek için hafta boyunca eğitim alması gerekecek. *Sen* sihrini kaybetme diye, benim ne kadar çok çaba sarf edeceğimden bahsetmiyorum bile."

Kekelemeye başladım. "Ama... Ama... Biz, o yolculuğu çok uzun zamandır planlıyorduk!" Listemdekiler, Lia'yla birlikte yaşayacağımız maceralar üzerine kuruluydu.

"Her neyse. O, gelmiyor. Ben de seni yalnız göndermeye *güvenemiyorum*," diye tısladı annem.

"Ama..." Şok içinde yerime oturdum. Annemle babam, dükkâna bakmalıydılar. Remy, daha çok küçüktü...

Annem, sanki bir onay almak ister gibi Bay Yasuda'ya baktı. Adam da başını öne doğru salladı.

"Davranışlarınız göz önünde bulundurulduğunda, ikinizin birlikte vakit geçirmeniz daha uygun görünüyor," dedi annem.

"Ne demek, *ikiniz*?" diye çıkıştım. Bay Yasuda ile mi gidecektim?

Annem, bakışlarını Jack'e kaydırdı. O da duyduğu şeye inanamıyormuş gibi, donakalmış bir vaziyette yanımda dikiliyordu.

"*Biz mi?*" Jack'in midesi bulanmış gibiydi.

Onunla ilk kez bir konuda hemfikirdik. "Büyüyü yapan, *o*... Ben, kendim... Kendim gidemez miyim? Ayrı ayrı ceza alamaz mıyız?" dedim.

Jack Yasuda ile ilgili hiçbir şey istemiyordum. Onunla yan yana tıkılı kalmamak için *her şeyi* yapabilirdim.

Annemle sessiz bir şekilde konuşmuşlar gibi, Bay Yasuda, "Hayır," dedi, son derece net bir şekilde. "İkiniz, güneydeki CBPF Büyücüler Meydanı Fuarı'na birlikte gidiyorsunuz."

Annem, başını sertçe salladı. "Babanla ben oraya vardığımızda, standımızın ve sergileyeceğimiz tüm malzemelerin mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş olması gerek. Yoksa bu yaz Lia'yı görmene izin vermeyiz."

Ağzım bir karış açık kaldı. *Hayır.* Bu, benim Lia *ile birlikte* geçireceğim yazımdı, annemle babamın Lia ile takılmamı engelleyecekleri yazım değil.

Babam, "Kaliforniya'yı ziyaret etmek yerine, annenle benim haftaya çizeceğimiz dağıtım rotasını takip ederek geleceksiniz. Böylesi çok daha kolay olur," diye ekledi.

Dağıtım... Bir dakika... *Hayır!* Annemle babam, çay dükkânının kapalı olduğu pazartesi günleri, kısa mesafeli gezilere çıkarlar, matcha tozlarını Körfez Bölgesi'ndeki, büyü farkındalığına sahip dükkânlara dağıtırlardı.

"Ama..."

"Jack ile birlikte bazı müşteri ziyaretlerimiz olacaktı," diye araya girdi Bay Yasuda. "Benim yerime, Ellie ile ikisi giderse hem zamandan hem paradan tasarruf etmiş olurum. Böylece, Lia'nın büyü eğitimine de katkıda bulunurum."

Babam, el çırptı. "Mükemmel. Ne de olsa dersler de lisans almak da bedava değil."

Annemle babam, beni bir yaz cehenneminin tabutuna koyup, her seferinde bir çekiç darbesiyle tabutu üzerime çiviliyorlardı.

Ben? Ve *Jack*? Ailelerimizin dükkânları için çalışmak zorundaydık. *Birlikte...*

"Ama..."

"Aileleriniz olarak, bu büyük karmaşa düzelene kadar, büyü farkındalığı statünüzü korumanıza izin vermek için bazı evraklar imzalayacağız," diye çıkıştı annem. "Eğer başka bir soruna daha yol açarsanız, *bizim* güçlerimiz de riske girer."

"Kâğıtları imzalayıp imzalamayacağımızı, fuar bittikten sonra size bildiririz," dedi babam.

Jack, elini alnına bastırdı. "Sihrime ihtiyacım var."

Hayır, *hayır*. İyi de ben Jack *ile* gidemezdim. Bir kez daha denedim: "Gerçekten çok üzgünüm. Fakat yaptıklarımıza karşılık, bence en iyisi benim tek başıma..."

Annemle babam, omuzlarını kasıp, gözlerini kısarak başlarını sertçe iki yana salladılar. Yutkundum. Geri adım atmayacaklardı.

Bay Yasuda, bize soğuk soğuk baktı. "İyi yolculuklar, çocuklar."

BÖLÜM 9

Ertesi sabah, erken saatlerde uyandım. Turuncu-sarı gün ışığı, tavana çizgiler şeklinde yansıyordu. Telefonumu kaptım ve tavandaki manzarayı çizmek için kalemimi çıkardım. Kalemin dokulu, lastik ucu, tıpkı kurşun kalemin kâğıt üzerinde kaydığı gibi telefon ekranında nazik ve pürüzsüz bir şekilde kayıyordu. *Birlikte yola çıktığımızda, bunun gibi daha pek çok çizim yapacağım ve Lia...*

Ve Lia, yanımda olmayacaktı.

Mide bulantım yine başladı. Dün gece, Lia'nın yaşlarla dolu yanaklarını ve haftaya, özür dileme fırsatım bile olmadan ondan nasıl ayrılacağımı düşünmekten bir türlü uyuyamamıştım.

Şimdiye dek ettiğimiz en büyük kavga, son Jagabee'yi kimin yiyeceğiydi ve hep ikiye bölüp paylaşırdık. Kavga etmeyi bilmezdik. Hep çok iyi iki arkadaştık ve aramızdaki bu garip mesafeyi nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

Pencereden, annemlerin dükkânıyla Büyü İşleri'ni ayıran ara sokağa baktım. Hafta sonu sabahları Jack ile ben, el fenerlerimizi yakıp söndürerek, ailelerimiz parkta oynamamıza izin verene kadar, Mors alfabesiyle birbirimize mesaj yollardık... Gözlerimi kırpıştırdım ve ovuşturdum. Zira Jack'in odasındaki ışık, beni şaşırttı. Daha erken değil miydi? Belki de çoktan hazırlanmaya başlamıştı.

Sonra telefonumdaki saate bakıp yataktan indim: 6.00. Çoğu liselinin aksine, Lia şafakta kalkar, ya yeni bir makyajı dener ya da Fremont'taki Tesla'da yazılım mühendisi olarak çalışan Miki teyzesi ile birlikte kahvaltı ederdi.

Aşağıya indiğimde, annemle babam uykulu gözlerle çaylarını yudumluyordu. Beni görünce kaşlarını kaldırdılar.

"Mochi'yi yürüyüşe çıkaracağım," dedim. Köpeğim, tırnaklarını tep dansçıları gibi ahşap zemine vurarak, sevinçle yanıma koştu. Annemle babam, bana hâlâ kızgın oldukları için kaşlarını çatmışlardı, beni affetmemişlerdi.

"Güzel," dedi babam, asık suratla. Sonra masadaki tabağı gösterip, "Bir tane al," dedi.

Tabakta elle bastırılıp üçgen şekline getirilmiş, içinde tuzlu bir şeyler olan, Japon pirinç topları *onigiri* vardı. Bana çok kızgın olsalar da beni önemsiyorlardı. Başlarına açtığım belayı düşününce göğsüm sıkıştı. Midemdeki ağır bulantı yüzünden başımı iki yana salladım. "Daha sonra yola çıkarken alırım. Teşekkürler."

Mochi, sanki her zamanki hâlimde olmadığımı anlamış gibi, yürüyüş boyunca son derece uysaldı. Bryant Caddesi'ne doğru yürürken, normalde yaptığı gibi insanlara sataşmadı ama ne zaman biri ona baksa, dikkat çekme umuduyla kuyruğunu sürekli sallıyordu.

Mochi, sessiz caddede peşimden gelirken, ben de bir oraya bir buraya dönüp daha önce binlerce kez geçtiğim tanıdık yoldan devam ettim. Farkına bile varmadan gelmiştim. Lia'nın dört katlı apartmanının önünde durdum ve derin bir nefes aldım.

Özür dileyecektim. Her şeyi konuşacak ve ona büyüden bahsetmemin yasak olduğunu bir kez daha açıklayacaktım... Yani eğer eğitime katılmazsa benim de büyü toplumundan men edileceğimi de anlatacaktım.

Beni affettikten sonra eskisi gibi olacaktık. Jack ile ilgili birkaç şey konuştuktan sonra Lia'nın göğsümü yakan öfkesi, hafifleyecekti. Yolculukta lanet olası komşumla mecburen yan yana olacağımı anlattığım zaman, Lia da komik bir şey söyleyip beni güldürecekti. Ben de umarım onu rahatlatabilecektim.

Kapıyı çaldım ve yere sürterek yaklaşan ayak seslerini duydum. Mochi, heyecanla inledi. Lia'nın evine geldiğimizin farkındaydı ve hâlâ evde olma ihtimali bulunan Miki teyze, ona ne kadar güzel olduğunu söyleyerek iltifatlar edecek, hatta belki omletinden bir parça ikram edecekti.

Fakat cevap veren olmadı.

"Hey, Lia. Benim," diye seslendim. Birbirimizin evlerine sürekli uğrardık. Yani bu, bizim için normaldi.

Derken... Sessizlik.

Demin ayak sesi duymadım mı? Telefonumu kontrol ettim. Saat, neredeyse yediydi. Günün ikinci kahve vakti gelmişti. Lia, evde olmalıydı. O hâlde neden kapıyı açmıyordu?

İçim yandı. Yoksa... Beni görmezden mi geliyordu?

Lia ile genelde birbirimize mesajlar atardık ama ben, bu defa aramayı denedim. Belki de kahve almaya çıkmıştı, eğer onu vaktinde bulursam birlikte bir şeyler yiyebilirdik.

Telefonumla Lia'yı aradım ve hattın bağlanmasını bekledim.

Çaldı. *Duurt. Duurt.*

Derken *içeriden* gelen telefon zilini duydum. Hayley Kiyoko'nun[9] "I Wish" melodisi birkaç saniye çaldı ama sonra sert bir şekilde kapatıldı.

"Lia?" diye seslendim.

Cevap gelmedi.

Kapıya uzun uzun bakıp iç çektim. Sonra mesajlarımızı açtım.

Hey, dostum. Sana anlatamadığım için üzgünüm. Seni özledim, L. //

Ne bir cevap ne okundu bilgisi, hiçbir şey gelmedi. Acaba bildirimi görüp, görmezden mi geldi diye merak ettim. Belki de sohbetimizi sessize almıştı.

[9] Hayley Kiyoko, ABD'li şarkıcı ve oyuncu. (e.n.)

Yıllar evvel Jack, hayatımdan kaybolduğunda, yüreğim cehennem gibi yanmıştı. Kendimi bir hayalet gibi hissetmiştim. Onunla sadece arkadaş olmamıza rağmen, benden ayrıldığı hissine kapılmıştım.

Şu an Lia için de aynı boşluk ve acı hissi, tıpkı şölen ateşi gibi tüm kemiklerime hızla yayılıyordu.

Yıllar evvel, iyi bir dostluğu kaybetmiştim bir kere. Ve bir tanesini daha kaybetmek istemiyordum.

Ama ekranımda bir mesaj belirdi.

Remy
Dönüyor musun? Annemle babam, yolculuktan kaçmaya çalıştığını sanıyor. Jack, neredeyse hazır.

Lia'nın kapısına bir kez daha baktım. Gitmem gerekiyordu. Gitmeden önce aramızdaki sorunu onarmak istiyordum ama o, benimle konuşmuyorsa, benim ne seçeneğim vardı ki? Yüreğim ağırlaşmış bir şekilde Mochi'yi de alıp arkamı dönerken, köpeğim kederle inledi.

BÖLÜM 10

Ailemin Toyota Camry'si yola çıkmaya hazır vaziyette, araç yolunda bekliyordu ama bir şey eksik gibi geldi bana.

Benzin? Üçte ikisi dolu bir depo, bizi Gilroy'a götürmeye yeterdi.

Güzergâh? Telefonumdaki "Notlar" uygulamasını kontrol ettim. Büyü İşleri ve ailemin dükkânı için bir sürü yerde duracaktık. Ardından da "Pixley" adındaki bir kasabada bir gece kalıp Güney Kaliforniya'daki Huntington Sahili'ne doğru yola çıkacaktık. Maalesef bütün molaları Jack ile birlikte gerçekleştirecektim.

Spor çantam? Toplanmış ve güvendeydi.

Annemin "yayılma büyüsü" sayesinde, Carmy'yin bagajı otuz karton kutuyla doluydu. Kutuların içinde Büyücüler Meydanı'ndan bir sürü eşya vardı... Annemle babamın çaylarından, Ana'nın kavanozlar dolusu, karışık mini keklerine; Büyü İşleri'nin en popüler broşürlerinden, kalem ve defterlerine kadar her şey? Tamam.

Yedek lastik? Tamam. Büyülü araç tamir setinin içinde bir yerdeydi.

Lastikler şişik miydi? Tamam.

Jack'in satış ziyaretleri için olan, Büyük İşleri'nin en özel ürünleriyle dolu kutular arka koltuğa yerleştirilmiş miydi? Maalesef, tamam.

Bu eşyaların ağırlığı altında patlamak üzere olan küçük, beyaz arabama baktım. Fakat daha çok neyin eksik olduğuna dikkat etmeye çalışıyordum.

Lia, dün bir ara, yolcu koltuğundaki eşyalarını almıştı. Kırmızı yolculuk yastığı, marullu burger yemek istemezse diye getirdiği bir kutu glutensiz atıştırmalık. Klimam boş olduğu için USB gücüyle çalışan mini vantilatör.

Hepsi çıkarılmıştı.

Yolcu koltuğu, annemin Middlefield Yolu'ndaki bayisinden eve dönerken olduğu gün gibi, boştu. Instagram hesabımı kontrol ettim. Lia, yeni bir şey yayımlamamıştı. *Beni engelledi mi,* diye merak ettim. Arabaya bir kez daha bakıp iç çektim.

"Binecek miyiz, yoksa araba bizi ışınlasın diye umut edip bakmaya devam mı edeceğiz?" dedi sabah sabah çıkan buğulu bir ses, arkamdan. Yeni yıkanmış yumuşak ve temiz çamaşır kokusu burnuma doldu. "Günaydın, Ellie."

Jack'in omzunda bir spor çanta vardı. Çantayı bagaja atmasını başımla işaret ettim. Bagaj ağzına kadar dolu olmasına rağmen, Jack birkaç fuar kutusunun üzerine çantasını sıkıştırmayı başardı.

Evime çıkan garaj kapısı açılırken kaskatı oldum. Annemle babam, Lia'nın büyü farkındalığı eğitiminin son adımları hakkında bir şeyler konuşarak çıktılar. Bizi görünce durdular.

"Gitmeye hazır mısınız?" dedi, az evvel benim yaptığım gibi aracı gözleriyle kontrol eden babam. Ama neyin eksik olduğunu fark etmemişe benziyordu.

Boğazımı temizledim. "Evet." *Onlara sarılmama izin verecekler mi,* diye merak ettim ama sonra ellerimi indirdim. "Her şey yüklendi."

"Babanla arabaya bir takip cihazı koyduk," dedi, kollarını göğsünde bağlamış olan annem. "Böylece, nerede olduğunuzu görebileceğiz. Sakın sorun çıkarmaya kalkışmayın, yoksa hayatınızın sonuna kadar ceza alır *ve* büyü toplumundan yasaklanırsınız."

Ağzım bir karış açık kaldı. *Takip cihazı mı?* "Buna gerek yoktu..."

"Gerek olmayan şey, bela çıkarmanız. Şahsen ben, senin bu yolculuğa çıkmanı bile istemedim ama davranışlarının yarattığı sonuç, bana başka bir seçenek bırakmadı." Annem konuşmasına devam ederken çenemi hiç açmadım. "Lia adına tüm o evrak işlerini yapmadığın için şanslısın ama ben yapıyorum. Eğer onları yapmak zorunda olmasaydım ve eğer baban da dükkâna bakmak zorunda olmasaydı bu yolculuğa çıkamazdın."

"Zaten artık hiç eğlenceli olmayacak," diye itiraz ettim. Yanımda duran Jack'ten garip bir ses çıktı. Belki de aşağılandığını falan hissetmişti ama umurumda bile değildi.

Annem, alnını kırıştırarak derin bir nefes aldı. "Bu işi düzgün yap, Ellie. Ailenin hatırı için, lütfen."

Midemde Lia'nın kapısında dururken hissettiğim o bulantıyı hissettim. Başı belaya girebilecek olan tek kişi, ben değildim. Lider büyücü olan annemin işi de tehlikedeydi.

Keşke şakam bu şekilde bitmeseydi. Keşke zamanı geri döndürebilecek bir büyü olsaydı. Sorunları onaracak... Yıllar yıllar öncesine gidip, duvar çiçeği kabuğumu kıracak... O zaman, tüm bu olaylar hiç yaşanmazdı.

Ama şansım tükenmişti.

"Huntington Sahili'nde görüşürüz," dedi, gözleri benden Jack'e kayan babam. "Malzemeler çok hassas olduğu için, koltuğunu yatırmazsan iyi edersin."

Jack, başını öne doğru salladı. "Düzen işi bende, ben hallederim."

Ona öfkeyle baktım. *O mu* halledecekti? Ah, eğer Jack, böyle bir sorumluluk almak istiyorsa her şeyi kendi başına yapabilirdi.

Bir kez daha, beton zemine vuran ayak sesleri duydum ve Bay Yasuda, arkamdan, "Büyü İşleri'nin en son ürünleri için yapacağın satış ziyaretlerini sakın unutma. Gelişmiş, *popüler* ürünlerimizi görünce müşterilerimiz bayılacaklar," dedi.

Omuzlarım kasıldı. Yasudaların yanındayken omuzlarımı gevşetmenin bir yolunu bulmalıydım. Yoksa, omuzlarım yakında

kaskatı olacaklardı. Özellikle de ayaklı reklam gibi konuşan Bay Yasuda yüzünden.

Jack, bundan da sorumlu olduğu hakkında zırvalamadan evvel, elimden geldiğince kibar bir şekilde gülümsedim. "Tamam, haritaya beş durağı işaretledim. Jack'in her birindeki müşterilerle buluşmasını ve sonrasında sizi bilgilendirmesini sağlarım," dedim.

Bay Yasuda, çok etkilenmişe benziyordu. "Bence gayet iyi bir plan." *Bütün övgüyü senin toplayacağını mı sandın?* Gözlerimi kısıp, bana bakmakta olan Jack'e baktım. *Bir daha düşün. O kadar kolay pes etmeyeceğim. Artık hiç kimse olmayacağım, özellikle de* senin *yanında.*

Cam ile Remy, evden çıkıp koşarak yanımıza geldiler. Jack'in kardeşinin elinde hasır bir piknik sepeti vardı. İçinden baharatlı, leziz kokular yükseliyordu.

"Bekleyin," dedi Remy. "İkinize yemek koyduk."

Jack'in de benimle geliyor olması canımı çok sıkıyordu. Yine de Cam'in o ağır sepeti kucağıma bırakmasıyla birlikte, öfkem biraz azaldı.

"Dikkatli sür," dedi Remy, bana sarılırken. Sonra hafifçe eğildi. "Umarım ikiniz konuşursunuz."

"Neyi konuşuruz?"

Fakat sadece, "Yardım gerekirse arayın, tamam mı?" demekle yetindi. Sonra Jack'e sarıldı ve onun da kulağına bir şeyler fısıldadı.

Ne demek istiyordu bu kız?

Cam, "İyi şanslar," deyince dikkatim ona kaydı. Elime bir şey tutuşturduğunu fark edince çok şaşırdım. Bu, okulun son gününde Remy ile birlikte bitirdikleri güneş sistemi yapbozu için kazandıkları ödül olan küçük bir cam şişeydi. Ağabeyininkilere benzeyen açık kahve gözlerini kırptı.

"Ama bunu siz kazandınız..."

Bilgiç bilgiç sırıttı. "Yanında ağabeyim varsa insanın çok fazla şansa ihtiyacı olabiliyor. Ama sen de ona bir şans ver, tamam mı? Olayları onun tarafından da dinle."

Cam, çok iyi biriydi. Belki de bu yolculuğu sağ salim atlatabilmem için biraz şansa ihtiyacım vardı. Cam verdiği şişeyi kot şortumun cebine attım ve Cam'e sıkıca sarıldım. "Teşekkürler, Cam. Ağabeyini yol kenarına atmamayı denerim."

Jack ile ben arabaya binerken, Cam homurdandı. Jack, bana suratını buruşturarak baktı ve sanki benimle aynı havayı solumaya katlanamıyormuş gibi derhâl camı açtı.

İşte biz bu yüzden normal insanlar gibi anlaşamıyoruz, demek istedim ona. Gözlerimi devirdim ve araç yolunda bekleyen herkese el salladım. Hâlâ sinirli görünen annemle babama, her zaman sinirli görünen Bay Yasuda'ya, kolları düşecekmiş gibi bize el sallayan kardeşlerimize ve beni bir süre göremeyeceği için yolculuğa eşlik etmek isteyerek inleyen Mochi'ye.

Üniversite Bulvarı'dan, 101 numaralı yola doğru arabayı sürerken, dikiz aynasından tanıdık manzaralara baktım. Geride bıraktığım çok şey vardı.

Lanet olası listemi tamamlayacaktım. Tamamladığımda ise Lia, bende büyü ve sihirden çok daha fazlasının olduğunu görecekti. Büyülü tarafımı asla paylaşamazdım ama Lia ile bu kadar iyi anlaşmamızın sebebi, bu değildi. Bu defa, sırf hakkımı savunmayı bilemediğim için en yakın dostumu kaybetmeyi reddediyordum. Üstelik büyü olsa da olmasa da Lia'nın "arkadaşım" demekten -hatta "en yakın arkadaşım" demekten- gurur duyacağı bir kişiye dönüşmek için mücadele edecektim. Eğer bunu başarabilirsem, belki de beni affetmesinin bir yolunu bulabilirdim.

BÖLÜM 11

Arabamın bluetooth hoparlöründen süzülen ve en sevdiğim K-pop şarkılarından biri olan yumuşak, güzel "Euphoria" parçasını dinlerken, Jack araya girip rahatımı bozdu. "Büyü İşleri'nin ilk durağı, San Jose'de."

"Ne?" diye, olması gerekenden daha sert bir şekilde çıkıştım.

"Satış ziyaretimi diyorum..."

"Biliyorum." Tıpkı büyü gibi, San Jose'deki gitmemiz gereken dükkânın önüne kadar bizi götürecek olan, telefonumdaki navigasyonu açtım.

101 numaralı yoldaki Mountain View ve Santa Clara'da annemlerin çaylarını dağıtmak için şimdiye dek beş yerde durmuştuk. Bir sonraki durağımızı telefonuma programlamıştım. Jack, inansa da inanmasa da navigasyon bizi doğru yere götürüyordu.

Jack, bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ben, farklı bir rota kullanıyorum," dedi.

Tahmin et, arabayı kim kullanıyor. Sen değil, Bay Yolcu Koltuğu. Eğer ona biraz akıl verme cesaretim olsaydı, verirdim. Lia, burada olsaydı hemen hakkımızı arardı...

Lanet olsun.

Otobandan çıkıp Taylor Caddesi'ne döndüm ve San Jose'deki Japon mahallesine varana kadar, bir ticari bölgeden geçtim. Burası, 2. Dünya Savaşı'nın ardından toplama kamplarından salıverilen Japon-Amerikalıların yerleştikleri ve Kaliforniya'da kalan tarihî

Japon-Amerikan üç bölgeden biriydi. Ama eskisi kadar hareketli bir bölge değildi. Yine de aile dükkânlarının yer aldığı sokak boyunca devam eden kiraz ağaçları ve orman yeşili sokak lambalarından sarkan desenli bayrakları ile sıcak bir yerdi.

Bölgedeki en iyi geleneksel Japon tatlıları dükkânı olan Shuei-Do Manju'ya paralel şekilde arabayı park ettim. Burası, *manju*[10] ve *mochi*si[11] ile bilinir. Dükkânda, içleri fıstık ezmesinden geleneksel kırmızı fasulyeye kadar pek çok lezzetle dolu, yumuşak ve çiğnenebilen pirinç pastaları olurdu. Hatta Amerika'ya bir ziyareti esnasında, Japon İmparatoru bile buraya uğrayıp manju yemişti.

Ağzımın suyunun akıp akmadığını kontrol etmeye çalışırken, arabamın arka kapısı gürültüyle kapandı. Sanki araba kullanmama katlanamıyormuş gibi, Jack çoktan araçtan inmişti (ki son derece güvenli bir şekilde araba kullanırdım, teşekkürler) ve aldığı Büyü İşleri kutularının üçünü dengeli bir şekilde tutmaya çalışıyordu. Başıyla, birkaç kapı aşağıdaki bir dükkânı gösterdi. "Bunları şuraya bırakmam lazım. Birazdan gelirim."

"Sürpriz kutularıyla" müşterileri Japon mahallesi bölgesine çeken ve revaçta bir dükkân olan KEIKO-M'a doğru gidiyordu. Bu kutular, eski bir aktris ve model olan dükkân sahibinin her ay seçtiği en iyi güzellik, moda ve hayat tarzı gereçleriyle doldurulurdu. KEIKO-M, son moda ürünleri direkt ithal ediyordu. Bu yüzden Amazon ya da başka bir üçüncü tarafa gerek olmazdı ve kutular doğrudan müşterinin kapısına ulaştırılırdı. Ben de hep bir KEIKO-M kutusu istemiştim ama kırk dolar ödeyecek kadar aylık almıyordum.

Burası, açık yeşil abonelik kutularıyla tanınırdı. Tuğla ve harçtan yapılmış olan bu dükkân, çok sevilen önceki kutulardan ya da KEIKO-M kutularına konmayan ve az sayıda üretilen son moda eşyalardan satın almak için mükemmel bir yerdeydi. Saat daha sabahın onu olmasına rağmen, içleri ürünlerle dolu açık yeşil alışveriş sepetleriyle bir sürü müşteri gelmişti bile.

[10] Manju, geleneksel bir Japon şekerlemesi.
[11] Mochi, Japonlara özgü pirinç keki.

Jack, kucağındaki kutuları dengelemeye çalışarak kapıyı itti. Ona bakıp iç çektim. Neden yardım almamak konusunda bu kadar inatçıydı?

Arabamdan inip onun peşinden gittim. Tam yere düşecek olan bir kutuyu yakaladım. Kutuyu kolumun altına alıp Jack için kapıyı açtım ve içeriye girmesi için Jack'e başımla işaret ettim.

"Teşekkürler," dedi, biraz şaşırarak.

Neden şaşırıyordu? Zaten onu Güney Kaliforniya'ya kadar götürüyordum. Durduğumuz yerlerde ona yardım edersem Huntington Sahili'ne daha çabuk varırdık. Bu, bir kazan-kazan durumuydu. Böylece onunla daha az vakit geçirecektim.

Derken, bir ses yükseldi, "*Sen misin,* Jack Yasuda?"

İnce, uzun Japon-Amerikalı bir kadın, tezgâhın arkasından çıktı ve takım üyelerinden birine, elindeki iPad kayıt formunu alması için işaret etti. Yirmili yaşlarının ortalarında olmasına rağmen, kaplumbağa yeşili, kedigözü şeklindeki gözlükleri ve açık yeşil eteği, hafif retro tarzda toplanmış saçlarıyla 1950'lerin moda dergilerinden fırlamışa benziyordu.

Ağzım bir karış açık kaldı. Bu kadın, Keiku Mayu idi yani KEIKO-M'in sahibi ve bu dükkâna ismini veren kişi. Üstelik Jack'i, ona ismiyle hitap edecek kadar iyi tanıyordu.

Bayan Mayu, "Seni görmeyi özledim!" dedi ve elindeki kutuları bırakması için Jack'e tezgâhı işaret etti. "Bugün geleceğin mesajını aldım, ne kadar uzun zaman oldu."

"Bilirsin, fazla uzak kalamam," dedi, klasik gülümsemelerinden birini takınan Jack. Biraz yamuk ve karşı konulamayacak kadar çekici bir gülümsemeydi bu. Ve Bayan Mayu da Jack'in bakışları altında *eridi.*

A, a, aaa.

Jack'i kutunun köşesiyle *sertçe* dürttüm. Kutuyu elimden alırken nasırlı parmakları tenime değdi. Dokunuşunun verdiği garip his nedeniyle neredeyse geriye doğru fırlayacaktım.

"Ah, kız arkadaşın mı?" dedi Bayan Mayu, bana bakıp gülümseyerek.

Jack'in bir an için nutku tutuldu.

Ben de çaresizce bir çıkış aradım. Ya da kutulardan birine saklanabilir miydim? Bir daha hiç görünmesem olur muydu?

Üzerimde yırtık bir kot şort ve V yakalı, bol, açık mavi, düğmesiz bir üst vardı. Muhtemelen salaş ama tatlı bir kıyafetti fakat atkuyruğum düşmüş ve saçlarım dağılmış olduğu için çok kötü görünüyor olmalıydım. Yolculuk esnasında birini görmeyi beklemiyordum. Özellikle de Keiko Mayu'yu. Üstelik, birinin kız arkadaşı zannedileceğimi bilseydim üzerime kesinlikle bu kıyafeti giymezdim.

Jack, hızla kendini toparladı ve yüzüne o bin vatlık gülümsemesini takınıp hemen doğruldu. Bu, iyi bir şeydi çünkü ben, o an santim santim yere dibine battığımı hissediyordum. Üzerime basıp geçin. Lütfen beni fark etmeyin.

"O, benim şoförüm." Jack, elini saçlarında gezdirdi ve Bayan Mayu'ya göz kırptı. Gözlerinin etrafı, yemek kâsesinin önünde duran Mochi gibi hafifçe kırıştı üstelik. *Vay canına.*

Bu çocuk, işinde kesinlikle iyiydi.

Jack, kutulardan birini açıp tanıtım konuşmasına başlayınca gözlerimi devirdim. "Bir haftalık satışın ardından, binden fazla Instagram reklam gönderisinde yer alan ve raflardan âdeta uçarak tüketilen en son ürünümüz. Yaz teması için ayçiçekleri ve sonbahar için de akçaağaç yaprakları kullanmayı planlıyoruz. İlk tasarımlar, Instagram'da çalıştığımız influencerlardan son derece iyi tepkiler aldı."

Kadın, Jack'in her kelimesini alkışlarcasına başını salladı. "Beni de say! Bu ayçiçeği tasarımına bayıldım, yaz için mükemmel. Baban bir hafta içinde bana birkaç kutu gönderebilir mi?"

Jack'in dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Bütün yüzü öyle bir aydınlandı ki göğsümün sıkıştığını hissettim. İğrenç derecede yakışıklıydı ve ben, buna katlanamıyordum.

Ona bu kadar iyi davranırken, bana nasıl bu kadar soğuk davranabiliyordu? Sanki arabadaki o gereksiz yorumları yapan buz gibi oğlan gitmişti.

Kendimi üçüncü tekerlek gibi hissettim. Dışarı çıkıp birkaç kapı aşağıdaki manju dükkânına giderken bir kez daha Instagram hesabımı kontrol ettim. Lia, tanımadığım bir kızla birlikte bir fotoğraf paylaşmıştı. Gözlerim sulandı. Yeni arkadaş bulması çok uzun sürmemişti.

Jack, otuz dakika sonra dükkândan çıktı. Ben de dudağımda kalan pirinç tozlarını temizliyordum, damağımda hâlâ klasik kırmızı fasulyeli manjunun tadı vardı. Lia ile mesajlarımıza bakmak yerine (önceki mesajım hâlâ okunmamıştı), amaçsızca telefonumla oynuyordum, Shuei-Du Manju Dükkânı'ndaki dayanılmaz tatlılardan, Sade Sabahlar'ın önünde kıvrılıp yatan ve bir türlü aklımdan çıkmayan Mochi'ye kadar her şeyi çiziyordum.

"Nereye gittiğini merak ettim," dedi Jack, kaşlarını kaldırarak. Ne yani? Onun Büyü İşleri'nin satışlarının nasıl gittiğiyle ilgilenmesi gerekmiyor muydu?

Tek kelime etmeden arabaya binip kemerimi taktım. O da sessizce yerine oturdu. Meraklı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bir şeyler söylemek için ağzını açıp sonra da sanki iki kez düşünmüş gibi ağzını tekrar kapatmasını fark ettim. Boğazını temizledi. "Babam, bu yeni ürünlerin satışı için epey endişelenmişti... Bir sanatçı tutup ona sağlam ödeme yapmak, bize pahalıya patladı. Artı, üretim ve malzeme maliyeti de... Bu, benim üzerinde çalıştığım bir projeydi ve Büyü İşleri'nin bu tip özel projeler alabilmesi için başarılı olmam gerekiyordu. Gözümüzün içine bakan potansiyel bir yatırımcımız var, bu yüzden Büyü İşleri'nin bu yıl güzel iş yapması lazım. Seni çok beklettiğim için özür dilerim, Ellie."

Gerçekten de... Çok *samimi* duruyordu. Fakat etrafta biri var mı diye kontrol bile etmeden büyü yaparak tüm yazımı mahveden bu serserinin sözlerine inanacak değildim. Lia, burada değildi ve onun bana kızgın olmasının bir sebebi de Jack sayılırdı. Dolayısıyla Jack'in bahanelerini duymak istemiyordum.

"Tamam, bir dahakine ne kadar kalacağını söyle." Kalan mochilerin durduğu plastik kutuyu Jack'in önüne ittim. "Neyse, bir şeyler ye. Mola vermeden önce bırakmamız gereken birkaç teslimat daha var. Gilroy'a da uğradıktan sonra, Cam'le Remy'nin verdiklerini yiyebiliriz."

Gözleri parladı. "Hey! Bu, sakura mochi. Nasıl hatırladın..."

Kiraz yaprağı gibi yapılmış olan açık pembe, yuvarlak şekilli tatlılara bakıp içimden küfrettim. *En sevdiği tatlıyı nasıl hatırlamıştım?*

Jack'in annesi, eskiden bizi, Cam ve Remy'yi, San Jose'deki bu Japon mahallesine getirirdi ve güzel bir lokantadan, Japon yemek kutusu olan bentonlardan alıp parkta yemeye giderdik. Sonra da Shuei-Do Manju Dükkânı'na uğrardık. Jack, her seferinde, hiç sektirmeden sakura mochi alırdı. Bazen sadece bir tane kaldığı için Jack en sevdiği tatlıyı yesin diye bizler de başka tatlılar sipariş ederdik. Pembe pirinç pastayı çiğnerken gözleri keyifle parlardı ve şimdi olduğu gibi gülümserdi.

Fakat o anıyı bir kenara ittim. "Ellerinde ne varsa onu aldım. Babana, ziyaretinin nasıl gittiğine dair mesaj atmayı unutma. Düzenli olarak haber vermeni istemişti."

Yüzündeki ışıltı söndü. "Tamam," dedi, gergin bir sesle.

Telefonundan hızla bir mesaj gönderdi. Sonra manju dükkânından aldığım plastik kutunun açıldığını duydum. Her ne kadar telefonumdaki navigasyon ileride çok sıkışık bir trafik olduğunu gösterse de, omuzlarım nihayet biraz gevşedi.

İmparator tarafından bile onaylanmış olan tatlımı düşmanıma vermek hiç hoşuma gitmedi ama çenesini kapatması için küçük bir ödül gibi düşündüm.

Ama bu sessizlik neden bana bu kadar tuhaf geliyordu?

BÖLÜM 12

Son durağımız, annemlerin çaylarını bırakacağımız Doğu San Jose'deki Evergreen bölgesindeydi. Bizim ürünlerin hepsi Körfez Bölgesi'ne dağıtılırken, Jack'in satış ziyaretleri sahil boyunca uzanıyordu. Benimkiler basit ve rutin duraklardı. Ben, satış konuşmamı yanımda oturan Bay Ama-Bekle gibi mükemmelleştirmiyordum.

Alışveriş merkezi, ortasında yürüyüş yolları olan, kalın gövdeli sekoya ağaçlarıyla bezeli açık bir alandaydı. Dışarıda yürürken Jack bir bahçe patikasının önünde durdu. "Kahve dükkânı, değil mi? Sanırım kafe şurada."

"Ben nereye gittiğimi *biliyorum*." Kucağımdaki ağır çay kutularını düzelttim.

"Şu ağaçların arasından yürüsek daha kestirme olmaz mı? İzin ver de şu kutuyu ben taşıyayım."

Bu teslimat biraz ağırdı zira Kafe Thang Long, çaylarımızdan fazla miktarda alırdı. Jack kutulardan birini tutmayı teklif etmişti ama elimde iki ağır kutu vardı. Kollarımın ne kadar ağrıdığını görmezden gelmeye çalıştım.

"Ben iyiyim. Her şey yolunda," dedim, dişlerimi sıkarak. Haklı olabilirdi. *Ama...* Daha önce hiç o yoldan gitmemiştim. Çayımızı bırakmak için buraya sayısız kez gelmiştim ve köşedeki pirsing dükkânının tatlı vitrinindeki ürünlere bakmıştım. Dışarıdaki patika, taşla kaplı ve düz görünüyordu ve...

"Haydi," dedi, dalga geçer gibi. "Bir şans ver. Biraz heyecan yaşa."

Bu sözüyle beni âdeta bıçakladı. Yüreğimin derinliklerinde bir yerlerde, şaka yaptığını *düşünüyordum.* Ama bu, Jack'ti. O, "iyi" şeyler yapmazdı. Yani bana yapmazdı, artık yapmazdı.

"Şans veriyorum," diye çıkıştım. Arkamı döndüm ve sekoya ağaçlarına doğru yürüdüm.

Dürüst olmak gerekirse bu dönemeçli yol, binanın arkasına çıkıyor olmalıydı. Ama burası çok güzeldi. Toprak yoldan serin ve hoş bir meltem esiyordu. Hem bana, Jack'i görmektense (bana yetişmek için arkamdan telaşla geliyordu) ağaçları görmek gibi bir fayda da sağlamış, biraz nefes almama yol açmıştı.

Ta ki bir ağacın köküne ayağım takılana kadar. "Ah..."

"Dikkat et!" Jack, anında yanımda bitti ve bana elini uzattı. Ama sert düşmüştüm.

Ortaokulun ilk gününde sınıf arkadaşlarımı göreceğim için çok gergindim ve bütün gün yanında olmak yerine, Jack ile sadece iki derse birlikte girecektim.

Fakat Jack ile ben, gecikmiştik. Yanlış yere sapmıştık. O yüzden, biz bisikletlerimizi kilitlerken ilk zil çoktan çalmıştı. Sınıflarımıza koşarken saçlarım terden karmakarışık oldu, doğru binada olduğumuzdan bile emin değildik.

Tam doğru sınıfı bulup telaşla kapıyı açacaktım ki beklediğimden daha hızlı açılan kapı, dengemi kaybetmeme sebep oldu. Öne doğru düştüğümü gören sınıf arkadaşlarım, kahkahalara boğuldular...

Ama Jack, beni yakalayıp yere düşmeme engel oldu ve bana gülümseyerek, doğrulmama yardım etti. Bir yandan da uyarır gibi sınıfa bakıyordu, bir anda herkes sustu. Öğretmen, ona kendi sınıfına gitmesini söylediğinde, Jack bekledi ve ancak ben gerçekten iyi olduğumu söyledikten sonra gitti.

"İyi misin?" O lanet ağaç kökünün yanında sırt üstü düştüğüm yere gelip diz çökmüştü.

Yüzünde garip bir ifade vardı. Neredeyse okuldaki o ilk günümüzde olduğu gibi... *Endişe miydi?* Hayır, olamazdı.

Derken, Jack'in arkasındaki karton kutuları fark ettim. Onlar da yana devrilmişti. Midem alt üst oldu. Eğer çaya zarar verdiysem, annemle babam beni hayatımın sonuna dek cezalandırırdı.

Jack'in yanından geçip kutuları kaldırdım. Güzelce çevirip üzerlerindeki toprağı temizledim.

Mucize eseri son derece sağlam ve temiz görünüyorlardı. Rahat bir nefes aldım. Omuzlarımdaki gerginlik, şaşırtıcı derecede hızlı bir şekilde kayboldu. Bayan Nguyen, muhtemelen bu bahçeye biraz rahatlama büyüsü serpmiş olmalıydı, o yüzden böyle hissediyordum. Büyü, herhalde o tanıdık ve kibar sıcak pamuk kokusuyla beraber rüzgârda etrafa saçılıyordu.

Bir dakika... Jack'in *kokusu, ne zamandan beri beni rahatlatır oldu?*

"Ellie?" dedi Jack, yeniden. Galiba anılarda kaybolmuştum. "İyi misin?"

"İyiyim. Gitme... Gitme vakti geldi." Üzerimi silkeleyip kutuları aldım. Hızla Jack'in yanından geçip, uğruna can verilecek kadar leziz kremalı Vietnam kahvesiyle tanınan, Doğu San Jose'deki Kafe Thang Long'un kapısına gelene kadar da durmadım. Çoğu insanın bilmediği şey ise kafenin leziz içecek ve yiyeceklerinde birkaç tutam güç büyüsü olduğuydu. Bu, ihtiyaca göre, fiziksel ya da duygusal güç şeklinde olabiliyordu. Sanırım hem bu ağır kutularla hem de Jack'le uğraştıktan sonra bana *ikisinden de* lazımdı.

Kafe, gün ortasındaki kalabalık yüzünden çoktan tıklım tıklım olmuştu bile. İçeri girdiğimde kapının üzerindeki minik çan çaldı. Kafenin anaç sahibesi Bayan Nguyen, tezgâhın arkasından başını kaldırıp neşeyle gülümsedi. Bana, tiz ve tatlı sesiyle şakıyarak kanatlarını çırpan minik bir kuşu hatırlatıyordu. "Ah, güzel Elissa!" Kasayı devralması için hemen yardımcılarından birini çağırdı ve arka odaya doğru peşinden gitmem için bana eliyle işaret etti.

Peşinden arka odaya doğru giderken yanaklarım yanıyordu. "Merhaba, Bayan Nguyen." Her ne kadar bana "Ellie" demesini istemiş olsam da o, bana *daima* "güzel Elissa" derdi.

Jack, tam arkamdaydı ve kucağında kutusu duruyordu. Bayan Nguyen, başını yana eğdi. "Ah, bir erkek arkadaş? Ama sen, benim oğlum için mükemmel olurdun, Jon..."

Hızla başımı iki yana salladım. *Hayır... Bu, tam önünde duruyor olmama rağmen, arkadaşlarının benim görünmez olduğumu söyledikleri kişi.* "Sadece, Jack..."

"Büyü İşleri! Sen, Eric Yasuda'nın oğlusun, değil mi?" Deponun metal kapısını açan Bayan Nguyen, bilgiç bir tavırla başını öne doğru salladı. Büyü dünyasındaki son dedikoduları daima bilirdi.

"Evet, efendim." Kucağında matcha tozu kutusunu taşıyan komşum, biraz kıpırdandı. Bayan Nguyen, bir rafın yanına gitti ve boş duran kısma kutuları bırakmamızı işaret etti.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim!" diye şakıdı. "Elissa, en iyi erkek arkadaşı hak eden bir kız. Oğlum Jonny ile çok yakışırlardı aslında. Ama Elissa'ya yardım etmen de çok iyi oldu, değil mi?"

Jack, kaşlarını kaldırdı. Aklıma, arabada kimin neyi taşıyacağı konusundaki tartışmamız geldi ve hafifçe öksürdüm. "Doğru, doğru."

Hevesle başını sallayan Bayan Nguyen'e, getirdiklerimi gösterdim ve otuz kutu matcha tozu siparişinin tamamını teslim ettiğimi anlattım. Her ne kadar Vietnam kahvesi ile isim yapmış olsalar da, ailemin tasarımı olan macha tozu ile muhteşem sütlü kahveler de yaparlardı.

Jack'in bakışlarını sırtımda hissettim. Daha önceki teslimatlar daha küçüktü -bir ya da iki kutu- ve bu yüzden de Jack, bana içeriye kadar eşlik etmemişti. Fakat şimdi bu küçük depoda Bayan Nguyen ve Jack'e bu kadar yakın olduğum için biraz temiz hava almak istedim.

Bu sırada Remy ile Cam yaşlarında bir oğlan, deponun kapısından başını uzattı. "Anne, önde sana ihtiyacımız var. Galiba espresso makinesi sıkıştı."

Bayan Nguyen, oğluna gururla baktı. "Jonny! Bak, kim geldi!"

Çocuk, bana baktı. "Hey, Ellie! Nasılsın?"

Benimle kapı arasında dikilmekte olan Jack'e, çaktırmadan baktım. "Harikayım, fuara gitmek için yolda tıkılıp kaldım işte."

"Oraya gidiyor olman harika," dedi Jonny, neşeyle. "Ben de hep gitmek istemişimdir. Seneye, birkaç arkadaşımla birlikte biz de arabayla fuara gidelim mi diye Remmy'ye sormayı düşünüyorum."

"Remy!" Bayan Nguyen'in kaşları yine kalktı. "Küçük olan, Kobata kız mı? Duyduğuma göre, çok zekiymiş. Bulmacaları seviyormuş, değil mi? Ama şu an Ellie burada, Jonny! İkiniz birlikte bir randevuya çıkmalısınız!"

Oğlanın yanakları kızardı ve sanırım benim yüzüm de alev alev yanıyordu.

"Immm, şey," diye geveledim. "Bayan Nguyen, eğer sizin öne gitmeniz gerekiyorsa bu kutuları ben dizerim. Bizim bir sonraki durağımıza gitmemiz gerekiyor da."

"Belki döndükten sonra bir randevuya çıkarsınız?" dedi, ikimize de hevesle bakan Bayan Nguyen.

Oğlu, yüzünü kapatarak homurdandı. "Anne, sen bir randevu uygulamasından bile betersin. Her yerde bana birini bulmaya çalışıyorsun."

"Ama benim hayatımın en güzel kısmı, aşk!" Kadın, oğlunu iterek depodan çıkardı. "Neyse neyse, güzel ve çalışkan Elissa. Dudaklarımı mühürledim... Ama birazcık. Fakat sen de oğlumla çıkmayı bir düşün, tamam mı? Bana 'hoşça kal' demeden gitme!"

Giderlerken Johnny'in annesine, "Bunu söylediğine inanamıyorum! Hem de Ellie'nin önünde!" diye çıkıştığını duydum.

Kapı kapandığında, tüm bunlar yaşanırken hiç sesini çıkarmayan Jack, "Demek, Jonny?" dedi.

Yaptığım işten gözlerimi ayırmadım ve matcha tozunun teneke kutularını raflara yerleştirdim.

Jack, bana bir adım yaklaştı. Soğuk depoda, vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. "Ellie," dedi, dalga geçer gibi. "Yolculuğun geri kalanında benden nefret etmiyormuş gibi yapsan nasıl olur?"

Tenekelerden birini neredeyse yere düşürecektim. Jack, kutuyu tek eliyle kolayca yakalayıp rafa geri koydu.

Bu flörtöz çocuk da kimdi?

"Bu kahve dükkânının nefis bir vitrini var," dedi, neredeyse kendi kendine konuşur gibi. "Çok da temiz ve annenle babanın çayını da satıyorlar. Acaba kırtasiye ürünleri satmakla da ilgilenirler mi?"

Beni nasıl bir anda ortada bıraktığı ile ilgili anılar zihnimde belirdi. Benimle isteyerek asla zaman geçirmediğiyle ilgili, babasına söylediklerini anımsadım. Arkamı dönüp ona bakarken yüreğim öfkeyle çarpıyordu. Bayan Nguyen'e satış yapabilmek için bana iyi davranıyordu.

"Şu yolculuğu bir an evvel bitirelim," diye cevap verdim.

Gözleri koyulaştı, o kadar siyah ve ruhsuzdu ki boş görünüyorlardı. Sadece bir anlığına eskiden tanıdığım Jack'i gördüm. Hassas, annesiyle ilgili endişelerini yüksek sesle söyleyen, dört yaşındayken dudağımdaki yara için ameliyat olmam gerektiğinde canım yanacak diye korkan ve benden daha çok ağlayan Jack'i.

Ama o görüntü, sanki hiç var olmamış gibi hızla kayboldu ve parçalandı. Sonra yine bu, yabancı ve sahte Jack'e dönüştü. Bu sohbeti sürdürmek istemiyordum, söylenecek bir şey kalmamıştı. Onu itip depodan çıktım. "Gitmemiz lazım."

"Doğru." Sesi dümdüzdü. "Haydi, gidelim."

Giderken Bayan Nguyen bize bir sürü soğuk Vietnam kahvesi verdi. Kahvedeki buzlar, karşı konulmaz bir şekilde şıkırdıyordu. Annemle babamın son teslimatını yapmıştık. Geriye sadece Jack'in ve Büyü İşleri'nin teslimatları kalmıştı.

Kafe Thang Long'tan çıkınca bahçedeki patikaya baktım ve diğer yöne doğru yürüdüm.

"Lanet olsun, bu kahve beni uyandırdı." Jack de arkamdan geldi. "Kestirme yol..."

"Dümdüz gidersek daha hızlı varırız." *Biliyordum.* Hızla arkamı döndüm ve onunla yüz yüze geldim. Midemde bir bulantı vardı ama bunun Jack'le hiçbir alakası yoktu. Anahtarı parmaklarımda çevirdim. "Ben, köşedeki dükkânlardan birine uğrayacağım. Beni arabada beklemek ister misin?"

Bana baktı. "Sen iyi misin, Ellie? Biraz solgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim." Yüzündeki ifadeye bakılacak olursa, sesimin titremesi ikimizi de ikna etmemişti.

"Seninle kalacağım," dedi Jack. *Sakın benim için endişelendiğini söyleme. Bu, yalan.* "Şey... Arabada beklemek çok sıkıcı."

İşte bu, gerçekten de *yalandı.* Ama şu an Jack'i düşünecek vaktim yoktu.

Buzlu kahvemi sıkıca tuttum ve aradığım dükkânın önünde durdum. Camlar hafif renkliydi ama vitrinde birkaç cam raf duruyordu, bir de büyük deri bir koltuk. Kapıda tek bir tabela asılıydı: PIERCINGS.

"Hey, Ellie." Jack, boğazını temizledi. "Sana 'bir şans ver' derken kendini deldir demedim. Sen iğnelerden *nefret edersin*..."

"Bu, benim seçimim," diye çıkıştım. "*Kendi* bedenime ne yapacağımla ilgili senin karar verme gücün yok."

Jack kekeledi. "Ben onu kastetmedim... Bu, iğne ile yapılır... Sen..."

Onu dinleyecek vaktim de yoktu. Zaten kararsız ve endişeliydim. Buzlu Vietnam kahvesini bir dikişte bitirip acı-tatlı sıvının bana *herhangi* bir güç vermesini ümit ettim ve kahvenin kabını yakındaki çöp kovasının içine attım.

Kapıyı açtığımda yüzüme soğuk hava çarptı. Doğru kararı veriyor olduğumu ümit ettim.

Arka odadan bir kadın, başını uzattı. Jack, arkamdan bir şeyler kekeliyordu, belki de benden özür diliyordu. Ama başım, onu dinleyemeyeceğim kadar dönmekteydi.

Bunu gerçekten yapıyor muyum? Pirsingi yani? Sonunda?

Kendimi bildim bileli, kulağımın üst kısmını komple deldirmek istemiştim. Ama on üçümde, kulak memelerimi deldirirken bayılmıştım.

Daha küçükken birkaç ameliyat geçirmiştim. Doğuştan yarık dudaklıydım, yani dudağım köküne oturmuyordu. Böyle bir şeyi onarmaya yetecek büyüklükte bir sihir de yoktu. İlk ameliyatımı üç haftalıkken olmuştum ve hatırlamam imkânsız olsa bile, annemle babam o günden beri kan ve iğnenin beni hep rahatsız ettiğini söylerdi. Biraz daha büyüdüğümde, yani dört yaşındayken yeniden dudak ameliyatı oldum. O zaman Jack de yanımdaydı, sonrasında da beni hep ziyarete geldi. Bayan Yasuda ile annem, yıllık doktor randevularımızı birlikte alırlardı. Jack de elimi tutup ya gitarından söz eder ya da hemşiremin alkolle ovduğu koluma tepside bekleyen sivri ve keskin iğneyi batıracağını bana unutturmak için saçma sapan şakalar yapardı. Fakat Bayan Yasuda vefat ettikten sonra, Jack benimle birlikte doktora gelmeyi bıraktı ve ben de buna kendi başıma katlanmak zorunda kaldım.

Birkaç kez bayılmıştım ama bundan elbette ona hiç söz etmemiştim. Çabucak koltuğa baktım. Bilincimi kaybedersem beni tutacak kadar sağlam görünüyordu.

Görevli, göbek küpelerinin durduğu camekâna eğildi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kadının saçları da isim kartında yazan adı gibi (Ruby)[12] kan kırmızıydı. Kanı düşününce ürperdim. Kulağımdan gelen kanı...

"Randevum yok ama kulağıma pirsing yaptırmak istiyordum."

"Kaç yaşındasınız?" Ruby, ilginç bir gösteriymişim gibi elini çenesine koydu. "Yaşı küçük olanlara ebeveynleri olmadan pirsing takmıyoruz. Kaliforniya yasaları, böyle emrediyor."

[12] *İng.* Ruby: Yakut, yakut rengi, kırmızı.

"Bil.. Biliyorum. On altı yaşındayım." Sesimde, silmeyi çok istediğim bir titreme vardı. "Ama... Bir süre önce randevu almıştım... Annemle babam, hafta sonu çalıştıkları için gelemeyeceklerdi, siz de bana bir e-posta atıp onlardan yazılı bir onay almamı istemiştiniz. Onay, yanımda."

"Çocuklar, iptal ettiklerinde, böyle bir onayı asla getiremezler sanırdım. Alınmayın lütfen." Elini bir pençe gibi açıp kapattı, kan kırmızısı tırnaklarını gördüm. "Evrak, lütfen."

Telefonumu cebimden çıkardım ve cüzdanımı açtım. Arkamda bir yerden Jack'in şaşkınlık içinde bir şeyler söylediğini duydum. "Sen, ciddisin."

Cüzdanımın iç cebinden çıkarmaya çalıştığım katlı izin kâğıdını çekerken, onu duymazdan geldim. Kâğıdı çok fazla katlamıştım. Ailemin dükkânında geçirdiğim pek çok mesainin ardından, Ana'nın kafesinde oturup kâğıdı çıkarmıştım ve üzerindeki resmi mühürde parmaklarımı gezdirmiştim. Hep üst kulaktaki pirsinglere hayran kalırdım. Bu, sıradan kulak deldirmekten *fazlasıydı.*

Belki de bu konuya gereğinden fazla takmıştım. Öte yandan, aslında olmak istemediğim kişi oluşuma da fazla takmıştım.

Derin bir nefes aldım.

Hazır mıydım?

Kısa cevap: *Hayır, kesinlikle hayır.*

Jack, kafası karışmış bir vaziyette hâlâ dükkânın kapısında dikiliyordu. "İyi de *neden?*"

Bana göre bunun cevabı şuydu: Eğer burada pes edersem, hazırladığım Anti Duvar Çiçeği Listesi'ni asla tamamlayamazdım. Lia, değiştiğimi göremezdi. Bir yıl daha nötr bir şekilde dolaşıp, kâğıdı yeniden katlayıp cüzdanıma koyardım ve sanki Lia gözden de gönülden de uzakmış gibi davranırdım.

Ama hiçbir zaman gönlümden uzak olmayacaktı.

Kâğıdı çıkardım, açtım ve güzelce düzelttim. "İşte, burada."

"Gerçekmiş." Ruby, bana koltuğu gösterdi. "Küpeni seç ve atla."

Saniyeler sonra, deri koltuğa -havalı bir koltuktu- yaslanıyordum. İzopropil alkolün keskin kokusu, başımı döndürdü. Ruby, kulağımı hazırlıyordu. Kulağımı güzelce temizliyordu.

Pirsing için.

Tepsisindeki iğneyi görünce duvarların dönmeye başladığını hissettim. Parmağım kadar uzun ve çok sivriydi.

"Aha, burada korkudan titreyen biri var." Ruby, başını iki yana salladı. "Durmak için asla geç değil. İstemeyen birini hiç delmedim. Eğer çıkıp gitmek istersen paranı geri veririm."

Elli dolar, buradan hızla kaçıp gitmek için oldukça cazip bir miktardı. Bir kısmıyla biraz daha Vietnam kahvesi ve atıştırmalık alıp, sanki hiç pes etmemişim gibi arabamı güneye doğru hızla sürebilirdim.

Pes et... Pes et...

"Ben iyiyim."

Ruby, surat asıp başını iki yana salladı. Sonra koltuğumun yanındaki küçük tabureyi Jack'e gösterdi. "Dikkatini dağıt."

Bu şekilde Jack ile yüz yüze kalmış olduk, çünkü elindeki o korkunç ve uzun iğneyle Ruby'e bakmam mümkün değildi.

"Eee?" Jack, rahatsız olmuş gibi kıpırdandı ve "Dikkat dağıtmam lazım. Evet, bir sonraki durağımız Gilroy, değil mi?" dedi.

Homurdandım.

"Sarımsak Kulübesi," dedi Jack.

"Dikkat dağıtma konusunda berbatsın," diye araya girdi Ruby. "Gerçekten."

Kulakları kızaran Jack, boğazını temizledi.

"Bir hikâye dene. Komik bir şey olsun. İlginç bir şey. Ne anlatırsan anlat, 'Glroy'daki Sarımsak Evi'nden iyidir," dedi Ruby. "Günümüzde standartlar ne kadar da düştü."

"O, haklı. Dışarı çıkabilirsin," dedim çatlak bir sesle. Ruby ile küpelerin takılacağı yerleri, temizliği ve her şeyi halletmiştik. Sırada sadece kulağıma iğneyi batırma işlemi kalmıştı. Yani delme işlemi. Ruby'in hareketlerine bakılırsa bu da her an gerçekleşebilirdi.

Jack, sanki kulağı delinen *kendisiymiş* gibi dramatik bir şekilde iç çekip, "Tamam," dedi. "İskeledeki o pislikle neden flört etmeye çalıştın?"

Ağzım bir karış açık kaldı. Herhalde gaipten sesler duyuyor olmalıydım. Ben...

"Vay canına," dedi Ruby. "Bu, daha önce hiç duymadığım bir dikkat dağıtma şekli. Hoşuma gitti. Bu arada, birbirinize bakışlarınızdan sizin bir çift olduğunuzu sanmıştım ama..."

Panikle yüzüne baktığım Ruby, suratını astı. "Boş verin, haydi, sen konuşmaya devam et."

Kekeledim. "O... O..."

Jack, belki kendi kendine, belki de Ruby'e, "Ellie, genelde böyle değildir," dedi.

"Nasıl olduğumu *sen* nereden bileceksin?" Yanaklarım kızardı ve Ruby'nin iğneyi hizaladığını fark edemedim. İnsanlar, beni etiketlemeye bayılıyordu. Ya ben *kendimi* etiketlemek istiyorsam? Özellikle de Jack, beni uzun zamandır tanımıyormuş gibi davranıyordu.

Sırıttı. "Bunu daha sonra tartışırız."

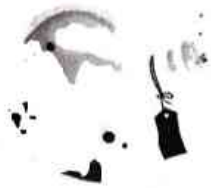
"Hayır, tartışmayız!" Beni görmezden gelmesine asla izin vermeyecektim. Onu birazdan boğacak...

"İşin bitti." Ruby, önüme bir ayna koydu. "Ne düşünüyorsun?"

Bitti mi? Aynaya bakmak için başımı çevirdim. Tenim biraz pembeydi ama sağ kulağımda yıldız şeklinde bir küpe vardı, hem de tam seçtiğim yerde. Kendime *benim* istediğim etiketi vermiş olmanın şaşkınlığıyla derin bir nefes aldım. "Mükemmel olmuş."

Tabureden kalkan Jack, hınzır bir şekilde gülümsedi. "Ben de dikkat dağıtma konusunda mükemmeldim."

Bunu duymazdan gelecektim.

BÖLÜM 13

San Jose'den ayrılırken, otobanı çevreleyen hareketli şehir, yerini sıradan mahallelere bırakarak kaybolmaya ve sonunda kırılgan, altın sarısı kuru çimenliklere doğru açılmaya başladı. Mavi gökyüzü, sanki Jack'le aramda boğucu bir mesafe yokmuş gibi yanıltıcı derecede güzeldi.

"Bir telefon açsam sorun olur mu?" diye sordu.

Başımı öne doğru salladım. "Buyur."

Telefonunu kulağına yapıştırdı. "Selam, Minami."

Hattın diğer ucundan enerjik, neşeli bir ses geldi ama ne dediğini duyamadım. Bu, gerçekten bizim lisedeki Minami Vu muydu? Çok yakınmış gibi konuşuyorlardı...

"Görüntülü görüşme mi? Şimdi mi?" Bana yan yan baktı.

"Buyur," dedim, elimi sallayarak. Jack, telefonundaki birkaç tuşa bastı.

"O kim?" Minami, hoparlördeydi. Ekrana şöyle bir bakınca kızın hülyalı, büyük gözlerini ve kalp şeklindeki mükemmel yüzünü gördüm. Yataktan yeni kalkmış gibi duran ve topuz yaptığı saçları, yüzünü çerçeveliyordu. Dünyayı dolaşan ve insanı kıskandıran hayat tarzı nedeniyle Instagram'da yarı ünlü olmuştu (kendisine en sık gelen yorum, "Sen olmak istiyorum!" şeklindeydi) ve Lia ile onun ortak yönleri, okulda en çok âşık olunan kızlar olmalarıydı.

"Unuttun mu?" dedi Jack. "Yolculuk?"

"Tamam da *o* kim?"

"Hiç kimse," dedi Jack, çabucak.

Off. Lanet olsun. Bu kadar acıtmamalıydı.

"Bu kız, Elissa'nın Çay Dükkânı'ndaki Ellie Kobata değil mi?" dedi, kuğu gibi boynunu sanki telefonun köşesinden çıkaracakmış gibi uzatarak. Büyü farkındalığı olan yetenekli biri olduğu düşünülünce, belki de çözdüğü bir çeşit sihir falan olabilirdi. Bu da en son dedikodulardan hep nasıl haberdar olduğunu açıklardı. "Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

Bu dedikodu da dâhil.

"Minami!" Jack, gergin bir kahkaha patlattı.

Boğazımı temizledim. "Selam, Minami."

"Aaaa, beni duyabiliyor musun?" diye sırıttı. "Özür dilerim, Ellie."

Büyük bir öfkeyle, Jack'in onu düzeltmeye çalışmaya zahmet bile etmediğini fark ettim.

İkinizi de sevmiyorum, Jack ve *Minami. Gidip başka bir yerde tatlı bir çift olun.*

O an kendimi, sanat atölyesinde Ian ve Ally'nin gözümün önünde oynaşmalarını yine izliyormuşum gibi hissettim. Ah, eğer bir duvar çiçeği olmasam neler söylerdim.

Minami, iç çekti. "Jack, seninle gerçekten ama gerçekten konuşmak istiyorum. Daha sonra görüşelim mi?" diye ekledi, sanki "özel" demek istediği belli olmuyormuş gibi.

Kız, şu an muhtemelen Jack'e dişi geyik bakışlarından birini atıyor olmalıydı. Bu yüzden, telefonuna bakmaya gerek duymadım. Jack, boğazını temizledi ve sesine benim için asla kullanmadığı bir nezaket katarak, "Elbette," dedi.

"Hoşça kal!" dedi Minami, neşeyle. "Görüşürüz, Ellie!"

Jack, aramayı sonlandırıp hızla mesaj atmaya başladı. "Umarım babam, annesinin siparişi olan yeni kırtasiye setini göndermiştir." Belli ki kendi kendine konuşuyordu. "Hayır, hallettiğine

eminim." Durup bana baktı. "Az evvelki görüşme için özür dilerim, seni yok saymaya çalışmıyordum."

Arabayı neredeyse durduracaktım. "Kendini eğlendirmeye devam et. Minami ile telefonda takılmayı sürdür. Burada birlikte takılmamız gerekmez. Bu yolculukta eğlence de yok oyun da."

Bunu söyler söylemez dudağımı ısırıp, *keşke sözlerimi geri alabilsem,* diye düşündüm. Jack, koltuğunda doğruldu. Belli ki Minami ile konuşmak, moralini yükseltmişti. Bana doğru eğildi ve merakla, "Eğlence ve oyun mu?" dedi.

Küçükken arabada sürekli midemiz bulanırdı. Biz de bulanan midelerimize aklımız takılmasın diye oyunlar uydururduk. İyi de... Şu an neden bundan söz etmek istiyordu ki? Belki de Minami olayı ortaya çıktı diye, onu yol kenarına atıp gitmemden korktuğu içindi.

"Bir şey görüyorum..." dedi, camdan bakarak. "Mavi ve yeni bir şey."

Bu, en sevdiğimiz oyundu. Etrafa bakıp o şeyi bulur ve onunla ilgili küçük bir dize uydururduk. Karşı tarafın tuttuğu şeyi bulamazsanız, onun tarafından gıdıklanmak zorunda kalırdınız. Bu oyun, gıdıklanma kısmına gelene kadar daima işe yarardı ama o kısım, midemizi daha da bulandırırdı. Buna rağmen, suratlarımız yemyeşil olana dek bu oyunu oynamaya devam ederdik.

"Mavi ve yeni..." diye tekrarladım, sonra da kendime içimden küfrettim. Lanet olsun, neden oyununa gelmiştim ki?

"Haydi, bana kendini gıdıklatma."

"*Deneyecek* olursan seni arabamdan atarım, emin ol. O zaman eve doğru üzgün üzgün yürürken göreceğin tek mavi ve yeni şey, gökyüzü olur."

"Bahse girerim, eğer ellerin şu an direksiyonda olmasaydı beni lanetlerdin," diye surat astı. "Fakat buldun. Gökyüzünü kastediyordum."

"Bu, en düşük seviyeydi. Oyuna *daha yeni* başlayanlar için."

Göz ucuyla, sırıttığını gördüm. "Evet ama şimdi sıra sende."

Lanet olsun. Kendimi oyuna kaptırmıştım. "Pembe ve yumuşak bir içecekten çok daha iyi."

"Cevap, işte bu." Sakura mochisinden kalanı kaldırdı. "İster misin?"

Ağzım sulandı. Tatlıyı önümde salladı. Dudaklarım otomatikman aralandı... Ve tam o anda Jack, tatlıyı kendi ağzına koydu.

"Onu kendime saklamalıydım," diye homurdandım ve karnımdan gelen gurultular da düşüncelerimi doğruladı.

"Ah, lanet olsun." Sesi gerçekten de üzgün gibiydi ve bu çok garipti. O berbat telefon görüşmesinin ardından, Bay Nazik'i oynamaya çalışıyordu. "Durup yemek yiyelim mi?"

Net bir *hayır* şeklinde başımı iki yana salladım. Oyun bitmişti ve şu an çok açtım.

"Emin misin?" diye sordu. "Az evvel duyduğum ses, karnından gelmiyor muydu?"

Ona yan yan baktım. "Tamam, tamam. Acıktığında nasıl olduğunu bilirim. Seni rahat bırakıyorum." Uzandı ve hoparlörlerden yayılan Mirei Touyama[13] şarkısının sesini açtı.

Fakat komşumun yanımdaki sıkıcı ve sabit varlığı, dünyanın sarımsak başkenti olan Gilroy'a varana dek devam etti. Gördüğüm ilk yerde benzin almak için durduğumda, ben depoyu doldurmaya çalışırken Jack de arabadan inip yanıma geldi.

Shuei-Do'dan aldığımız boş plastik kutuyu geri dönüşüm kovasına atarken, "Hey, Ellie. Ben kullanabilirim," dedi.

Eğer bunu teklif eden Lia olsaydı, ona hemen *tamam* derdim. Ama Jack'e güvenmiyordum. Kibarlık etmek gibi bir şeyi asla yapmazdı. Pompayı benzin deposuna soktum. "Bu, benim arabam."

Kaşlarını çattı ve elindeki ıslak beze baktı. "Ön camları yıkamamın bir sakıncası var mı?"

Dişlerimi sıktım. Sileceklerime milyonlarca sivrisinek ve karasinek yapışmıştı. "Olur."

[13] Mirei Touyama, Japon şarkıcı. (e.n.)

Jack, ön camları, hatta yan camları bile sildi. Sonra bir daha denedi. "Yer değiştirmek istemez misin? Birkaç saattir sürüyorsun..."

Pompayı aracımdan çıkarırken sinirden göğsüm sıkıştı. "Hayır. Erkeklerin kendilerini daha güçlü sanıp araba kullanmak istemelerinden nefret ediyorum." Aslında, en iyisini bildiğini sandığı için Jack'ten nefret ediyordum.

Donup kaldı. "Ben onu kastetmemiş..."

"Ben sürerim," dedim sakin bir sesle.

Jack, sanki ölmeden önce son bir dileği varmış gibi ağzını açtı. Ama neyse ki sonra bir şey söylemeden ağzını kapatıp başını salladı. Az evvel ıslak bezle sildiği camı kâğıt havlu ile kurularken omuzları kasıldı.

Kırk dakika sonra Sarımsak Kulübesi'ne vardık -burası, Gilroy çıkışından bir ya da iki sokak ötedeki küçük bir kafeydi- Arabadaki tuhaf sessizlik yüzünden, buraya ulaşmamız yıllarca sürmüş gibiydi.

Ben aracı otoparka çekerken, Jack de yolculuk yüzünden biraz dağılmış olan saçlarını eliyle düzeltti. Dükkânın içindeki bir başka kıza yine o parlak gülümsemesiyle yaklaşacak mı, diye merak ettim.

Bir anda, "Bir yarış kazan. Herhangi bir yarış," dedi. *Neden söz ediyordu, bu?*

Devam etti, "Jack Yasuda'dan intikam al. Aaa, onun üzerini çizmen lazımdı."

"Ha?"

"Âşık ol."

Yo, hayır olamaz.

Bir anda frene bastım. Emniyet kemerleri neredeyse göğsümüzü delecekti, ikimiz de öne doğru savrulduk. "*Jack!*"

Galiba telefonumdaki notları okumuştu ama telefonum hâlâ torpidoda asılı duruyordu ve Sarımsak Kulübesi'nin yirmi metre solumuzda olduğunu belirten navigasyonun ışığı yanıp sönüyordu. Belki de zihnimi okumak için bir büyü yapmıştı ama bu, imkânsızdı. Tabii eğer büyülü toplumdan atılmak istemiyorsa...

Jack, yolcu koltuğunun güneşliğine yapıştırılmış olan bir kâğıdı gösterdi. Damarlarımda şok dalgası hissettim. "Aynayı kullanmayı çalışırken... Bunu buldum."

Bu, benim listemdi.

Lia ile ben, arabayı kullanmayan kişinin listedekileri kontrol edebilmesi için onu güneşliğe bantlamıştık. Lia'nın arabadaki diğer tüm izleriyle birlikte, listesi de yoktu... Ama benimki hâlâ güneşliğe yapışmış vaziyette duruyordu. Hem de utanç verici görkemiyle.

Şoför koltuğundan, el yazımla ve parlak kırmızı kalemle yazdığım başlığı okudum: "*Anti Duvar Çiçeği Listesi.*" Bir maddeyi daha yüksek sesle okumasına fırsat vermeden, boş bir yer bulup arabayı park ettim ve listeyi aldım.

Jack itiraz etti: "Ama... Bir dakika..."

Kâğıdı minik parçalar hâlinde yırttım. Cam'in verdiği şans büyüsünü kullansam bile bu rezilliğin altından kalkamazdım.

"Daha fazla okuma," dedim ve dişlerimi sıkıp kâğıdı yırtmaya devam ettim. "Hafızandan sil. Yoksa seni korkunç bir sarımsak gibi burada bırakırım, sakın beni test etmeye falan da kalkma..."

"Sarımsak reçeli olmak istemem doğrusu," dedi Jack, sakin bir şekilde. Yine de gözleri parlıyordu, o an suratına bir tekme atmak istedim. "Listende olmanın çok zor bir şey olduğunu anladım. İkinci kez bir laf edersem sağ kalabileceğimi sanmıyorum," dedi.

Dişlerimi, azı dişimi kıracak kadar sert bir şekilde sıktım. "O zaman birde kal." Parmağımla arka koltuğu gösterdim. "Senin yapacak işlerin yok mu?"

Jack, bir şey söylemek ister gibi durdu.

"Git," diye tısladım.

"Ellie, listene girdiğim için gurur duydum..."

"*Git.*"

Yolcu koltuğu açılıp kapandı. Derken, Jack arka koltuktaki kutularını aldı.

Her şey normalmiş gibi davran ve koltuğunda kaybol... Her şey normal... Her şey normal...

Derin derin nefes alıp arkamı döndüm ama ellerim hâlâ yumruk şeklindeydi. "Yardım lazım mı?"

Kutu yığınını almaya çalışırken kaşını kaldırdı. "Sen arabayı kullanmama izin ver, ben de senin bana yardım etmene izin vereyim. Ya da şeyden bahsedebiliriz..."

Ona öfkeyle baktığımı görünce sesi kesildi. Arabadan inmedim ve bunun yerine, Jack'in sarımsak şeklindeki kafenin merdivenlerinden ellerindeki ağır kutularla çıkmaya çalışmasını keyifle izledim. Zira eğer arabadan inersem, hafızasını silmek için ona tehlikeli bir hafıza silme büyüsü uygulayabilirdim.

"Otuz dakikaya dönerim!" diye seslendi, omzunun üzerinden. Yüzüne baktım. Yoksa yine mi sırıtıyordu?

Telefonumu otuz dakikaya ayarladım. Sonra mesajlarımı açtım ve Lia ile yaptığımız yazışmalara baktım. Şaka için yüzleştiğimiz günden beri hiç mesaj atmamıştı. Ona ağır ağır başka bir mesaj daha yazdım.

> Gerçekten çok üzgünüm, Lia. Sana pek çok doğruyu söylemek istedim ama buna iznim yoktu. Bu yolculuk sensiz berbat geçiyor. Seni çok özlüyor ve elimden geldiğince //

Güncel duruma baktım.

Durum: Okundu.

Cevap gelmedi. Bir şey yazmaya zahmet bile etmemişti. Gözlerim bulanıklaşana dek ekrana baktım. Lia'nın beni affetmesini nasıl sağlayacaktım? Elimde olsa acısını yok etmek için her şeyi ama *her şeyi* yapabileceğimi anlamasını nasıl sağlayacaktım?

Ne kadar uzun bakarsam bakayım, Lia hiçbir şey yazmadı.

Bu kez, Remy ve Cam ile sohbet etmeyi denedim.

Selam, Lia'dan haber aldınız mı?

Remy
Ona biraz zaman tanı. Gelecektir. Sevgili Jack'le yolculuğun nasıl geçiyor?

Of, kes şunu. O da sağ, ben de sağım. Üstelik Gilroy'a geldik bile. Şu ana dek yolculuk gayet başarılı.

Cam
Lia, annenle konuşmak için sizin eve geldi. Sanırım yaşananları düşünmek ve bu yeni duruma alışmak onu epeyce yormuş.

En yakın arkadaşım Jack'i yıllar önce kaybetmiştim ve şu an Lia'yı da kaybedeceğimi hissediyordum. Aklıma gelen -ve herkesin söylediği- tek plan, ona biraz zaman tanımaktı. Beklemek, canımı yakıyordu. Fakat bu sürecin onu iyileştirmesini her şeyden çok istiyordum.

Sıkıntılı düşüncelerimden zorla sıyrılıp saate baktığımda, sanki aradan çok uzun zaman geçmiş gibiydi. Eğer Jack bir dakika bile gecikirse, arabamı kafenin arkasına sürecektim ve güya onu bırakıp gitmişim gibi yapacaktım. Maalesef tamı tamına on dokuz dakika otuz saniye sonra geri döndü. Emniyet kemerini takarken alarmım çalmaya başladı. Apar topar kapatmaya çalıştım.

"Yoksa... Zaman mı tuttun?"

"Hayır."

Kulağıma kahkaha gibi gelen bir ses çıkardı. Listemden bir daha asla bahsetmemesi için ona yemin ettireceğim sırada; midem, boş olduğu bildirimini bir kez daha yapmaya karar verdi. *Guuuurk...* Karnımın gurultusu arabada yankılanırken yanaklarım kıpkırmızı oldu. Bu sabah yediğim o leziz ve yumuşak mochi, sanki günler öncesinde kalmış gibi geldi.

Jack'in dudakları kıvrıldı. "Yemek yemek ister misin? Remy ile Cam'in verdiğini yiyebiliriz."

Yanaklarımın birer alev topuna dönüştüğünden emin bir vaziyette, başımı öne doğru salladım. "Evet... Cam, bana buralarda bir park olduğundan söz etmişti. Oraya gidelim."

"Eğer çok açsan arabada da yiyebiliriz. Yani midenden gelen seslere bakılırsa..."

"Ben gayet iyiyim!" Bunu çok sahte bir neşeyle söylemiştim, Jack'in omuzları kasıldı.

Dönüp yüzüne baktım. Bir saniye için göz göze geldik. Bakışlarında, çok eğleniyormuş gibi bir ifade gördüm. Derken, her şey paramparça oldu ve Jack'in yüzü her zamanki sakin şeklini aldı.

Oysaki ben, ne gördüğümden emindim, kaşlarımı çattım...

Mümkün değil.

Onu güldürmüş olmam, mümkün değildi.

BÖLÜM 14

Gilroy'un mahallelerinden birindeki Las Animas parkına gittik. Otoparkın çevresini saran minik akçaağaçlar, yakıcı seksen beş derece sıcaktan aracın korunmasına yetecek gölgeyi yapamıyordu. Kontağı kapattım ve daha ne olduğunu bile anlamadan, Jack'in bagajdan sepeti aldığını gördüm. Başıyla, kenardaki piknik masalarını işaret ediyordu.

Aramızdaki bu uzun sessizlik, o kadar da kötü sayılmazdı. Rüzgâr, tenime değerek esiyor ve ben de Jack'i sessizce hançerlemiyormuşum numarası yapıyordum. Las Animas'ın diğer ucundaki kaykay parkında koşan ortaokul öğrencilerinin yolundan çıkıp patikadan aşağı yürüdük.

Park, yaz tatiline çıkmış ailelerle doluydu. Ebeveynler, gölgelerin altına kurulmuş olan piknik masalarında çocuklarıyla birlikte bir şeyler yiyorlar; bir sürü çocuk, bağırıp kahkahalar atarak çimenlerle kaplı oyun alanında birbirlerini kovalıyordu.

Uzun ağaçların serin gölgelerinin altı biraz daha sessizdi. Jack, diğerlerinden yaklaşık beş metre uzaklıktaki boş masalardan birine sepeti koydu. "Burası iyi mi?"

"Evet." Zaten bütün piknik masaları birbirinin aynısıydı. Herhalde, *bence senin seçtiğine en uzak olanı seçelim* ya da *senden ayrı yemek istiyorum,* diyecek hâlim yoktu. Gerçi bu, hiç de fena fikir sayılmazdı. "Yiyelim mi?"

"Evet, açlıktan ölüyorum." Sepetini kapağını açtı ve gözlerini şaşkın şaşkın kırpıştırdı. "Ah, bunları sen mi paketledin?"

"Hayır, neden?" Yanına gidip sepetin içine baktım. "*Ah,* bu, şeye benziyor..."

Eskisine benziyordu.

Üçgen şeklinde ve her biri farklı baharatlarla tatlandırılmış, minik pirinç topları, yani onigiri, sepetin bir tarafındaki kuru yosun paketlerinin yanında duruyordu. Hatta ortada, en güzel yemeklerin bulunduğu kutular bile vardı. Jack'in en sevdiği, tonkatsu[14] sosuyla yapılmış patates salatasından, benim en sevdiğim, susam tohumlarıyla kaynatılmış gomae[15] ıspanağına kadar, her şeyi koymuşlardı. Sepetin diğer yanındaysa küçük şişeler içindeki yeşil çay ve üzerlerine "*Tatlı*" etiketi yapıştırılmış olan iki kutu duruyordu.

Dördümüz -Jack, Remy, Cam ve ben- eskiden Palo Alto'daki Heritage Parkı'nda piknik yapardık. Ailelerimiz, yiyecekleri sabahtan pişirirlerdi ve bu sepetin içinde olan şeylerin aynılarını hazırlayıp paketlerlerdi.

Jack, yemekleri çıkarmak için elini sepetin içine soktu ama parmakları onigiriye değer değmez: *Bızzz.* Sepetten, keskin bir ses yükseldi. Hemen etrafımızdaki diğer piknikçilere baktık ama kimse bir şey duymamıştı. Bu, sadece büyü farkındalığına sahip kişilerin duyabileceği bir alarm mıydı? Parmaklarını yemeğin üzerinde gezdirdi. Metal bir çay kutusuna dokundu. *Bızzz.*

"Galiba Remy ile Cam, yemeğimize büyü yapmış," dedi, şoke olan Jack.

Uzanıp onigirilerden birini dürttüm. *Bızzz!* Aniden çalan bir alarm gibi yükselen ses yüzünden irkilerek, geriye doğru sendeledim. Bu defa ses daha yüksekti. Jack de denemek için parmağını koydu. *BIZZZ!* Gözlerimiz buluştu.

"Bununla uğraşamayacak kadar açım," dedim öfkeyle ve telefonumu çıkarıp hızlı aramadan Remy'yi aradım.

---

[14] Tonkatsu, kızartılıp dilimlenmiş domuz pirzolasından bir Japon yemeği. (e.n.)

[15] Gomae, ıspanakla yapılan, sebze ve susam soslu bir Japon garnitürü. (e.n.)

Zırrr, zır...

"Alo?" Benim açlığıma karşılık, Remy'nin sesi fazla neşeli çıkıyordu. Sonra yanında kim varsa ona, "*Onlar* arıyor," dedi.

Bundan hiç hoşlanmamıştım.

Pirinç toplarından birini dürttüm, yine o ses çıktı. "Remy, sepete ne yaptınız böyle? Bu, hırsızlığa karşı bir önlem falan mı? Bunu nasıl etkisiz hâle getireceğim?"

"Jack, orada mı?" dedi başka bir ses. Remy, Cam de duyabilsin diye beni hoparlöre almıştı.

İç çektim ve birkaç düğmeye bastım. "Tamam, siz ikiniz şu an hoparlördesiniz. Anlatın bakalım, nedir bu?"

"Şey..." dedi Remy. "O piknik sepeti, ikiniz içindi... Ama önce bir şey yapmanız lazım. İkinizin bir sorununuz var..."

"...ki bu da iletişim," dedi Cam.

Sağ olun, Remy ile Cam. İkinizin ne kadar uyumlu olduğunuzu hatırlattığınız için, sağ olun.

Masanın karşı tarafında oturan Jack, kaşlarını çatarak patates salatasını almaya çalıştı. Ama yiyecekten çıkan ses yüzünden homurdandı. "Bu, çok saçma. Her şey, olduğu şekliyle gayet iyi."

Vay canına. Direkt olarak hayatında ne kadar gereksiz olduğumu söylüyorsun demek, sevgili çocukluk arkadaşım.

"Bakın," dedi Remy, "birlikte bir yolculuktasınız ve ikinizin de tek parça hâlinde Huntington Sahili'ne vardığınızı görmek istiyorum. Dahası, eskiden olduğu gibi geçinmenizi de... Bu, *biraz fazla* oluyor."

Küçük kız kardeşimin, iletişim yeteneğinden yoksun olduğum hakkında bana vaaz vermesi biraz utanç vericiydi. Ama söz konusu kişi Jack olunca, onunla normal bir şekilde konuşmam mümkün değildi. Aramızda koca bir okyanus... Hayır, koca bir Samanyolu vardı. Sanki farklı galaksilerden birbirimize bağırıp duruyorduk.

"Bugün ikinizin de sadece üç hedefiniz var," dedi Cam. "Hepsi de iletişim sorununuzu düzeltmek üzerine kurulu. Hedeflerinizi gerçekleştirdikten sonra yemeye başlayabilirsiniz."

"*Açlıktan* ölüyoruz," dedi, kaşlarını daha da çok çatan Jack.

"Kahvaltı edeli saatler oldu," diye homurdandım. "Karnımın gurultusunu *duyabiliyor musunuz?*"

"O kadar yüksek ki kulaklarım acıyor," dedi Jack. Ben de kafasına bir şişe çay fırlattım. Ama şişeyi kolayca yakalayıp bana pis pis sırıttı. İyi deneme. Ona da aptal tenisçi reflekslerine de lanet olsun.

"O hâlde, ilkini hızla gerçekleştirmeniz için daha çok motivasyonunuz var, demektir," dedi Cam, neşeyle. Muhtemelen Remy'ye beşlik çakıyordu.

"Bakın... Öncelikle, birbirinize mahkûm kalmanızın sebebi, ikinizin de aranızda pek çok yanlış anlama olması," dedi Remy.

Haksız sayılmazlardı. Şu an, hatta her an yanımda Lia'nın olmasını tercih ederdim. Çimenlerde uzanır, onigirilerimizi yer ve her şey ya da hiçbir şey hakkında gülüp dururduk. Ama şu an o, benimle konuşmuyordu bile.

İç çektim. "Tamam, hedeflerimizi söyleyin."

"Mükemmel," dedi Cam. "Birinci hedef, Ellie için. Sonraki bir saat boyunca Jack'in her söylediğini dinleyeceksin."

Jack, tepkimi anlamaya çalışır gibi, masanın diğer ucundan gözlerime baktı. *Onu dinleyecek miyim? Neden?*

Saate bakarken, dudaklarımı ince bir çizgi hâlinde birbirine bastırdım. Saat öğleni geçmişti ve çaresizce açlık acısı çeken midemden gelen gurultular, yemekten çıkan sesten bile daha yüksekti. En yakın fastfood durağına gidebilirdim ama o zaman da bu, aptal derecede leziz görünen piknik sepeti ziyan olurdu. "Tamam."

"İkinci hedef, Jack için," dedi Remy. "Jack, Santa Cruz olayından başlayarak, her şeyi düzgün bir şekilde açıklayacaksın."

Jack, şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Bir dakika, ne? Siz nereden biliyorsu..." Bana bakıp sustu.

"Neyi biliyorlar?" diye sordum.

"O, sana anlatır," dedi Remy.

Jack, hayır demek ister gibi durakladı. Sonra dudaklarını çiğnemeye başladı. Bunu görünce çok şaşırdım çünkü yıllardır bunu yaptığını görmemiştim. Neden gergindi acaba?

"Haydi ama, Jack," dedi Cam. "Bir şeyleri değiştirmek istediğini söylemiştin..."

"İyi, tamam." Bronz yanakları, hafif kızarmış gibiydi. Yoksa *utanıyor muydu?* Cam, ne demek istemişti?

"Harika!" dedi Remy. "Şimdi de üçüncü hedef. Bunun, yaz için yaptığın dilek listende olduğunu biliyorum. Haydi, şimdi pikniğinizin tadını çıkarın!"

Jack, bunu duyunca kaşını kaldırdı. Ona dik dik baktım. *5. Madde: Biriyle romantik bir pikniğe çık.* Listemin başıma bela açacağını önceden de biliyordum ama artık Anti Duvar Çiçeği Listesi'nin ciddi anlamda bir lanet listesine dönüştüğünün farkındaydım.

Telefonu kapattıktan sonra, Jack ile birlikte şu an ulaşamayacağımız, leziz yemeklere baktık.

"Bu ikisi, inanılmaz," diye homurdandım. "Aç olduğumuzu bile bile, yiyemeyeceğimiz bir yemekle bizi ta buraya kadar gönderdiler. İkisi de minik birer baş belası."

Jack, başını iki yana salladı ve çok şaşırdığım bir şey yapıp bir kahkaha patlattı. Gülerken gözlerinin kenarının hafifçe kırışmasını, donakalmış bir vaziyette izledim.

Onu ben mi güldürmüştüm? Yine? Hayır, onu güldüren, yemeğe hile karıştıran kardeşlerimizdi.

Yüz yüze olabilelim diye sepeti kenara ittim. "Sanırım bunun anlamı..."

Yutkundu ve parmaklarını birleştirdi. "Önce... Konuşmak zorunda olduğumuz."

Of. Bu, işkenceydi.

Gergin bir sessizlik içinde oturduk. O kadar açtım ki alarmın çalmasını umursamadan yemeklere dalmak istiyordum ama Cam ile Ramy'yi tanıdığım ve bulmacalara ne kadar düşkün olduklarını bildiğim için, olayın sadece alarmla sınırlı olmadığından emindim. *Eğer ses devam ederse, yemeğin kaybolmasını sağlayan ya da o tip bir şeyle ilgili bir büyü daha yapmışlardır kesin,* diye düşündüm. Çok zeki oldukları için bu tarz şeyleri en ince detayına kadar düşünürlerdi.

Çenemi ellerime dayayıp Jack'e baktım. O da çimenliğe bakıyor, belki de küçükken Palo Alto'daki parkta kutladığımız doğum günü partilerini düşünüyordu.

Bu sessizlikten faydalanıp Jack'i biraz inceledim. Son kez birlikte pikniğe çıktığımızdan beri, hâlâ o parlak kahverengi gözlere, o çamur kahvesi saçlara ve yaz güneşinin altında geçirdiği uzun günlerin eseri olan bronz tene sahipti. Ama şu an yüzü daha keskindi, bir yetişkin yüzü gibiydi. Yine aynı dolgun dudaklar. *Lanet olsun, Ellie! Sakın seni dudaklarına bakarken yakalamasın.*

"Eee," dedim. Onu düşüncelerinden sıyırmışım gibi gözlerini kırpıştırdı. "Bu bir saat, senin."

"Doğru. Senin hedefin. Beni dinleme saatin." Cebinden çıkardığı telefonunu kontrol etti. "Şimdiden yirmi dakika geçmiş bile."

"Güzel çünkü açlıktan ölüyorum. Haydi, başla."

Durdu ve dudağını çiğnedi. İşte yine yapmıştı. Annesinin yasakladığı, o çocuksu alışkanlıktı bu. Neden geri dönmüştü? Yoksa hiç vazgeçmemiş miydi?

"Bu konu... Cam ve Remy'nin, sana anlatmam için beni zorladıkları bir şeyle alakalı," dedi.

"Bana, ciddi ciddi, onların seni bu kadar belirsiz olmaya *zorladıklarını* söylemen gerekmez." Başka bir deyişle: *Umurumda bile değil.*

Başını iki yana salladı. "Ben... Şey, çok kızabilirsin."

Ona zaten duyduğum öfkeden daha çok öfke duymak mı? Özellikle de öğle yemeği şölenimin önünde engel *teşkil ederken mi?* Mmm, mümkün değil.

Sadece, "Devam et," demekle yetindim.

Telefonunu bir kez daha çıkardığında, elleri hafif nemli görünüyordu. Saate baktı ve telefonu yanına koydu. Fakat biraz fazla sert koyduğu için telefonun plastik kılıfı, masaya vurup garip bir ses çıkardı. İrkildim.

"Eee?" dedim, sepete bakarak. Lanet olasıca Remy ve Cam. Fuarda onlara iki çift lafım olacaktı. Beni yemeğimden uzak tutmak, gereksiz bir zalimlikti.

Jack, derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp gözlerime baktı. "Konu, şu oğlanla ilgili..."

"Ne oğlanı?" Hayatımda hiç oğlan yoktu ki. Lia, benimle konuşmayı bıraktıktan sonra, hiç kız da yoktu.

"Santa Cruz'daki Ezra. O... Ona, senden uzak durmasını söylemiş olabilirim. Ve bunun için üzgünüm..."

"Üzgün müsün?" diye, keskin bir sesle tısladım. "Üzülmek, ne zamandan beri bir şeyleri değiştirir oldu?"

Üzülmek, potansiyel yaz aşkımın sanki aniden grip olmuşum gibi benden uzaklaşıp gitmesini izlerken hissettiğim utancı kapatmaya bile yetmezdi. "Kiminle çıktığımdan sana ne?"

"Ama sonunda sosyal medya hesabındaki bir başka resim olarak kalacaktın," diye çıkıştı. Parmağıyla telefonunun ekranına dokundu ve telefonu bana itti.

Ağzım bir karış açık kalmıştı.

Ekrandaki resme baktım. O altın sarısı dalgalı saçlar, o yeşil-kahve gözler... Bu, Ezra idi.

Ama yanında bir kız vardı. Üstelik resmin tarihi... Tarihi, biz Santa Cruz'a gitmeden bir gün önceydi. Peki, ya altına yazdığı?

Egzotik güzellik ve biraz yaz eğlencesi.

Aşağıya doğru indim. İndim. İndim.

Çocuğun Instagram hesabı, o ve yanında sayısız kız olan resimlerle doluydu... Yanağından öpen kızlar, sanki çok muhteşem biriymiş, sanki onlar için çok özel biriymiş gibi ona sarılan kızlar.

Muhtemelen her biri, kendilerinin de Ezra için özel olduğunu sanmıştı. Ta ki çocuk, erkekler arasındaki bir yarışta zafer kazanmış gibi, fotoğraflarını Instagram'da yayınlayana kadar.

"Ben..."

"Tenisteki arkadaşlardan onun namını duymuştum." Jack'in sesi, bu sefer daha yumuşaktı. "Sana söylemeye çalıştım ama sen, benimle konuşmak istemedin. Bunu önce senin bilmeni sağlamadığım ve konuyu senin kararına bırakmadığım için üzgünüm. Ama her şey bir anda oldu... Ezra, bir anda seninle ilgilenmeye, sana sırnaşmaya başladı..."

Tenim, soğuk ve nemliydi. Bütün iştahım kaçmıştı.

"Bu, iğrenç," dedim en sonunda. Jack'in omuzları, sanki deminden beri gerginlikten kaskatı olmuş gibi, bir anda rahatladı.

"Üzgünüm." Sesi samimi geldi.

Ama ben, kucağıma bakıp, *olabilecekleri* ve *olması gerekenleri* düşündüm.

Sözde yaz aşkımla arama girdiği için Jack'e çok kızıp, ondan intikam almak istemiştim. Cam ve Remy, haklı mıydı? Eğer oturup onunla konuşursak, bu yaz çok farklı geçer miydi? Çok daha iyi?

"Keşke bunu bilseydim... O zaman sana o eşek şakasını yapmazdım. Bunların hepsi, benim hatam. Şimdi Lia da benimle konuşmuyor..."

"Heyyy, Ellie. Lia ile aranızda geçenleri değiştiremezsin..."

"Değiştirebilirdim. Değiştirmeliydim," dedim acı acı.

"Lia'nın seninle, Remy'yle ve Cam'le bu kadar sık takılıp da hâlâ büyünün farkına varmamış olması, çok şaşırtıcıydı. Hem zaten bu, benim hatam. O koruma büyüsünü ben yaptım. Beni suçla."

"Suçluyorum," dedim. Bana hayretle baktı. Sonra hafifçe sırıttım, o da hâlâ biraz endişeli görünmesine rağmen, belli belirsiz gülümsedi.

Gülümsememi incelermiş gibi, gözlerini üzerimden çekmedi ama ben, arkamı dönüp onigirilerden birini dürttüm. Alarm nihayet susmuştu. Jack'in eskiden en sevdiği, somonlu ve meyveli olanlardan iki tane alıp ona uzattım. "Al bakalım. Sanırım başardık. Yiyebiliriz."

Onigiriyi önüne koyup baktı. "Bekle, bir şey daha var." Çay şişelerini aldı ve bir tanesini bana uzattı. Şaşırtıcı bir nezaketle sesini alçalttı. "Listen... Bence çok havalı, Ellie. Ben..."

"Lütfen-bundan-bahsetmeyelim." Bu yaz sıcağında, yüzüm alev alev yanacakmış gibi geldi. *"Asla."*

"O zaman, ne hakkında konuşalım?"

"Bu yolculuğun kuralları hakkında." Her zaman iyi bir planlamacı olarak, yol boyunca bu konuyu düşünmüştüm.

"Kurallar mı? Ne gibi?"

"Sonraki birkaç günün hatırına, lütfen iyi geçinelim."

Pirinç topuna uzanan elleri, sanki ondan bütün yemeğini istemişim gibi, havada donup kaldı. "Bu, bir ödül mü yani? Sadece sonraki birkaç gün için mi?"

"Sana olan güvenimin sınırları bu kadar." Aslında bunu espri olsun diye söylemiştim ama kelimelerim, geçmişimizi düşündürtüp onu keskin bir ok gibi vurdu.

Yutkundu. "Yani bana hiç güvenmediğini söylüyorsun."

"Neden güveneyim ki, Jack?" İsmi, dilimde buz ve alev gibiydi ama şu anki hâli, bedenimi alevlerden bile daha çok yakıyordu, bana çektirdiği eziyeti düşününce içim yanıyordu. "Sen, değiştin ve bunun da gayet farkındasın."

Sözlerimi hazmetmeye çalışırken gözlerinde gölgeler belirdi. "Ellie, ben... Üzgünüm..."

Sonra sustu. Acaba... Annesinin vefatından sonra nasıl davrandığını hiç fark etmiş miydi? Kendisini ne kadar kapattığını?

Onun nefes alıp verişini izledim. O da aynısını yapıp beni izledi ama gözlerinde bir parça hüzün vardı. Hızlı bir özür, hiçbir şeyi kolaylaştırmayacaktı. Yutkundu -belki de konuşmak için- ama sonra yine dudağını çiğnemeye başladı. Eğer davranışları için aptalca bir bahanesi varsa, benim de karşılığında ona cehennemi yaşatacağımı gayet iyi biliyordu.

Sessizce, "Yapalım şunu. Yolculuğumuzun kalanı için seninle bir anlaşma yapalım," dedi.

"Evet," diye cevap verdim. "Huntington Sahili'ne varıp standı kurunca, eve tek başıma dönmem için ailemi ikna etmeye çalışırım."

Dudağını bir kez çiğnedi, sonra ikinci kez. Ardından da, "Tamam," dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Bu kadar çabuk kabul etmesini beklemiyordum.

"Başka bir şey?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Senin söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

Sanki ne söyleyebileceğini düşünüyormuş gibi somonlu pirinç toplarının paketini sessizce açtı. Bir parça ısırdı. Kuru yosundan çıkan ses, karnımın guruldamasına yol açtı.

Boğazımı temizledim. "Jack? Aklında bir şey mi vardı?"

Bunu sorduğumda yemeğini ısırıyordu ama bir anda donakaldı. Uzun bir süre durdu. Önümdeki yemeği bitirmeye hazır olduğumu görünce de, "Hayır. Geçici bir anlaşma, bence gayet iyi. Geçicilik, iyi bir şeydir," dedi.

Ona bakıp kaşlarımı çattım ama tepki vermedi. Bu, çok tuhaftı. Sanki kendi kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Bir an için bana bir şey daha söyleyecekmiş, aslında daha çok şey söylemek istiyormuş gibi geldi.

Yaklaşık otuz dakika sonra yemeklerimizi bitirip tekrar yola çıkmıştık. Midelerimiz dolu ve mutluydu.

Sessizlik, bu defa huzurluydu. Sanki zorla geçici anlaşmalar yapmış ezelî birer düşman değil, sadece piknik yapmış iki arkadaş gibiydik.

Jack yanımda uyurken, elimi kalbime götürdüm. Hâlâ hızlı atıyordu. Listemi gördüğüne inanamıyordum. Ama en çok da şeyi merak ediyordum...

Bugünün başında, doğrudan yüzüne bakmıştım ve açık kahve gözlerini, bronz tenini, yıllardır hep gördüğün o tanıdık yüz hatlarını görmüştüm. Ama bugün, yüzünde ayrıca biraz hüzün ve pişmanlık da fark etmiştim, hatta bir parça da özür.

Merak ettiğim şey, şuydu: Acaba onca yıl içinde, onu gerçekten görebilmiş miydim?

BÖLÜM 15

San Luis Obispo'ya yaptığımız üç saatlik uzun yolculuğun ardından, Jack camdan bir şey gösterdi. "Bak, şunu görüyor musun?"

Dönüp baktım. Manzara çok güzeldi... Altın sarısı tepeler, güneşin altında parlayan kuru otlar vardı. Hatta tepenin üzerinde küçük bir kır evi bile gördüm. "Neye bakmam gerekiyor?"

"Telefonumdaki büyü farkındalığı uygulaması, buranın sihirli bir ev olduğunu söylüyor. Onu daha önce duymuştun, değil mi?"

"Pek sayılmaz. Buradan en son geçtiğimde fuara gidiyorduk ve ben on yaşında falandım. Yol boyunca uyumuştum."

"Ya?" Durakladı. Belki de o yolculuğu hatırlamıştı. Şimdi düşününce, aslında o yolculuğa da beraber çıkacağımızı hatırladım. CBPF'nin dokuzuncu yıldönümüydü. Bayan Yasuda ile Bay Yasuda, fuar malzemeleriyle dolu arabayı kullanacaklardı ve benim annemle babam da çocukları getirecekti. Öğle pikniğinin ardından araba oyunlarımızı oynayıp kestirecektik. Ama Bayan Yasuda hastalanınca ailem ve Bay Yasuda görev değişikliği yapmıştı. Bütün çocuklar onunla birlikte evde kalmıştı ve kadının başına bela olmamak için uslu durmuştuk.

"Ne için kullanılıyor demiştin?" diye sordum.

"Sihirli evler, pansiyon gibidir. Büyücülerin normal topluma 'uyum sağlayamadığı' eski zamanlarda, bu evler bizim gibi insanların ihtiyaç anında kalması için kullanılırdı. Büyü farkındalığı olmayanlar, bu evleri, etrafı çitlerle çevrili bir güç istasyonu ya da terk edilmiş, yıkık bir ev gibi görürdü. Kişiye göre değişirdi. Sadece büyü farkındalığı olanlar, bu evleri oldukları gibi görürlerdi."

"İyiymiş. Bir ara uğramak isterim."

"Değil mi? Ben de daha önce hiç gitmedim."

Biz ilerlemeye devam ederken küçük kır evi de tepelerin arasında kayboldu ve ikimiz de huzurlu bir sessizliğe gömüldük. Bu, çok *tuhaf* geliyordu. Onunla arkadaş olmaya çalışmak, tuhaftı. Zira onu görmezden gelmek, neredeyse çok daha kolaydı.

Nihayet San Luis Obispo'ya vardığımızda araba sürmekten, Jack ile yaşadığımız bu tuhaf durumdan ve kendi kendime kavga etmekten beynim yanmıştı. Gece kalacağımız Pixley'e gidene kadar, Paso Robles'te uğranacak bir durağımız daha vardı. Jack, kutularını kucaklayıp Higuera Caddesi'ndeki bir hediyelik eşya dükkânına gitti. Ben de esneyip, *Jack satış görüşmesini yaparken acaba biraz kestirsem mi,* diye düşündüm.

Dükkânın kapısına giden Jack, boş eliyle kapının kolunu tutup çekmeye çalıştı. *Haydi ama,* diye düşündüm, *herhalde o tenisçi kaslarını boşuna yapmadın...* Kucağındaki yığının en tepesindeki kutulardan biri sallandı. İç çektim ve daha ne olduğunu bile anlamadan kendimi onun yanına gitmiş, kapıyı açarken buldum.

"İşte." Kapıyı açık tuttum. "Yardım istesen ölür müsün?"

"Dinlenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyordun. Yine de sağ ol, Ellie."

"Ah, görüntüme yaptığın yorum için sen de sağ ol."

Ama hemen içeriye girmedi. Beni dikkatle inceledi. O lanet olasıca gözleri, tuhaf bir şekilde yumuşacık bakıyor, sanki dükkânın vitrininde gördüğüm yansımamızdan daha farklı bir

şey görüyormuş gibi duruyordu. Yani saçlarımın dağınıklığını ya da kırışmış giysilerimi değil, daha farklı bir şeyi. Sanki söylemek *istediği* bir şey vardı ama nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Belki de bu geçici anlaşma, kötü bir fikirdi. Kaşlarımı çattım ve ağzımı açıp...

Bir ses, "Ah! Bu, Jack Yasuda değil mi?" dedi ve dükkân sahibi, Jack'in kucağındaki kutulardan birini aldı. "Hoş geldin, hoş geldin!"

"Ben, yan taraftaki kafede olacağım," dedim Jack'e ve başparmağımla sağ tarafı gösterdim.

"Ben de fazla geç kalmam, belki otuz dakika," dedi. "Yardımın için sağ ol, Ellie."

"İçeriye gir, Jack! Biz de dört gözle seni bekliyorduk!" Dükkân sahibi, ona içeriye girmesini işaret ediyordu. Jack de kadının peşinden gitti.

Kapı, arkasından kapandı ve o an, yok olup gitti. Artık o an, her ne idiyse.

Vitrinden, elindeki kutuları tezgâha bıraktığını ve son Büyü İşleri ürünlerini göstermek için açmaya başladığını gördüm. Yine o fazla çekici gülümsemesi ile yüzü aydınlanmıştı.

Kahve dükkânının önüne gelince homurdandım çünkü saat dördü geçmişti ve dükkân kapanmıştı. Ama beni kendime getirecek *bir şeye* ihtiyacım vardı. Yolculuk o kadar uzun sürmüştü ki elimde bir kitapla bir yerlere kıvrılmak ve azıcık kestirmek istiyordum. Vitrinden görünen parlak fincanlara hasretle bakarken havayı kokladım.

Çay. Bir yerlerden çay kokusu geliyordu. Yolun hemen aşağısındaki, penceresinden ahşap bir fincan süsü sarkan kitapçıyı görünce çok sevindim. Başka bir ahşap tabelada dükkânın tatlı ve mükemmel ismi yazıyordu: *Kitap ve Boba.*

Ah, burası *cennet* olmalıydı. Uzun raflarına yuvarlak çay poşetleri yerleştirilmiş olan dükkân, resimli kitaplardan gençlik romanlarına ve kahve sehpalarına kadar bir sürü şeyle doluydu. Almayı çok istediğim bir grafik romanını görünce çayı unuttum ve romanın sayfalarını çevirmeye başladım. Sonra çok istediğim, yeni çıkan bir kitap daha gördüm. Onu da elimdeki yığına ekledim. Sonra bir tane daha, bir tane daha...

Elektrik mavisi desenleri olan çay poşetlerinden birini alana kadar on tane kitap seçmiştim. Sandalyenin yumuşak arkalığına doğru yaslanırken kaslarım çözülmeye başladı. *"Ahh."*

"Burası harika, değil mi?"

Jack? İşi bitmiş miydi?

Sıranın sonuna doğru baktım, başka bir çay poşetini almaya çalışan bir oğlan vardı. Benden birkaç yaş büyüktü, üzerinde *Cal Poly San Luis Obispo* tişörtü ve yanında da neredeyse kendi boyunda bir yığın kitap vardı. Kitapçının sıcak ışıkları altında, kahvemsi gözleri neredeyse bronz gibi görünüyordu, teni esmerdi. Bu, bir kolej çocuğuydu.

Yani, Jack değildi. Boynumun kızarıp yandığını hissettim. Neden aklıma ilk gelen kişi, komşum olmuştu ki?

Kolej çocuğu, nazik ve tatlı bir şekilde gülümsüyordu. Başıyla kitaplarımı gösterdi. "Anna-Marie McLemore'un yazdığı *Vahşi Güzellik* kitabını okudum, son çıkan kitabını arıyordum." Sonra da çay poşetinin yanında duran kendi küçük kitap yığınına bakıp gülümsedi. "Okunacak çok fazla kitap var ama yeterince vakit yok."

Güldüm. "Okuma listemdeki tüm kitapları üst üste dizsem aya kadar uzanır herhalde," dedim.

Boba çayından bir yudum alıp başını öne doğru salladı. "O hissi bilirim."

Yo, olamaz. Sohbet etmek, tenis oynamaya benzerdi ve şu an benim bir şey söylemem gerekiyordu. O, çok tatlıydı ve benim bir şey söylemem *lazımdı!* Ve...

Ona tuhafça gülümseyip kitaplarımı gösterdim. *Neden kitaplarımı gösteriyorum ki, of lanet olsun, ne diyeceğimi bilmiyorum.* Utangaç kız modu, tamamen harekete geçmişti. Yanaklarım o kadar çok yanıyordu ki, onları saklamak için kitabın sayfalarına gömülür gibi yaptım. Burnum neredeyse kitaba çarpacaktı. Avuç içlerim çoktan terlemişti. Ne diyebilirdim? Yoksa artık çok mu geçti?

Bu çocuk, neden Jack gibi olamıyordu? Jack'le hiç anlaşamasak da, onun yanında hep söyleyecek bir şeyler bulurdum.

Kitap yığınımı gözden geçirip hangisini alayım diye karar vermeye çalışırken terlemeye başladım. Fakat kolej çocuğu, bana doğru tekrar bakınca en üstteki kitabı aldım ve güya kelime susuzluğu çekiyormuşum gibi okumaya başladım. (Ki bu, teknik anlamda doğruydu.)

Derken, kitaplar her zaman çok iyi yaptıkları bir şeyi yaptı. *Jade Fire Gold* kitabı, beni risk almaktan çekindiğim ama intikam almaktan geri durmadığım bir dünyaya götürdü. İlk birkaç sayfayla birlikte kitap, kendisini hemen almam konusunda beni ikna etti. Onu bırakıp bu sefer de dört gözle beklediğim yeni bir aşk romanını aldım ama kelimeler gittikçe bulanıklaşmaya başladı. Esnedim...

Bir anda kitapçının sıcaklığı ve uzun yolculuk, beni kendimden geçirir gibi oldu... Gözlerimi kırpıştırıp sayfaya odaklanmaya çalıştım ama...

Daha ne olduğunu bile anlamadan sızmıştım.

"Ellie!"

"Hıımm?" Burada çok rahattım. Bedenim gevşemişti.

Bu kez daha telaşla, "*Ellie!*" dedi ses.

Başka bir ses, "Hey," diye araya girdi. "Kız uyuyor, bırak da dinlensin. Hem sen de kimsin?"

"Ben, onunlayım ve bir an evvel çıkmak zorundayız," diye gürledi, o tanıdık ses.

Derken, göz kapaklarım aniden açıldı.

Önümde duran ve adımı söylerken endişelenmesini bekleyeceğim en son kişiye baktım. Jack Yasuda, kaşlarını çatmıştı. Gerçekten endişelenmiş gibiydi.

Uykulu gözlerle ona el salladım. "Sorun nedir, Jack?"

Kolej çocuğu, bakışlarını elindeki romana çevirdi. "Affedersin, ikinizin birlikte olduğunu bilmiyordum."

"Ah! Değiliz. O, benim komşum..."

Ama çocuk, sanki kibar olmaya çalıştığımı düşünüyormuş gibi, farklı gülümsedi. Kalktı, kitaplarını kolunun altına aldı ve elindeki boş boba fincanını salladı. "Hesabı ödemem lazım. Görüşürüz."

Kasaya doğru yürüdü, beni bir daha görmeyi beklemediği belliydi. Hele de biraz evvelki o yarı flört eder durumda görmeyi.

Lanet olsun, Jack neden bir oğlan savar gibi davranıyordu? Önce Ezra (gerçi bunun için iyi bir sebebi vardı) ve şimdi de bu tatlı kolej çocuğu?

Ona dik dik baktım. "Beni uyandırmak için gerçekten bağırman mı gerekiyordu?"

Sonra biraz solgun göründüğünü fark ettim.

"Ellie," dedi, "bahsettiğin kahve dükkânına gittim ama kapalıydı. Sonra seni aradım ama telefonun da kapalıydı."

"Lütfen, benim için endişelendiğini söyleme bana çünkü beş yıl kadar geç kaldın," diye çıkıştım.

"Ne?" Kafası karışmış gibiydi.

"Boş ver," diye homurdandım, gözlerimi ovuşturarak. "Her neyse, beni buldun işte. Sorun yok."

"Evet ama başına bir şey geldi sandım! Neden telefonunu açmadın?"

Oh. O konuya gelince... Bakışlarımı aşağıya indirdim.

"Yoksa numaramı mı *engelledin*?"

Bakışlarım, tatlı kolej çocuğunun hesabı ödediği kasaya doğru kaydı.

"Öyle yaptın, değil mi, Ellie?"

Omuz silktim. "Zaten hiç konuşmuyoruz ki." Lia'yı aramak için rehberimde gezerken Jack'in numarasını ekranımda görmek, bana çok garip geliyordu çünkü isimleri alt altaydı. Numarasını engelleyip mümkün olan her şekilde onu hayatımdan çıkarmak, bana daha kolay gelmişti.

Jack, burnundan derin derin nefes aldı. "Tamam ama eğer birlikte bir yolculuğa çıktıysak... Bir daha ayrılma ihtimalimize karşı, iletişim kurmanın bir yolunu bulabilir miyiz, lütfen?"

Esneyerek telefonumu cebimden çıkardım. Remy'den gelen bir mesajı kaçırmıştım:

Remy
Jack seni arıyor ve sesi çok endişeli geliyor. Sen iyi misin?

Çıldırıp annemle babamı alarma geçirmesin diye, ona hızla bir mesaj attım:

Buluştuk, sorun yok. Jack çok dramatik bir tip. Sağ ol, Remy. //

Sonra Jack'in engelini kaldırdım ve sekiz yıl evvel komik mimikler yaparak çektirdiğimiz profil fotoğrafını silip, telefonu ona doğru salladım. "İşte, artık bana her zaman ulaşabilirsin."

Başını iki yana sallayıp iç çekti. "Gidelim mi?"

Elimde yepyeni *Jade Fire Gold* kitabımla arabaya bindim ve ceplerimi karıştırıp anahtarımı buldum. Sonra diğer elimle ağzımı kapatıp esnedim. Paso Robles'e otuz dakikalık yolumuz kalmıştı, yani o kadar da kötü sayılmazdı. Becerebilirdim...

Jack, bir an elimi tuttu ve arabanın anahtarlarını kavradı. Bu ani sıcaklık yüzünden irkildim. Jack elimi tutuyor, beni hafifçe itiyordu. Ama garip olan şey, bu değildi.

Gözlerindeki beklenmedik yumuşaklıktı.

"Ne... Ne oldu?" Başımı çevirdim, o da elimi bıraktı.

"Sürebileceğini biliyorum," dedi. "Ama lütfen bana izin verir misin? Çok yoruldun, gün boyunca beni oradan oraya taşıdın. En azından Paso Robles'e kadar benim kullanmama izin ver. Biraz dinlenmen lazım, Ellie."

Kaşlarımı çattım. "Kullanabilirim."

"Ama hem yorgunsun hem de bütün gün araba kullandın." Sesi neredeyse yalvarır gibi çıkıyordu. "Bu defa birazcık dinlen. Lütfen."

O son *lütfen,* demir inadımı eritmeye yetti. Bu, hiç Jack'e benzemiyordu, yani son beş yıldır var olan Jack'e. Aksine, ondan önceki Jack gibiydi.

Derin bir nefes aldım. "Tamam, olur ama eğer kullanmanı beğenmezsem kenara çekeceksin ve yer değiştireceğiz."

Sırıttı. "Anlaştık."

Anahtarları avucuna koyarken, elektrogitar yüzünden nasır tutmuş parmaklarına dokununca içim gıcıklandı. Aklımdan garip bir düşünce geçti: *Keşke gitar çalarken onu yine dinleyebilsem.*

Okuldan sonra, öğleden sonralarımızı onun odasında birlikte geçirirdik. Dördüncü sınıf ödevlerimizi bitirir bitirmez koşarak yukarıya çıkardık. Benim kalbim küt küt atar ve hemen yere sırt üstü uzanırdım. O da kendisine çok büyük gelen ikinci el elektrogitarını alırdı. Bunlar, çocukluğumun en güzel hatıralarından biriydi... Ana'nın bir tutam cesaret tozu katarak yaptığı taze mini kekler eşliğinde Jack'in gitarından yükselen müzik sesi ve bir zamanlar tüm kalbimle güvendiğim birinin yanında olmak, harika hissettiriyordu.

Yolcu koltuğuna kayarken söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Jack'in direksiyon tutuşunu inceledim. Parmaklarım, elini direksiyondan çekmek ister gibi kaşındı. Bazen ellerinde dünyamı tutuyormuş gibi hissediyordum, o kadar narindi ki, tıpkı yıllar önceki Jack gibi. İşte benim özlediğim ama artık hiç göremediğim, Jack'in o yüzüydü.

Bakarsa ne yaptığımı göremesin diye, telefon ekranımı arabanın camına doğru çevirdim ve kalemimi çıkarıp bir şeyler çizmeye başladım.

BÖLÜM 16

Paso Robles, Kaliforniya merkezindeki en iyi şarap bölgelerinden biri olarak bilinir. Ağır ağır batan güneşin altında parlayan uçsuz bucaksız üzüm bağları, altın sarısı asmalardan oluşan bir okyanusa benziyordu. Jack, bir başka satış görüşmesi daha yapmak için şaraphanedeydi. Ben de hediyelik eşya dükkânında takılmıştım ama ne Lia ne ailem ne de Cam için hiçbir şey bulamamıştım. Küçük bir verandayı fark edince dışarı çıktım.

Tam çıkarken arkamdan bir ses, "Ellie, bekle. Neden şunu denemiyorsun?" diye seslendi.

Bu, Bayan Yasuda'nın eski arkadaşlarından ve Toskana[16] tarzındaki bu güzelim şaraphanenin sahibi olan Bayan Garcia idi. Saf gül rengi ince bir kadehle bana doğru geliyordu. Jack de onun arkasındaydı. "Bu, bizim son ürünümüz, çok güzel siyah üzümden yaptık."

İçmemeliyim. Benim...

"Ben sürerim," dedi Jack, hemen.

Kadının elindeki, mükemmel şekilde soğutulmuş pembe kadehe baktım. On yaşındayken, ailece gittiğimiz pikniklerden birinde, annemle babam kırmızı şaraplarından denememe izin vermişti. İçtiğim gibi tükürmüş ve hemen en sevdiğim meyveli sodamdan bir yudum almıştım.

[16] Toskana, İtalya'da özerk bir bölge. (e.n.)

Ama artık çocuk değildim. Kadına teşekkür edip kadehi aldım. Onlar da Jack ile birlikte diğer siparişleri konuşmak için içeri girdiler. Verandada tek başıma, yüzümdeki ifadeyi ve aklımdaki karmaşık düşünceleri gizlemeye çalışarak kadehe baktım.

Teknik olarak reşit değilim.

Ama ailem daha önce içmeme izin vermişti.

Üstelik Jack ile koca bir gün daha geçireceksin.

Kadehi ağzıma koydum ve damağım, serin şarabın tatlı ve meyveli tadıyla kaplandı. Sırıttım. Bu, meyveli sodanın yetişkin versiyonuydu.

"Vay canına," diye fısıldadım. Daha sonra resmini çizmek için kadehi üzüm bağlarına doğru kaldırıp bir fotoğraf çektim. Günbatımın kadehten yansıyan renklerini çizmek istiyordum. Gerçi bu, parmaklarımdan kaymadan evvel kumu tutmaya çalışmak gibi bir şeydi. Hem Instagram hesabımda da çok güzel görünecekti. Tabii eğer onu herkese açık bir hesap hâline getirirsem.

Arkamdaki kapı, gıcırdayarak açıldı.

"Gitmeye hazır mısın?" Jack, verandaya geldi.

Gözlerimi kırpıştırıp, sanat ve boya fırçaları dünyamdan çıktım ve gerçekliğe geri döndüm. "İşin bitti mi?"

Başını öne doğru salladı. "Garcialar, özel ürünlerimize bayıldı. Hediyelik eşya dükkânlarında ürünlerimiz çok çabuk tükeniyor."

Çıkmalıydık. İki saatlik bir yolculuk yapıp Pixley'e gitmemiz gerekiyordu. Fakat bir büyü yapılmışçasına dünyayı altın rengine boyayan görkemli gün batımını bir türlü bırakamıyordum. Parmaklarım, hasretle verandanın tırabzanlarında gezindi. Şu anki gün ışığını bir şişeye koyup gelecekte bir gün ebedî gün ışığı hissini yaşamak için bir iksir yapmayı çok isterdim. Eğer gözlük taksaydım, saf büyü tozlarının etrafta nazikçe ve yavaş yavaş uçuştuğunu göreceğimden emindim.

Jack, boğazını temizledi. "Biraz daha kalmak ister misin? Birkaç resim çekebiliriz. Hatta istersen çizebilirsin de."

"Birazdan hava kararacak." Tereddüt ettim. Planlarımız vardı, bir sonraki durağımız için uzun bir yol gidecektik...

"Kafanda başka bir liste daha yapıyorsun, öyle değil mi?" Jack, tırabzanlara dayandı. "Gün batımının tadını neden çıkaramadığının sebeplerini ya da onun gibi bir şeyi sıralıyorsun."

"Yapıyorsam ne olmuş?" Belki de şaraptan aldığım cesaretle, sesim olması gerekenden daha sert çıkmıştı. "Listelerin nesi var?"

"Listeler harikadır." Dudaklarında tehlikeli bir gülümseme belirdi. "Anti..."

Hızla kadehi bırakıp kulaklarımı tıkadım ve verandanın merdivenlerinden aşağı doğru koşarak indim. Jack daha lafını bitiremeden, ayağım sert zemine basmıştı bile. *Tanrım, olamaz.* Listemi tekrar etmesini dinleyecek değildim.

Üzüm bağlarıyla yüz yüze kalınca tüm endişelerimin eriyip gittiğini hissettim. Üzümler, sihirli, altın gün ışığında büyümüş gibi görünüyordu ama yakından bakınca bana daha gerçek geldiler. Dolgun üzümlerle dolu, rüzgârda dalgalanan yapraklarıyla bu yeşil bağların manzarasını içime çekerek döndüm de döndüm. Sıraların arasında tozlu patikalar uzanıyordu. Bu güzel ve garip dünyanın sessizliğini dinleyerek o patikalarda sonsuza dek yürümek istedim.

"Burası, büyülü bir yer," diye fısıldadım.

Merdivenler, Jack'in ağırlığı ile gıcırdadı. "Yıllığımızda kullanmak için sahte model çekimleri yapabileceğimiz mükemmel bir yer burası," dedi.

Söyledikleri hiç mantıklı değildi. Jack neden model...

"Lanet olsun," dedim. "Sen, benim listemi mi ezberledin?"

Ona doğru dönüp öfkeyle baktığımda, gözlerini masum masum kırpıştırdı. Jack'in her zaman muhteşem bir hafızası vardı. Kaliforniya Pizza Kitchen'da ya da annesi hayattayken ailelerimizin birlikte yemek yedikleri herhangi bir yerde, ne zaman sevdiğim bir şarkıdan söz etsem ertesi gün ana notaları alıp o şarkıdan yeni bir şarkı yaratarak gelirdi. Ya da konu ödev olduğunda, sınıfın internet sitesine girmesine gerek kalmadan, öğretmenimizin ekrana yazdıklarını hatırlardı. Bu, hem bir ödül hem de bir lanetti.

Ama şu an kesinlikle bir lanetti.

"Sadece on üç madde yok muydu?" dedi. Homurdandım.

Hepsini okuduğuna inanamıyordum. Ve *ezberlediğine de... 11. Madde: İlk mükemmel öpücük? 13. Madde: Âşık olmak?*

Eğer utanç, bir kılıç olsaydı, şu an bana saplanmış olurdu.

"Ama ben ciddiyim," dedi. "Listeni tamamlaman lazım."

"Onu yırttım," dedim sertçe.

Bilgiç bir edayla başına vurdu. "İstersen senin için tekrar yazabili..."

"Hayır! Teşekkür ederim!" diye çıkıştım. Sonra da iç çektim. "Bu konuda beni bir daha rahatsız etmemen için ne lazım?"

Telefonunu kaldırıp üzüm bağların gösterdi. "Haydi, Ellie. Dene bir kere."

"Hayır. Hayatta olmaz."

"Duvar çiçeği olmak istemediğini sanıyordum."

Bu kadarı yeterdi. Milyonlarca utanç parçasına bölünmüştüm. Kendimi o an bu üzüm bağlarının en dibine gömebilirdim ve...

"Listeni sevdim," dedi. Tüm düşüncelerim ve utancımdan bir anda sıyrıldım.

"Sakın... Sakın başkasına listemden söz etmeye *kalkışma!*"

Aptalca bir şey söylemişim gibi kaşlarını çattı.

Olamaz. Yoksa artık çok mu geçti? Yoksa Instagram hikâyesinde listemi paylaşıp, eski çocukluk arkadaşının saçmalıklarına gülmüş müydü?

"Neden böyle bir şey yapayım?" dedi.

Sanki bu kadar basitmiş gibi. Sanki son beş yıldır varlığımı hiçe saymıyormuş gibi. Sanki bana sadıkmış gibi, ki asla olmadığını çok iyi biliyordum. Çarpık bir peri masalındaki gibi, bir zamanlar onunla çok iyi arkadaştık. Ta ki o, benden vazgeçip Büyü İşleri'ne yoğunlaşmaya karar verene kadar. Sevilmek, popüler olmak, okulda insanların hatırladığı biri hâline gelmek, daha fazla görünmez olmamak için beni terk edene kadar.

Dişlerimi sıktım. "Çünkü... Çünkü..." *Geçmişi açmak, acı veriyordu.* Farklı bir açıdan denemeliydim. "Buraya izinsiz gireme..."

"Dilek listende değil miydi?"

Jack, sana ve fotografik hafızana lanet olsun.

Gözlerimi kapattım ve ensemdeki sıcaklık için, batmakta olan güneşi suçlayarak, Jack'i kıtanın diğer ucuna kadar lanetlemek istedim. Galiba üniversite bunun içindi, hep tanıdığın insanlardan uzaklaşmak için.

"Girsek de Bayan Garcia bir şey demez."

"Yine de çok utanç verici."

"Tek bir resim."

"*Senin* telefonunla olmaz."

Elini kaldırdı. "Tamam, seninkiyle."

Ona telefonu fırlattım. Her ne kadar sert bir şekilde sağına doğru atmış da olsam o aptal tenisçi refleksleriyle telefonu yakalamayı başardı. Patikadan inmeye başladım.

"Bana dön," diye bağırdı, alaycı bir sesle. "Beni burada tek başıma bırakma."

Hafifçe gülüp ona doğru döndüm. Fakat kamera lensini bana doğrultunca, sanki az evvel ehliyetimi almışım da trafik müdürlüğünde poz veriyormuşum gibi, kaskatı kesildim.

"Gülümse," dedi. "Marini'nin dev gibi şekerlemelerine baktığını hayal et."

Bu kez ona daha da sert baktım.

"Tamam, o zaman bana Mochi'ymişim gibi baksan?"

"Senin bir köpek olduğunu başından beri biliyordum zaten..."

"Dik dik bakmayı kestiğin sürece canın ne isterse onu hayal et, Ellie," diye araya girdi ve gülerek başını iki yana salladı. "Haydi ama. Seni ne gülümsetir?"

Derken, ona tekrar gülümsememi sağlayabilecek tek şey, aklıma geldi.

Mükemmel, küçük bir dünyada seninle yeniden arkadaşız, Jack. Beni ortaokulda terk etmediğini hayal edeceğim. İmkânsızı hayal edip, bugüne kadar hep en iyi dostlar olarak kaldığımızı hayal edeceğim... Bunun sadece geçici bir anlaşma olmadığını. Lia'nın bana kızmadığını, üçümüzün en yakın dostlar olarak bu yolculuğa beraber çıktığımızı, her şeyin çok farklı olduğunu...

Sonra gerçeklerin farkına bir kez daha vardım.

Onunla yeniden arkadaş olmak, beni mutlu eder miydi?

"İşte!" diye bağırdı Jack. Telefonumu bana verdi ve çektiği fotoğrafların hepsine baktım. Asık suratlı, gözler kapalı -tipik olarak- ve...

Son çektiği fotoğraflarımda belli belirsiz gülümsüyordum ve günbatımına doğru bakıyordum. Çok huzurlu ve huşu içinde görünüyordum nedense. Bu fotoğrafları -ki hepsi de son sınıf için mükemmeldi- kesinlikle çektiğimize değmişti.

"Fena değil," diye itiraf ettim.

"Senin sayende," diye cevap verdi. "Yüz tane, işe yaramaz çekimden sonra tabii."

Gözlerimi devirdim ama sonra dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Sıra sende."

Masum masum gözlerini kırpıştırdı. "Bende mi?"

Bir adım öne çıktım. "Burada senden başka biri mi var?" dedim ve seçtiğim noktayı işaret ettim.

"Bilmiyorum." Gözlerinde hınzır bir ifade belirdi. "Ben, model resmi çektirmeye değer biri değilim bence. Artık içeri mi girsek? Ya üzümleri rahatsız ettik diye şarapların tadı bozulursa?"

"Duyduğuma göre, burası bir arkadaşın arkadaşının üzüm bağıymış. Girsek de sorun etmezler. Hem lütfen ama, tatlı bir çocuk olduğunu sen de biliyorsun."

Jack, kaşlarını kaldırdı. Gözleri başka bir yeri değil, sadece beni görüyordu.

Bu bakışıyla, kendimi hiç de bir duvar çiçeği gibi hissetmedim. Dünya, benim burada olduğumu bilmiyor olabilirdi ama Jack, biliyordu.

O, *biliyordu.*

Birbirimize o kadar yakındık ki sanki her nefesimiz, üstesinden geldiğimiz imkânsız bir engel gibiydi. *Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver.*

"Ben mi tatlıyım?" Işıldayan gözlerle bana bir adım daha yaklaştı. Eliyle parmaklarıma hafifçe dokundu. Tüylerim heyecandan diken diken oldu. Sanki nefes almayı unutmuştum. *Nefes al, nefes al, tut, tut, tut...*

Telefonu çaldı. Birbirimizden hemen uzaklaştık. Telefonunu cebinden çıkarmaya çalıştı. Ekranda bir isim belirdi. *Minami Yu.*

"Açmamın bir sakıncası olur mu?" diye sordu.

Başımı öne doğru salladım ve elimle, gitmesini işaret ettim. Ama o, fark etmedi çünkü ekrana bakıp kaş çatmakla meşguldü. Bu yüzden sesli bir şekilde dile getirmek zorunda kaldım. "Olmaz tabii ki."

Hızla merdivenlerden çıktı. Sesi, son derece kısık ve boğuktu. "Üzgünüm, Minami. Saati unutmuşum. Eee..."

İçeri girip gözden kayboldu. Ne dediğini duyamıyordum ama zaten duymama da gerek yoktu.

Jack'in bir kız arkadaşı vardı. Elbette vardı.

Hızla üzüm bağından aşağıya doğru yürüdüm ve az evvel Jack'in elinin benim parmaklarıma değdiği gibi, ben de yapraklara dokunarak geçtim. Kaş çatıyormuş gibi yaptım çünkü parlak gün batımı, doğrudan gözlerime geliyordu. Yoksa, göğsümü sıkıştıran bu tuhaf ve karmaşık hislerle hiçbir alakası yoktu.

BÖLÜM 17

Saat 22.30 civarında, beyaz Toyota Camry arabam, Pixley'in eski sokaklarında dolaşıyordu. Bu saat, genelde benim için geç sayılmazdı. Çünkü bir kitap eşliğinde yatağa kıvrıldığım bu saatler, en sevdiğim zamandı ve uykuya dalmamı kolaylaştırırdı. Ama bu uzun yolculuk yüzünden, navigasyonu takip ederek bir yola doğru sapan Jack bile yorgun görünüyordu.

İtirazlarıma rağmen, bir başka lanet olası yumuşak "*lütfen*" yüzünden Jack yine direksiyondaydı. Bu isteğini geri çevirememiştim. Artı, her ne kadar bir kadeh şarap içmiş olsam da, zaten araba kullanmayı planlamıyordum.

Ama o *lütfen*... Sesindeki nezaket, hiç beklemediğim kadar sıcak ve rahat bir kucaklama gibi beni sarmıştı.

"Tam olarak nerede kalmamız gerekiyor?" diye sordum, Instagram'da gezerken.

"Az kaldı," dedi ama ne dediğini anlamadım.

Zira Lia, bir fotoğraf paylaşmıştı.

Okuldan birkaç kişinin buğulu bir fotoğrafıydı. Bir havuzun kenarında takılıyorlardı. Altında yazı yoktu. Sanırım Minami, ben hariç herkesi yaz partisine davet etmişti. İç çektim ve en yakın arkadaşımla konuşabiliyor olmayı diledim. Zira Instagram'da hiç "Yakın Arkadaş" hikâyesi görmemiştim ve Lia, günde en az on tane paylaşırdı. *Beni listesinden mi çıkardı,* diye merak ettim.

Instagram'dan çıktım çünkü burada, tıpkı çevremizi saran gece gibi, aklımdaki soruların cevapları yoktu.

Çakıl taşlı yoldan ilerlerken farlarımız, büyük meşe ağaçlarıyla kaplı bir yola saptığımızı gösterdi. Camdan dışarı baktım. Burası, normal yoldan uzakta, garip bir yerdi. "Yoksa bu, bir korku filminin mi başlangıcı?"

Jack, surat astı. "Tabii çünkü bir saatten uzun bir süre benimle aynı arabada tıkılıp kalmak, senin için işkence, değil mi? Bunu mu söyleyecektin?"

"Lanet olsun, repliğimi çaldın."

Telefonundaki navigasyonu takip edip ana yoldan çıkarken, güldü.

"Bekle, sanırım yanlış yöne gidiyoruz," dedim, yol engebeli bir hâl alırken. "Neredeyiz..."

Bir anda etrafımızda ışıklar yandı. Şok içinde, gözlerimi kırpıştırdım.

Az evvel burada olmayan bir köyün içindeydik ve asfalt bir yolda sakin sakin ilerliyorduk. Peri ışıkları saçan parlak sokak lambaları, etrafımızda belirdi.

"Ah," diye fısıldadım. "Sihirli bir köy mü?"

Üzerinde "1875'TE KURULAN PIXLEY'İN GİZLİ SİHİRLİ KÖYÜNE HOŞ GELDİNİZ" yazan bir tabelanın altından geçtik.

Camı indirdim ve bu yeni dünyaya baktım.

Bu saatte kaldırımlarda çok az insan vardı. Burası, etrafında dükkânların ve eski lokantaların yer aldığı tek bir ana yola sahip, tipik bir küçük kasabaydı. Ama *sihirliydi.* Her bir dükkânın kendi dünyası varmış gibiydi. Bazıları, ön tarafları sağlam tuğladan, ince camlı minimalist binalardı. Bazıları da gökkuşağı renklerindeki eski kır evlerine benziyorlardı. Tabelaları aklımı başımdan aldı:

*COŞKU İKSİRLERİ
*GİZLENMEK İSTEYENLER İÇİN
*MİSTİK HAHN'IN SIĞINAĞI
*SARAH VE SUE-O'NUN ÇÖREK VE ŞEKERLERİ
*TÜY AĞACI FOK SANAT GALERİSİ
*ASLAN LEON'UN OYUNCAK MARKETİ

Herhangi bir büyülü şeyi kapıma kadar ulaştıran Magizon dışında, daha önce hiç sihirli bir köye gitmemiştim ama gitmeyi hep istemiştim.

Sihirli köyler, tıpkı yolda gördüğümüz o kır evi gibi, bir zamanlar dünyada çok yaygındı. Büyüleri kullanabilen insanlar, bu özel köylerde dış dünyadan uzakta, birlikte yaşarlardı. Sadece belirli kişiler -tıpkı annem gibi, kasaba lideri vb.- dış dünyaya, ihtiyaç sahiplerine büyülü şeyler satmak için giderdi. Büyülü dünya, yaklaşık yüz yıl öncesine kadar bu gizli köylerde saklıydı, ta ki yardım etmeye yemin ettiğimiz insanları daha yakından tanımak adına, büyü farkındalığı olmayanların arasında büyücülerin de yaşaması için bir hareket başlayana kadar. İnternetin patlaması ve Magizon'un başlaması da sıkıntı yaratmadı. Daha sonra bu köyler, büyü farkındalığına sahip kişiler için turistik mekânlar hâline geldi.

"Orta Kaliforniya'da bunlardan birkaç tane olduğunu hep duymuşumdur," diye mırıldandım. "Bir tanesinde duracağımız hiç aklıma gelmezdi."

Bu yolculukta bir sihirli köyle karşılaşır mıyız, diye araştırmamıştım bile. Ne de olsa yola Lia ile çıkmayı planlıyordum ve o, büyü farkındalığına sahip biri olmadığı için bu maddeyi dilek listeme eklememiştim. Bana kapıyı açmadığı o anı hatırlayınca içimi bir suçluluk duygusu kapladı.

"Keşke Lia da bunu görebilseydi," diye fısıldadım.

"Bir dahakine," dedi Jack. "Onu da buraya getirirsin. Eminim, bayılır."

"Bilmiyorum..."

Jack, arabayı üç katlı eski bir tuğla binanın önündeki park yerine çekti. Binanın üzerindeki ahşap tabelaya el işiyle "DAN'İN SİHİRLİ PANSİYONU" yazılmıştı.

Pansiyonun kapısına uzanan ve peri ışıklarıyla aydınlatılan birkaç uzun ahşap basamak vardı. Kaliforniya'daki bir hiçlikte değil, sanki büyülü bir masal diyarındaydık.

"Lia için şu an çok zor olmalı," dedi Jack, kontağı kapatırken. "Öğrenmesi gereken çok şey var. Her ne kadar büyü ile dilediği şeyleri yapamayacağını öğrenmeye başlasa da, önce büyü ile yapılabileceğini sandığı dileklerini gözden geçiriyor olmalı. Zaten bilmenin en zor yanı da büyünün de kendine ait bazı sınırlarının olduğunu öğrenmek."

Gözlerinde geceden kaynaklanmayan bir karaltı vardı.

Annesi... Sanki o an annesinin neşeli sesini, okuldan geldikten sonra Jack ve benimle gülüp sohbet ettiğini, bir yandan da tabaklarımıza tavşan şeklinde peynirli kraker doldurduğunu duyar gibi oldum. O zamanlar Cam ile Remy çok küçüktü, o yüzden genelde Jack'in ya da Cam'in odasında uyuyor olurlardı. Bayan Yasuda'nın yemeklerinde büyü olmazdı ama o saatlerin kendine has bir büyüsü vardı.

"Onun adına yapabileceğim bir şey yok mu?" diye sordum, Lia'nın kederini azaltacak kelimeleri bilmeyi çok isteyerek... Hatta... Jack'in kederini de. Onu böyle görünce göğsüm sıkışıyordu. Tıpkı babası ve kardeşiyle birlikte Bayan Yasuda'nın tabutu başında, kendisine çok büyük gelen bir takım elbiseyle duruyor gibiydi. Sanki takım elbise de üzerine oturması için Jack'in hızla büyümesi gerektiğini biliyordu ve annesinin açtığı boşluğu doldurmak ister gibi onu sarmaya çalışıyordu.

Dudaklarını birbirine bastırdı. O an, onca yıldır değiştirmediği bir başka derin alışkanlığının da bu olduğunu şaşkınlık içinde fark ettim.

Jack, her zaman, her şeyi detaylıca düşünen bir tipti. Mesela realite programlarındaki insanlar, sözlerinin nereye gideceğini umursamadan, ağızlarına geleni söylerdi. Bay Yasuda'da da onlar gibiydi ama Jack, asla öyle biri olmamıştı. Söylemek istediği bir şey olduğunda ve bunun son derece önemli bir şey olduğunu bildiğinde, Rodin'in *Düşünen Adam* heykelinin ete kemiğe bürünmüş hâline benzerdi. Neyse ki Jack, o heykel gibi çıplak olmazdı.

Bir konuya balıklama atlamak yerine, önce her şeyi dikkatle düşünmesi, ona saygı duyduğum özelliklerinden biriydi.

Ta ki beni yok saymaya başlayana kadar.

Sonra bunun sadece bir yanlış anlamadan ibaret olmadığını fark ettim. Şu an yaptığı gibi, o zaman da her şeyi sessizce ve derinlemesine düşünmüştü.

Jack, derin bir iç çekti. "Bırak da kendisi yaşasın," dedi, sonunda. "Sen, elinden geldiğince onun yanında olduğunu ve kendisini desteklediğini göstermeye çalış ama onu boğma. Bu şekilde, ona ne kadar önem verdiğini görecektir."

"Ama... Ben, daha fazlasını yapmak istiyorum."

Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu. "Ellie... Belki de acısının ötesini göremiyordur. Önce büyüyü hazmetmesi için ona zaman vermelisin ve sonra da yasının üstesinden gelmesi için."

Başlayan baş ağrımı hafifletmek için alnıma hafifçe vurdum.

"Neşelen," dedi, beni dirseğiyle dürterek. "Zaman. Lia'ya zaman tanı."

Dudaklarımın kenarları yukarıya doğru kıvrıldı. "*Sen,* nasıl böyle güzel tavsiyeler verebiliyorsun?"

"Hey," dedi Jack, dalga geçer gibi gülümseyerek.

Bir anda Cam ile Remy'nin geçici anlaşma yapmamızı sağlayan o aptal piknik sepetine şükrettiğimi fark ettim. "Eskisi kadar..."

Bum. Bum.

Jack'in yanına düşen ve cama uğursuzca vuran devâsa gölgeyi görünce irkildim. "Lanet olsun! Bu, gerçekten bir korku filmi."

"Dan!" dedi Jack, neşeyle ve kapıyı açıp, içeri girmem için eliyle işaret etti. Yüzüm yanıyordu.

Birkaç saniye sonra beni "Dan'in Pansiyonu"nun sahibi olan Dan Wright ile tanıştırdı. İri yarı, orta yaşlı bu adam, koyu renkli karışık sakalı, yeşil gömleği, yıpranmış kotuyla tıpkı bir dağ adamına benziyordu. Elimi neşeyle sıktı. "Ah, Ellissa'nın Çay Dükkânı'nın Ellissa'sı! Yıllar evvel Eureka'ya gitmek için Palo Alto'dan geçerken ailenin dükkânına uğramıştım. O zaman seninle tanışamadık ama sizinkilerin matchası çok lezzetli."

Adamın gür sesi, kaldırımda yürüyen birkaç kişinin dikkatini çekti ve ben de kulaklarımın en az peri ışıkları kadar yandığını hissettim. "Ah, herkes bana 'Ellie' der," dedim utanarak.

Jack esneyince Dan ona döndü. "Haydi, sizi içeriye sokalım. Personelim, ikinci katta size iki oda hazırladı ve doğruca yatağa girmeniz için gereken her şey tamamlandı. Hazır mısınız?"

"Hiç bu kadar hazır olmamıştım," dedim minnetle. Dan de cevaben bana gülümsedi.

Mükemmel ama hızlı bir duşun ardından, ıslak saçlarım kaz tüyü yastığa değdi. Pixley'e geldiğimizi söylemek için annemlere mesaj atmayı neredeyse unutacaktım. Sonrasında ekranımı kapatmak yerine, bugün çizdiğim resimlere baktım.

Gizli Instagram hesabıma Paso Roble'nin üzüm bağlarını çizdiğim resmimi koyarken midem buruldu. Sonra da Jack'in ellerini, yarasını ve her şeyi çizdiğim resmi atarken, midem daha da buruldu.

Yüklediğim gönderilere baktım. Çok gariptir ki son eklediğim bu iki çizim, sanatımdan daha çok, *beni yansıtıyor* gibi gelmişti bana.

Profilimi kontrol edip -232 gönderi, 0 takipçi- "Ayarlar" düğmesine tıklarken yüreğim yerinden çıkacak gibi oldu. Hemen bir uyarı belirdi: *Instagram'da herkes senin fotoğraf ve videolarını görebilecektir. Bundan böyle takipçileri onaylaman gerekmeyecek.*

Parmak uçlarım terlemeye başladı, çabucak "İptal" seçeneğine bastım.

Hazır değildim. Çizimlerim yeterince iyi değildi.

Sanatımı henüz herkese açık hâle getiremezdim. Telefonumu şifonyerin üzerine koydum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki sesi, karanlık odada yankılanıyordu.

BÖLÜM 18

Patladı!" Ani bir kükreme, altın sarısı güneş ve rüzgârda dalgalanan kuru otlarla çevrilmiş bir tepenin üzerindeki sihirli bir kır evini gördüğüm huzurlu ve sıcak rüyamdan beni uyandırdı.

Hemen doğruldum ve boş gözlerle etrafıma baktım. Ahşap duvarları olan, küçük ve bembeyaz bir odadaydım. Köşedeki küçük makyaj masasının üzerinde yuvarlak bir ayna vardı ve fırfırlı beyaz perdelerden içeriye nazik ve parlak bir gün ışığı sızıyordu. Önce burnumu, sonra boynumu kaşıdım. Sanki kurtulamadığım bir kaşıntım varmış gibi hissettim, bir yandan da olanları düşünmeye çalıştım. *Neredeyim, neredeyim...*

Nihayet *Dan'in Pansiyonu*'nda olduğumu hatırlayıp rahat bir nefes aldım. Jack ile yolculuğumuz, sihirli köy...

Demek ki aşağıdan gelen ani *"BAM"* sesi, yere düşen bir tava falan değildi. Muhtemelen ters giden bir büyünün patlama sesiydi.

Çabucak kot şortumu giydim ve spor çantamdan temiz bir V yakalı tişört alıp kapıya yöneldim. Karşımdaki odanın kapısı açıldı ve Jack, uykulu gözlerini ovuşturarak dışarı çıktı. Saçları darmadağındı. Derin uykusundan büyük bir şokla uyanmış gibi, kahverengi saç telleri havaya dikilmişti.

Ayrıca, üzerinde gömlek de yoktu.

Vücudu... Yıkılıyordu.

Düşük belli şortunun üzerinden görünebilen karın kasları, âdeta dünya dışı bir kilden oyulmuş ve pişirilmiş gibi mükemmeldi. Ellerini çizmenin eğlenceli olduğunu düşünmüştüm ama bütün vücudu bronz bir heykel gibi karşımda dururken neden sadece ellerini çizmekle yetinecektim ki?

Bunca yıldır tenis oynadığı için onu suçlayamazdım.

Doğrusu, tenise teşekkür ederim...

Boğazını temizledi ve maalesef ben de gözlerimi yukarıya kaldırmak zorunda kaldım. "İyi misin?"

Şaşırdım. Ben iyiyim de... Acaba onun *karın kasları,* bu kadar iyi göründükleri için nasıllar? Böyle görünmesi *yasal mı* yahu?

Ah. Vücuduna verdiğim tuhaf tepkiyi sormuyordu bana. "Evet. Ses, alt kattan geldi. Benden değil..."

"Hayır. Ben, 'sen iyi misin' demek istedim." Jack, yüzümü işaret etti.

Ona, "*Kaba şey! Buradaki tek konumuz, senin karın kasların!*" demek isterdim ama az evvelki kaşıntım geri geldi. Yanaklarımı kaşıdım ve tenimin her yerinde kızarıklıklar olduğunu fark ettim.

"Bir dakika, ne?" Derhâl arkamı dönüp odadaki aynaya koştum. Duvardaki yuvarlak aynada yansımama baktım.

Ayna ayna söyle bana, en güzel kimdir bu dünyada...

Jack'in karın kasları olabilir.

Çünkü... Vay canına. Kesinlikle ben değildim.

Yüzüm, yanlış yapılmış biberli pizzaya benziyordu. Küçük, kırmızı kabarcıklar tüm suratımı kaplamıştı, hatta boynuma kadar inmişti. Ne kadar kırmızı ve kötü göründüklerini fark ettikçe kaşıntım daha da artıyordu.

"Maruz kaldığın yeni bir şey yüzünden olmalı... Havlu?" Jack, duşun yanında asılı duran beyaz havluya baktı. "Bir daha ona dokunmana izin veremeyiz, cildinin daha da kötüleşmesini görmek istemiyorum. Çok üzücü görünüyor."

"Merak etme, ölmem. Havlulara alerjim yok," dedim kuru bir sesle.

İçeriye girip yastığımın kılıfına baktı. "Kaz tüyüne alerjin var mı?"

"Hayır?" *Ama senin üstsüz dolaşmana var.*

Kaşlarını çattı. "Yeni bir yüz kremi falan mı kullanmaya başladın?"

Şimdi de ona güzellik rutinimi mi anlatacaktım? "Her zaman kullandığım miselar suyum... Ardından temizleyici köpüğüm..."

"Miselar su da ne?" Jack, şüphelenmiş gibiydi. "Bir de temizleyici köpük?"

"Bunları bir yıldır kullanıyorum," dedim savunmaya geçerek. "Bu reaksiyon, miselar su ya da temizleyici köpükten *kaynaklanmıyor.*" Sonra tekrar yastığa baktım. Jack ile geçirdiğim uzun bir günün ardından, bana tatlı ve huzur dolu rüyalar gördüren, rahat ve yumuşak yastığa. Böylesine kabarık ve yumuşak bir yastık, bana nasıl ihanet edebilirdi? "Belki de kaz tüyüne alerjim vardır. Yoksa beni lanetledin mi?"

"Keşke," dedi Jack.

"Sağ ol, o zaman oyumu kaz tüyünden yana kullanıyorum."

"Seni lanetleseydim durumu nasıl düzelteceğimi de bilirdim zaten."

"Lanetleri kaldırmak o kadar da kolay değildir," dedim, çenemi kaşıyarak.

"Daha önce birini lanetledin mi?" diye sordu. "Tabii benim dışımda."

"Ben seni lanetlemedim." Sonra gözlerimi kocaman açıp son derece masum bir ifadeyle, "Bunu neden yapayım ki?" diye sordum.

Suratını asan Jack, kapıya yöneldi. "Gidip bakalım, Dan'de bir şifa iksiri falan var mıymış... Hem az evvel ne yaptığını da bakarız. Galiba bir sihir geri tepti."

Maalesef aşağı inmeden önce bir tişört kapıp giydi. Kaşıntılı suratımı kaşıyarak derin bir iç çektim. Neyi lanetleyeceğime karar vermiştim, üzerindeki tişörtü lanetleyecektim.

Birinci kata gelince Jack, birkaç odaya baktı... Yüksek arkalıkları ve kadife kolları olan sandalyelerin, incelikle işlenmiş ahşap bir masanın olduğu ve farklı bir yüzyıldan, hatta belki farklı bir dünyadan kalma gibi görünen bir oturma odası. Periler tarafından yapılmış olabilir. Bir de yemek bölümü vardı. Dan'in Pansiyonu'ndaki müşterilerden bazıları, tabaklarına gözleme ve krep dolduruyordu. Akçaağaç şurubuyla yaban mersini reçelinin ağır kokusu dikkatimi çekti.

Jack, açılıp kapanan metal bir kapının önünde durdu. "Hey, Dan. Ben, Jack. İçeriye gire..."

"Gelin, gelin." Dan'in gür sesi, kapıdan boğuk bir şekilde yankılandı.

Jack, metal kapılardan birini itti ve bir sanat eserini andıran, çok güzel bir mutfağa girdik. Burada her şey, paslanmaz çeliktendi. Büyük, parlak pencereler, bir portakal bahçesine bakıyordu. Kare şeklindeki mutfağın bir tarafında tezgâhlar, diğer tarafında ocaklar vardı ve Dan, ocaklardan birinin başında bir şey karıştırıyordu. İşçilerden birkaçı, gözleme ve krep yaparken, birkaçı da kek ve sosis tepsilerini fırından çıkarıyordu. Diğer kokulara rağmen, Dan'in karıştırdığı şeyden yükselen baskın yaban mersini reçeli kokusu, tat dokularıma değerek ağzımın sulanmasına yol açtı. Kıpkırmızı olan yanaklarımı sert şekilde kaşımaya başladım.

Kokuyu zevkle içine çeken Jack, tezgâha doğru eğildi. "Vay canına, ne yapıyorsun?"

Pansiyon sahibi, gururla gülümsedi ve kaynayan tenceresine baktı. "Yeni bir formül. Bir tutam süt tozu ve tabii ki bir tutam özgüven tozuyla tatlandırılmış, kremalı yaban mersini reçeli. "*Bir Mutfakta İki Aşçı*" isimli, en sevdiğim sihirli yemek kitabından."

"Kremalı yaban mersini reçeli mi? Kulağa muhteşem geliyor," dedim.

"Misafirlerimi memnun etmem lazım." Dan, sırıttı. "Ara sıra formülü değiştiriyoruz."

"Değişiklik demişken..." Jack, bana doğru baktı ve Dan de onun bakışlarını takip etti. "Merhemin var mı?"

Dan, gözlerini kırpıştırdı. "Ah, Ellie, sen iyi misin? Yoksa tavan arasındaki perilerle mi kavga ettin?"

Gözlerimi dehşetle açtım. "Periler mi?"

"Tavan arasında peri falan yok," diyerek, beni bilgilendirdi Jack. Sonra da Dan'e dönüp, "Sanırım kaz tüyü yastıktan olmuş," diye ekledi.

"Lanet olsun!" diye homurdandı Dan. "Kaldığın odadaki yastığa büyü yapmayı unuttum. Bu büyüyle yastıklar kişiye uygun hâle geliyor, bilirsiniz. Bir parça büyünün çok fazla yardımı olabiliyor. Ama durumunu hemen düzeltebilirim..." Ocağı kapattı ve kilere yöneldi. Eliyle de işaret ederek peşinden gitmemizi istedi.

Yan yana dizilmiş cam şişelerde elini gezdirip küçük bir kavanoz aldı. Üzerinde el yazısıyla "Şifalı Merhem" yazıyordu. "Ah, işte burada. Bu, seni hemen düzeltir."

Kavanozu açınca kileri *pina colada*[17] kokusu doldurdu ama sonra koku hemen geçti. Kafamı uzatım ve kavanozun dibinde kalan merheme baktım. Dan de merhemin tükendiği boş kavanoza ve ilacın kalıntılarına baktı. "Merhemi kim kullandı?"

"Affedersin, Dan!" Pembe suratlı bir oğlan, elinde bir tepsi kreple kilerden içeriye başını uzattı. "Tavada elimi yaktım. Hemen gidip biraz..."

"Hayır. Sen, servise devam et ama fırından uzak dur." Dan, çocuğu yolladı. Sonra da bana baktı ve özür diler gibi, "Benim, *Büyülü Orman*'a gitmem lazım," dedi. Şaşkın ifademi görünce de açıkladı: "Bu, gerçek bir sihirli orman değil. Yani, sayılır ama tam olarak değil... Burası, aslında bir eczane."

Bir anda, mutfaktan bir "*BAM*" sesi geldi. Dan, hızla dışarı çıktı. Yaban mersini reçeli, tüm tezgâha, hatta bazı gözlemelere bulaşmıştı. Bunu gören Dan'in sakalının altındaki yüzü bembeyaz oldu.

[17] Pina Colada, Latin Amerika ülkelerinde popüler olan, alkollü bir kokteyl. (e.n.)

"Patladı," diye homurdandı. "Çok fazla saf büyü tozu eklemiş olmalıyım. Reçelin özgüveni *fazla* artmış." Elinde bezle gelen bir işçisine el salladı. "Eczaneden döndükten sonra ben temizlerim."

"Ben gidebilirim," dedim hemen. Zaten köyü gezmek istiyordum.

"Ben de ona rehberlik ederim," dedi Jack. Kaşlarımı çattığımı görünce bana şöyle bir baktı. "Büyülü Orman'ı bulmak zordur."

"Yapar mısın?" dedi, patlayan tenceresine bakan Dan. "Fleurie'ye *hesabıma yazmasını* söyleyin. En azından bu kadarını size borçluyum." Pansiyon sahibi, şeker serpiştirilmiş kreplerden alıp yağlı kâğıda sardı ve ikimize de birer tane uzatıp göz kırptı. "Ne zaman acıkırsanız gelin. Ormandaki kurtların sizi ısırmasına da izin vermeyin."

Şaka yaptığını sanıp güldüm ama Dan, sadece başını salladı ve işine geri döndü.

Pixley'deki bu sihirli köyün ana yolunda Jack ile birlikte yürümeye başladık. Gözlerim, manzaraları âdeta içiyordu. Etrafımdaki dünya, kaşıntımı azaltıyordu.

"Kahvaltını unutma," dedi Jack. "Soğuyor."

Sihirli oyuncak dükkânının vitrininde durdum ve ağzını açıp kükreyen tüylü bir oyuncak kaplanı izledim. Elle dikilmiş bir tavşan robot, hoplayıp kaplana patisini vurdu. Vitrine doğru koşan bir çocuk, yanıma geldi ve camdan içeri girmek istermiş gibi, yüzünü vitrine yapıştırdı. "Anne!" dedi. "Şu kaplanı alabilir miyiz?"

Isırdığım çıtır çıtır gözlemenin içindeki kabarık, yumuşak tereyağı ağzımda eridi. "Bu, muhteşem."

Caddeden aşağı doğru yürümeye devam ederken, Jack sırıttı. "Şeye gelene kadar bekle..."

Bir ısırık daha aldım ve yaban mersini reçeli, dilimde dans etmeye başladı. "*Vay canına!*"

Jack, başını salladı. "Bize, son yaptığından vermiş. Hani şu, cesaret büyüsü olan reçelden. Herkesten önce tattığımız için şanslıyız. Dan'in Pansiyonu, büyü farkındalığı olanlar için ünlü bir kaçamak mekânıdır ama yiyecekleri de çok iyi, değil mi?"

"Hayatımda ilk kez, sanırım haklısın." Ona bakıp dalga geçer gibi dil çıkardım. Sonra da gözlerini kırpıştırarak, "Bu... Büyülü Orman *bu mu*?"

Sihirli köyün kenarında duran havadar ve güzel dükkân, dört duvar içinde büyüyen bir ormana benziyordu. Dükkânın açık vitrini, *Bambi*[18] filminden bir sahneyi anımsatıyordu. Cıvıldayarak uçuşan kuşlar, mücevher gibi sıvılarla dolu cam kadehler vardı.

Jack, benim için kapıyı açtı. İçeriye bakınca, asmalarla kaplı beyaz rafların üzerlerinde sayısız iksir ve merhem şişeleri bulunduğunu gördüm.

İçeriye girerken ona bakıp teşekkür ettim. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bekle bir saniye, şuranda bir şey var." Uzandım ve çenesindeki şeker tozlarını temizledim.

Gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. Ne de olsa, sırf geçici sözleşme için güya iyi geçiniyormuş gibi davranıyorduk. Onunla ben, yağ ve su gibiydik ya da karışınca patlaması kesin olan kimyasallar gibi. Fakat beklediğim gibi elimi itmedi ya da kıpırdamadı.

Onun yerine, en mantıksız tepkiyi verdi. Onu suyun altına çekmişim gibi nefesini tuttu. Tam o anda, imkânsız ve sihirli şeyler fark ettim. Teni, yumuşacıktı; nasırlı ellerinden çok daha yumuşaktı. Sanki görüntümü içiyormuş gibi, göz bebekleri büyük ve siyahtı. Gözlerinde anlamlandıramadığım bir ifade vardı. Nefes alamadım. Bana bakış şekli, nedense nefesimi kesti. Ellerini uzattı, belki de buna engel olamadı ve ellerimi tuttu. O an etrafımızda sihirli çanlar çalmaya başladı.

[18] Bambi, Avusturyalı yazar Felix Salten'ın "Bambi, Ormanda Bir Yaşam" adlı kitabından 1942 yılında sinemaya uyarlanan, ABD yapımı bir Disney klasiği. (e.n.)

"Selam, selam," dedi yumuşak bir ses. Bir anda irkilip ayrıldık. Kapıdan bir esinti geldi ve tekrar nefes alıp ciğerlerime oksijen çektim.

Rafların arasından, çok güzel bir kadın çıktı. Üzerinde, kıvrımlarını ortaya çıkartan, zümrüt yeşili bir elbise vardı. Gökyüzünden vuran ışık, esmer tenini parlatıyordu. Işık, sanki kadının içinden dışarıya yansıyormuş gibi görünüyordu. Kadın, başına şakayıklardan yapılmış bir taç takmıştı. Ormanda gizlenen ve beni çok ama çok kötü bir hamle yapmaktan kurtaran bir periye benziyordu.

"Ah," dedi Jack, irkilip gözlerini kırpıştırarak. "Merhaba, Fleurie."

"Buraya son gelişinin üzerinden çok uzun zaman geçti," dedi kadın. Sesinde haylaz bir ton vardı. "Ama şimdi yanında bir de ihtiyaç sahibi getirmişsin, ha?"

Jack, başını salladı. "Bu, Ellie Kobata. Benim Palo Alto'daki komşum. Kaz tüyü alerjisine karşı senin şifalı merheminden arıyorduk."

Fleurie'nin gözleri, hâlâ beneklerle dolu olan ve muhtemelen az evvel Jack ile yaşadığımız yakınlaşmadan kaynaklanan bir kızarıklıkla yanan yanaklarımı taradı. Başını salladı ve eliyle ormanı gösterdi. "Gidin, bakalım. Çözüm her zaman ayağınıza gelir."

Gözlerimi kırpıştırdım ama kadın, ortadan kayboldu.

Burada sadece asmalarla kaplı raflar ve merhem kavanozları vardı... "Nereye gitti?"

"Tipik Fleurie," dedi Jack, gülümseyerek. Muhtemelen, portakal bahçesine bakan arka odasına gitmiştir ve gül çayı içiyordur. İnsanlara bir şeyleri tahmin ettirmeyi sever. Haydi, gidip merhemini bulalım."

Rafların arasında ilerledi. "Sanırım sağ tarafta. Bulamazsak da bunlardan biriyle onu çağırabiliriz." Jack, bir raftan sarkan gümüş bir çanı gösterdi. O an, orada burada asılı duran bir sürü çan olduğunu fark ettim. Hepsi farklı boyutlarda olan bu çanları sanki Magizon'dan sipariş etmemiş, farklı zamanlarda gittiği farklı yerlerden toplamıştı. Çok güzeldi.

"Pixley hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Bu dükkân hakkında?"

"Sihirli köy belediyeleri ile geçen yaz burada staj yaptım. Duyduğunu sanmıştım." Bunu çoktan biliyor olmam gerekirmiş gibi kaşlarını çattı.

Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. Aslında ben, onu sırf eğlence olsun diye PricewaterhouseCoopers'ta çalıştı sanıyordum. Yani takım elbise gerektiren bir muhasebe firmasında; sihirli bir köyde değil. Fakat belki de bu, benim hatamdı. O kadar aksi ve ilgisizdim ki umursadığım tek şey, Jack'in yaz boyunca uzakta olmasıydı. Hatta Cam'e ağabeyinin nereye gittiğini bile sormamıştım.

"Sihirli toplumlarla ilgileniyorum," diye açıkladı. "Aslında Google ya da Facebook'ta staj yapmayı düşünüyordum ama... Onlara sihirle yardım etmek istiyorum. Ayrıca sihirsiz de yardım etmek istiyorum. Bu yüzden bir yıl Foothill Devlet Üniversitesine gidip oradan da biyolojide uzmanlaşmak için sihirli bir üniversiteye geçiş yapmayı düşünüyordum. Sihirli toplumda, hatta belki sihirli bir devlet kurumunda sağlık ve bakım alanında çalışarak, ihtiyacı olanlara Büyü İşleri gibi dükkânlar aracılığıyla sihir ulaştırmanın en iyi yolunu bulabilirim belki."

Çenem yere düşüp dükkânının zeminine çarpmış gibi hissettim. Bu, Jack'in hiç bilmediğim bir yüzüydü... Büyümüş ve değişmiş bir Jack'ti. Benim ortaokulda tanıdığım Jack, bırakın bu tip şeyleri düşünmeyi, büyü farkındalığına sahip biri olarak neler yapabileceğiyle bile ilgilenmezdi. Yani, *ben* bile üniversiteyi hedeflemek dışında, ne yapmak istediğimi bilmiyordum. Aslında işletme alanında eğitim almayı planlıyordum ya da o tip bir alanda. Fakat her ne kadar hazırlık seneme ve üniversite başvurularına daha aylar olsa da, sihirli üniversiteler hiç aklıma gelmemişti.

Belki de... Jack'i ortaokuldaki o hâliyle kıyasladığım için kişiliğinin tamamını göremiyordum.

"Sanırım bu tarafta," diye seslendi. Cam kavanozları arıyordu. "Şurası, doğru bölüme benziyor."

Sihirli Orman'a doğru koştum. Rafın üzerindeki tabelada "ŞİFA" yazıyordu. Kavanozlar dolusu krem, yanık ve yara yağlarına baktık. Üzerlerinde, oyun oynayan tilkilerden büyük çiçeklere kadar bir sürü hoş resim vardı. Ama benim beneklerim için herhangi bir şey bulamadık.

Derken kavanozlardan birini çevirdim ve elimde, güneş ışını değmiş gibi bir sıcaklık yayıldı. Üzeri çiçeklerle bezeli etikette "*Alerjik Reaksiyonlar*" yazıyordu.

"Buldun," dedi Jack, bakmak için eğilerek. "Haydi, ödemesini yapalım da sür."

Beni, Büyülü Orman'ın ön kapısına doğru götürdü. Modern bir tezgâhı andıran danışma masasındaki -hesabı ödemek için bir tane iPad duruyordu- bronz çanı çaldı.

"İhtiyacınız olan şeyi buldunuz mu?" Fleurie, bir anda önümüzde belirdi. Oysaki ayak seslerini duymamıştım.

Jack, başını sallayarak iki kavanozu öne doğru itti. "Ellie'nin merhemi ve Dan için, çok amaçlı şifalı krem."

Fleurie, ürünleri paketledi. Kapının yanındaki küçük bankı işaret etti. "Haydi, hemen sürün. Parası ödendi. Dan, bana mesaj atıp, aldıklarınızı kendi hesabına kaydetmemi istedi."

"Ben ödeyeyim," diyerek, itiraz etmeye çalıştı Jack. Ben de telefon kılıfımdan kartımı çıkardım ve başımı sallayarak onu onayladım.

Ama Fleurie kabul etmedi. "Hayır, Ellie. Sen bir an evvel şu merhemi cildine sür, ertelememen lazım." Sonra da Jack'e dönüp, "Kız arkadaşına sen sür, olur mu? Zira bankın yanında aynam yok," dedi. Jack de ben de donakaldık.

"O... O, benim kız arkadaşım değil," dedi. Kaşlarımı çattım. Yoksa yüzü mü kızarmıştı?

Kesinlikle onun kız arkadaşı değildim... Ama sormaya da korkuyordum. Kız arkadaşı *Minami* miydi, acaba?

Fleurie, başını yana eğdi. Koyu renk gözleri hayretle açıldı. "Affedersiniz! Çok yanlış bir tahminde bulundum. Ben, sandım ki...

Yani ikinizin arasında çok güçlü bir bağ varmış gibi geldi bana. Bu konularda genelde hiç yanılmam."

"Şey... Biz sadece arkadaşız," dedim, çatlak bir sesle. Gözlerim Jack'in gözleriyle buluşurken, *bu doğru sayılır mı, zira sırf anlaşmamız yüzünden birbirimizle konuşuyoruz,* diye düşündüm.

Fleurie gülümsedi. "Arkadaşlık, zamanla değişebilir. Alın, şunu bir deneyin." Hem benim elime hem de Jack'in eline birer tane bronz bozukluk koydu. "Bir iki saniye avucunuzu kapatın. Haydi, Jack. Önce sen."

Jack, kaşlarını kaldırdı ve avucunu açtı. Bozuk para, bir saniye içinde, altında yolculuk ettiğimiz parlak gökyüzü gibi masmavi oldu.

"Bu, ne işe yarıyor?" dedi, parayı çevirerek. Paranın arkası da maviydi ve üzerinde bir zeytin ağacı amblemi vardı.

Kadın, başını öne doğru salladı. "Eğer ikinizin parası da aynı renk olursa... Bu, sizin çok uyumlu iki arkadaş ve sevgili olduğunuzu gösterir."

Elime bakıp parmaklarımı hafifçe araladım. Görmeme yetecek kadar... *Yo, hayır, olamaz.*

Benimki bir bülbül yumurtası gibi mavi olmuştu. Gökyüzü mavisi değildi... Yani Jack'in parasıyla tıpatıp aynı tonda değildi.

"Ellie?" dedi Fleurie, avucumu açmamı ister gibi.

Parayı cebime attım. Ne renk olduğunu onlar görmeden, parayı yakacaktım.

"Şey, iyiymiş," dedim. "Ama benim ilacı sürmem lazım. Yüzüm kaşınıyor, bilirsiniz."

Dükkân sahibi, gözlerini kırpıştırdı. "Tamam ama paranın rengine daha sonra mutlaka bak. Çok bilgilendirici olabilir."

Ah, zaten çoktan *fazlasıyla* bilgilendirmişti. Belki de büyüsü falan bozulmuştu.

Jack'i banka doğru sürükleyip merhemle oyalandım. Derken, Fleurie de çok şükür ki yine ortadan kayboldu.

Merhem, yağ gibi pürüzsüzdü. Bir parmak merhem alıp yüzüme sürdüm. Yanarak kaşınan yerleri anında serinletti. "Ah! Bu, resmen sihirli bir şey."

"Şey, kaşlarının her yerine sürdün," dedi Jack.

Elimin tersiyle silmeye çalışarak homurdandım. Kısa ve belli belirsiz kaşlarıma kaş pudrası sürmüştüm, şimdi merhem yüzünden hepsi çıkacaktı. Kaş yerine, birkaç cılız kıl varmış gibi görünecekti.

En yakındaki kavanoz rafına baktım. Kavanozların camlarından yansımamı görmeye çalıştım. *Tamam, galiba oldu... Biraz da çeneme... Keşke aynam olsaydı. Aslında bunu Dan'in Pansiyonu'nda yapsaydım daha iyi olurdu ama çok kaşınıyor. En azından merhem, yüzümü matlaştırdı. Geri dönerken kendimi aptal gibi hissetmeyeceğim.*

Derken, camın yansımasında Jack'in gelip yanıma oturduğunu gördüm. "Yardım edeyim."

Bana doğru uzanırken, donup kaldım. Yüzümü kendisine doğru çevirirken, nasırlı da olsa parmakları yumuşacıktı. Merhemin fazlalıklarını dağıttı. Elleri, tenimde ve çenemde nazikçe geziniyordu.

Boğazım kurudu. Nefes alamıyordum. Eğer karşımdaki, Jack Yasuda olmasaydı, onun bana gerçekten şefkatle davrandığını düşünebilirdim. Cebimdeki mavi bozukluk, yanmaya başladı ama bu, doğru olamazdı. Onun beni... Beni önemsediği yani. Ne de olsa onunla ortaokuldan beri doğru dürüst konuşmamıştık bile.

Üstelik bu çocuk, beni başkaları uğruna terk eden ve -Lia çıkagelip de beni kafeteryadaki o sonsuz yalnızlığımdan kurtarana dek- günler boyu tek başıma bırakan kişinin ta kendisiydi.

Yine de... Benimle ilgileniyor gibi görünüyordu, yüzümdeki kabartıların tavuk derisi gibi korkunç görünmesine rağmen, onun bu nazik tavrı, göğsümün sıkışmasına sebep oldu.

"Bitti," dedi ve kavanozun kapağını kapattı. Ben de kendimi, havadaki o tatlı çiçek kokularını içime çekerken buldum yine.

Telefonum gürültüyle titremeye başladı, cebimden çıkarıp bakmaktan başka seçeneğim yoktu. Heyecanlandım... Acaba bu, Lia olabilir miydi? Nihayet bana cevap mı vermişti?

Fakat mesaj, aile grubumuza yazan babamdan geliyordu.

Babam
Umarım her şey yolundadır?

Evet, hâlâ Pixley'deyiz. Sonrasında Jack'in bir satış ziyareti daha var. Ardından, Huntington Sahili'ne doğru yola çıkacağız. Ya bugün geç saatte ya da yarın sabah erkenden fuar standını kurmaya başlarız. ✓✓

Babam
Tamam. Biz, yarın 13.00'te Huntington Sahili'ne uçacağız. Bay Yasuda bizi havaalanına bırakmak için bir araç kiraladı. Yakında görüşürüz.

Anladım. İşler nasıl? ✓✓

Babam
Gayet iyi. Annen, Lia için evrak ve ders başvurularıyla meşgul. Yarın yola çıkmadan önce bitirmesi gereken çok iş var.

Özür dilerim, anne, baba. ✓✓

DURUM: Okundu.

Yutkundum. Annemle babam, genelde oldukları gibi heyecanlı değillerdi ve bunun tek suçlusu bendim. Ormana bakıp, *acaba "Hayal Kırıklığı Yaşattığınız Ebeveynlerinizle Olan Sorununuza Çözüm" isimli bir ilaç var mıdır,* diye merak ederek iç çektim.

Sihirli Orman'dan ana caddeye çıktık ve öğlen kalabalığına karışarak ilerledik.

Havayı kokladım. "Çay?" Merhem artık o korkunç kaşıntıyı giderdiği için, bedenime biraz kafein almaya odaklanabilirdim. Hatta belki biraz daha, leziz gözleme.

Jack, durdu ve başparmağıyla köşedeki cam ve metal binayı gösterdi. "Biraz ister misin? Burada kalırken 'Teariffic' bana seninkilerin dükkânını hatırlatırdı. Güzel bir yerdir."

"Tea-riffic mi?"

Sırıttı. "Çok hoş bir çay dükkânı ismi."

Önce biraz homurdandım ama sonra bir kahkaha patlattım. " 'Çay' dedin ve beni ikna ettin."

BÖLÜM 19

Tea-riffic Kafe, bedeninize kafein yüklemek için mükemmel bir yerdi. Kahverengi şekerli boba ile yapılmış sütlü hojicha[19] ısmarladım. Jack de aloe veralı, kış kavunlu yeşil çay istedi.

Kartımı uzatmaya çalışırken, Jack benden hızlı davrandı. "Bunlar benden."

"Ama... Olmaz, herkes kendininkini ödesin." *Ona* borçlu kalma fikrini hiç sevmemiştim.

Jack, bir bahane arar gibi durdu. "Sen de benzini ödedin. En azından ben de bunu yapayım bari," dedi sonunda.

Gözlerimi kıstım. "Bunu şimdi mi uydurdun?"

"Hayır!" Az evvel boşalan bir masayı, başıyla işaret etti. O, içecekleri beklemeye koyuldu. Ben de daha fazla konuşmasına izin vermeden, gösterdiği masaya gittim.

İçecekler yapılırken, telefonuma bir şeyler çizmeye başladım. Tasarımımı düşünürken bir yandan da kalemimle köşeye doğru hafifçe vuruyordum. Sanat gibi heyecanlı ve duygusal bir şeyin bana rehberlik edip yol göstermesi, çok hoşuma gidiyordu. Sanat tarihiyle ilgili en sevdiğim bazı kitapları okumak da öyle.

Ama en iyi öğrenme şekli, kitaplardaki bilgiler tarafından yönlendirildikten sonra pratik yapmaktı. Etrafımda gördüğüm

[19] Hojicha, porselen kaplarda kavrulan yeşil çayın tercihe göre sıcak çikolata ya da diğer aroma vericiler ile demlenmesiyle elde edilen, ilk kez 1920'lerde Japonya'da üretilen bir içecek. (e.n.)

her türde eli çizmiştim. Etli elleri, kahve lekeli elleri, mürekkep lekeli elleri, yumuşak elleri... Fakat ben, çevremdeki onca ilham kaynağına rağmen, çok iyi bildiğim ve başparmağında nasır olan elleri çizdim yine.

"Hey," diye biraz yüksek sesle bağırdı Jack. Galiba dikkatimi çekmeye çalışıyordu. İçeceklerimizi almış ve karşıma oturmuştu bile. Geldiğini fark etmemiştim. "Bu, ben miyim?"

İçeceğimi tuttuğu elindeki nasıra baktım, sonra da çizimime göz attım. "Yo! Hayır. Tabii ki sen değilsin." Telefonumdaki çizim uygulamasını kapatmaya çalıştım ama Jack, çoktan görmüştü bile.

"Çizimlerini... Görebilir miyim?" Gözleri çok meraklıydı. Sonra biraz pişman oldu. "Kendi dünyana öyle bir gömülmüştün ki yanına geldiğimi görmedin bile. Ama inan bana, sinsilik etmeye çalışmıyordum."

"Hımmm." Bir şey söyleyemeyecek kadar utanmıştım.

"İnan bana. Çizimlerini görebilir miyim, lütfen?"

"Göstermem, yoksa bir ucube olduğumu düşünürsün."

"Hayır," diye güldü. "Hiç sanmam."

Kaşlarımı çattım, ona asla inanmıyordum. Sonra kendime bir baktım. Ne zamandan beri Jack'i bu kadar küçümser olmuştum?

Çaktırmadan, ilk çizimime baktım. Şu gizemli elleri çizmiştim. Bunları ona asla gösteremezdim. Hemen bir başka çizimi açtım.

"İlk resmin nesi vardı?" dedi, ekranı görmek için boynunu uzatarak. Süslenmemiş, kaba çizimlerimin üzerinden geçerken hemen telefonu geri çektim.

Sonunda ona bugün çizdiğim ilk elleri gösterdim. Bu, köşede oturan bir oğlanın eliydi. Yanındaki arkadaşıyla konuşuyor ve çay fincanını kavrıyordu. Jack, hızla çizilmiş kalem hatlarının arasında sanki bir şey bulacakmış, sanki burada bir çift elden daha fazlası varmış gibi, resmi dikkatle inceledi.

"Çocuk çok gergin görünüyor," diye dalga geçti, elindeki gergin hatları işaret ederek.

"Çizim teorimi karalamaya dökmeden evvel ısınma turu atım diyelim." Başlarken daha sert çizerdim, enerjimi atmak için. Hatlar daha sivri ve belirgin olurdu. Sonra önümde duran şeye odaklanırdım. Açıları inceleyip doğru şekilde çizmeden önce, pratiğim ve aklımdaki teori tam olarak yerleşmeden önce yani.

"Hoşuma gitti," dedi ve rahat bir nefes aldım. *Onun onayını neden önemsiyordum ki? Oysaki hiç önemli değildi.*

Hızla içeceğimi aldım. Bana karşı ne denli nazik davrandığını düşünmemi engelleyecek kafeine, hatta *herhangi* bir şeye ihtiyacım vardı. Fincanı dudaklarıma götürüp yüzümü gizledim. Şu an ona bakamazdım. Bu fincanla olmazdı.

Büyük bir yudum aldım ve yumuşak çayın içindeki huzur tozu, endişelerimi hemen yok etti. Gerçi Lia ve ailemle ilgili endişelerim devam ediyordu. Ya da bu yolculuk esnasında kendimi Jack'in yanında garip hissetmem... Bunun sebebi sadece yaptığımız anlaşma mıydı?

"Son bir çizim daha görebilir miyim?" diye sordu. "Aradan çok zaman geçti... Sanatını epey geliştirmişsin."

Gerilsem de bir sonraki çizimi açtım.

Bir fincan espresso hazırlayan baristanın ellerinin resmini inceleyen Jack, kaşlarını çattı. Boynumdan yüzüme doğru bir sıcaklık yükseldi. Çizimime bakış şekli, çok sinir bozucuydu. Sanki bir katmanımı soyuyor, aramızdaki bariyeri kaldırıp belki de ilk defa, beni olduğum gibi görüyordu. Eskiden arkadaş olduğu kız gibi değil, şu an olduğum berbat Ellie gibi. Bu konuda ne düşünmem gerektiğini bilemedim.

Düşünceli bir şekilde başını yan çevirdi. "Özellikle elektrogitarım için müzik teorilerini incelemeyi çok severim. En sevdiklerim, *neo soul* olanlardır. Biraz *funky* tarzıdır, R&B'ye benzer..."

Kaşlarımı çattım. Bunun, benim sanatımla ne ilgisi vardı?

"Bence bu da öyle. Benim müzik teorim, gitarımla çaldığım şarkıları şekillendirir. Senin sanatında da böyle... Barista, öyle değil mi?"

Şaşırarak başımı salladım. Baristanın elinde tuttuğu espresso fincanını bile çizmemiştim oysaki.

"Elleri, tam bir barista hareketi şeklinde çizmişsin," dedi ve fincana espresso dökmeye hazırlanan bir baristanın el hareketlerini taklit etti. Sonra durdu. "Büyü İşleri için bir şeyler çizmeye ne dersin?"

Güldüm. "Asla olmaz! Bunlara baktığın için senin hafızanı silmem lazım. Ben, çizimlerimi hiç kimseye göstermem."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. "Eskiden gösterirdin... Neyse, boş ver."

Jack, tüm çizdiklerimi görmeye alışıktı. Hatta Bayan Yasuda, dördüncü sınıfta aldığım bir resim ödülünü buzdolaplarının üzerine bile asmıştı. Ama o günden bu yana çok şey değişmişti. Sessizlik, bir duvar gibi aramızda uzanıyordu ve paylaştığımız geçmişimiz, şu an bizi ayırıyordu.

"Boş vermeyi boş ver," dedi aniden. "Çizimlerini tüm dünyayla paylaşmalısın. Bunlar, senin en büyük parçan ve ben, bunları görmeyi çok seviyorum. Dünya da görmek isteyecektir."

Ne diyeceğimi bilemedim. Jack, ben olmanın nasıl bir şey olduğunu nereden bilebilirdi? Pek çok yanımı saklamak zorunda olmanın -büyüyü, sanatımı- ve herkesin, beni olduğum gibi kabul etmesini beklemenin nasıl bir şey olduğunu nereden bilebilirdi?

"Çizimlerini görmek hoşuma gidiyor," dedi, yumuşak bir sesle. Sonra daha da yumuşak bir sesle ekledi: "Her ne kadar, benim gibi biri senin sanatını görmeyi hak etmiyor olsa da."

Elimle kulağımı ovuşturdum. Belli ki söylediklerini doğru duyamamıştım.

Yeşil çayından bir yudum alıp fincanı bıraktı. "Bir sonraki çizimini de gösterir misin?"

Hiçbir şey yapamayacak kadar şoke olmuştum ama yine de bir sonraki resmi açtım. Yeni çıkmaya başlamış bir çiftin, karşılıklı oturdukları masada gergin bir şekilde sohbet ederken çay fincanlarını tutan elleriydi bunlar. Neler düşündüklerini tanımlamaya çalıştım ama tamamen yanılıyor olabileceğimin de farkındaydım.

Çizimlerimin sonuna çok çabuk geldik... Zira o gizemli elleri çizdiğim tüm resimleri atlamıştım. Jack, bir bebek arabasını iten genç bir annenin ellerini çizdiğim son resme bakarken kaşlarını çattı.

"Gittikçe daha net ve belirgin oluyorlar," dedi.

Başımı, onu onaylar gibi salladım. "Çizmeye devam ederken daha çok teknik uygulamaya başlıyorum. Daha fazla teori, bilirsin. Sanat teorisine bakmak hoşuma gidiyor. Perspektifle ilgili ipuçları falan, böyle şeyler."

"Beğendim, o ilk çizimde bir özgürlük vardı," dedi. "Zaten yıllardır çizim yapıyorsun. Perspektif ve bu tip şeyleri çok düzgün çiziyorsun. O ilk çizimleri çok beğendim çünkü içlerinde senden bir iz var," dedi. "Tabii sen, onları tekrar düzeltene kadar."

Geriye doğru çekildim, bunun üzerine o da geri adım attım. "Bunun kötü bir şey olduğunu söylemiyorum. Net olmanın neden harika bir şey olduğunu anlıyorum ama çizimler, olduğu hâliyle de çok güzeller."

Jack, bana iltifat mı ediyordu, yoksa benimle dalga mı geçiyordu? Onu hiç anlamıyordum doğrusu.

Kullandığı cümleleri tercüme etmesine ihtiyaç duyduğumu anlamış gibi, beni dikkatle inceledi. Sonra da düz bir sesle ama ondan yıllardır hiç duymadığım sıra dışı bir nezaketle açıklama yaptı: "Çizimlerinin hepsi çok güzel, Ellie. Hangi tarzda olursa olsun, senin çizim şeklin çok hoşuma gidiyor."

Oh. Nefesim kesildi. Bu, bir iltifattı. Hatta tüm söyledikleri, birer iltifattı. Mochi'nin kucağıma kıvrıldığı zamanlarda hissettiğim gibi, karnımı şaşırtıcı bir sıcaklık kapladı. Bir şeyler söylemek için doğru kelimeleri aradım ama Jack'e sarf etmeye alıştığım tüm o aksi sözler sanki buharlaşıp uçmuştu.

Son çizimime baktım. Ne söyleyecektim? Buna ne söyleyebilirdim ki?

Tak! Ters çevirdiğim telefonumu masaya koyunca beklediğimden daha gürültülü bir ses çıktı.

"Yiyecek bir şeyler ister misin?" Fena hâlde temiz havaya ihtiyacım vardı. "Ben... Ben acıktım."

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı ama başını sallayıp peşimden dışarı geldi.

Sonra sokağın hemen altındaki Tayvan dükkânından kese kâğıtları içinde tavuklu patlamış mısır aldık. Kasiyer, pembe Himalaya tuzunun bizi bir parça minnettarlıkla dolduracağını söyledi. Hava o kadar güzel kokuyordu ki ben zaten minnettardım. Sıra ödeme yapmaya geldiğinde, daha kasiyer borcumuzu söylemeden kartımı çıkardım.

"Sıra bende," diyerek Jack'e kaşlarımı kaldırdım.

İtiraz etmediğini görmek, beni şaşırttı. Sadece gülümseyip, "Teşekkürler, Ellie," dedi.

Tavuklu patlamış mısırlarımızı ve sihirli çörek dükkânından aldığımız, içinde zekâ büyüsü olan yaban mersinli, kremalı çöreklerimizi de silip süpürdükten sonra Dan'in Pansiyonu'na doğru yola çıktık. Saat çoktan üç olmuştu. Merhemi almak ve sonrasında bir şeyler atıştırmak, beklediğimden daha uzun sürmüştü. Fakat Pixley'in bu sihirli köyünde attığım her adım, her ne kadar Huntington Sahili'ne üç saatlik bir yol tepeceğimizi ve standımızı kurmaya başlamamız gerektiğini bilsem de burada kalma isteğimi arttırıyordu. Çok fazla vaktimiz yoktu ama...

"Oh, *vay canına,*" dedim, bir ilaç dükkânın camına bakarak. "Bu, *sihirli* bir ruj mu?"

Hemen tabelayı okudum.

YEPYENİ, RENK BÜYÜLÜ DUDAK BOYASI.
RUJUN KABINDAKİ DÜĞMEYE BASIP
RENK TERCİHİNİZİ YAPIN,
SEÇTİĞİNİZ RENKLE TAM OLARAK EŞLEŞEN
BÜYÜMÜZÜN NASIL İŞLEDİĞİNİ İZLEYİN

VE 12 SAAT BOYUNCA HİÇ ÇIKMAYAN, HİÇ DAĞILMAYAN BU DUDAK BOYAMIZIN TADINI ÇIKARIN!

AMA ŞUNLARA DİKKAT EDİN: SİNDİRELLA'NIN AT ARABASI GİBİ, BOYA İLK UYGULAMADAN TAM 12 SAAT SONRA YOK OLACAKTIR! SINIRLI UYGULAMA: BEŞ KULLANIMIN ARDINDAN BERRAK BİR DUDAK PARLATICISINA DÖNÜŞÜR.

Lia, en sevdiği koyu kırmızı elbisesine uyacak vampir kırmızısı bir ruj arıyordu. Bu muhteşem elbiseyi bir yıl evvel ikinci el bir eşya dükkânında bulmuştu. Fakat ne denerse denesin, renklerin tonlarını karıştırarak kullansa bile, elbiseye tam uyan ruju bir türlü bulamamıştı.

"Lina, buna *bayılırdı.*" Telefonuma baktım. "Lanet olsun, Büyülü Orman'da çok fazla zaman kaybetmişiz."

"İçeri girebiliriz," dedi Jack.

Bir an kararsız kaldım. Bu, Lia'ya büyünün eğlenceli, onun hoşuna gidebilecek bir şey olduğunu gösterebilirdi. "Ama... Pansiyona dönmemiz lazım. Senin satış görüşmen vardı, değil mi?"

"Dan, her zaman müsait ama bizi yemek yemeye ve sohbet etmeye çağırmıştı," dedi, telefonundan saate bakan Jack. "Burada birkaç saat daha geçiririz, erken bir akşam yemeği yedikten sonra da gideriz. Bu gece Huntington Sahili'ne vardığımız sürece, yarın sabah standı kurmaya yetecek kadar vaktimiz kalacaktır."

"Ama..."

"Bir daha ne zaman bunun gibi sihirli bir köye geleceksin ki?"

Dudağımı ısırdım. Haklıydı. Ailem, fuardan sonra hiçbir yere uğramadan, doğrudan eve dönmemi istiyordu. Üstelik bana hâlâ kızgın oldukları için -liseden mezun olana kadar olmasa da, yaz tatili bitene dek- döndüğümde bana ceza verebilirlerdi. Jack ile yaptığım bu yolculuktan sonra Pixley'i keşfetmek için başka zamanım olmayabilirdi. Yine de...

Başıyla, yolun diğer tarafını gösterdi. "Şurada bir bulmaca dükkânı var. Remy için bir şey alabilirsin. Hâlâ yapbozları seviyor, değil mi? Bazılarının ödülleri oldukça epik... Mesela lambadaki cine benzeyen bir iksir, dişlerini çürütmeyen ve istediğin tadı almanı sağlayan özel yapım bir şeker... Ama tabii bu ödülleri kazanabilmek için yapbozu bitirmek gerekiyor. Sana yemek malzemeleri satan bir dükkân da gösterebilirim, annenle babana güzel bir hatıra alırsın."

Tea-riffic'in çayındaki o huzur büyüsü, gerçeğe dönüşmeye başlıyordu. Bu, küçük bir jestti ama eğer onlara olan minnettarlığımı gösteren hediyeler alırsam o zaman hem ailem hem de Lia, kendilerini ne kadar takdir ettiğimi anlarlardı.

"Sağ ol, Jack. Harikasın."

Bunu duyan Jack, sanki tuhaf bir şey söylemişim gibi, gözlerini kırpıştırdı. Zira tipik ben, şöyle derdim: *"Harikasın"* mı? Yoksa yine altıncı sınıfa mı döndüm? Sırada ne var? "Fasulyelerin ne kadar da havalı" mı?

Yanaklarım utançtan kızarmış bir hâlde ilaç dükkânına koştum. "Şey, o zaman ilk durağımız burası mı? Haydi, gidelim."

Jack ile birlikte Pixley'i keşfettiğimizde saat neredeyse dört olmuştu. Sihirli pınara gittik. (Biri suya bozuk para atıp dilek dilediğinde sisler, dağılıp parlak baloncuklara dönüşüyordu.) Gizli sanat fuarları ve heykellerin yer aldığı dolambaçlı ve hareketli ara sokaklara daldık ve mükemmel hediyelik eşyalar satan dükkânları gezdik. Yeni yaptırdığım pirsingim için, dibinde iki kıvrımı olan ve şekil değiştiren sihirli bir küpe bile buldum.

Bir tutam neşe büyüsü sayesinde, ağır alışveriş poşetlerini taşımak bizi hiç yormadı. İlaç dükkânındaki tezgâhtar, hediyeyi aldığım kişinin büyü farkındalığına sahip olup olmadığını sordu. Lia'nın öyle biri olduğunu söyleyince de hediyeyi direkt ona

göndermeyi teklif etti. Ücretsiz kargo, aynı gün eline ulaşacak, hatta içinde bir kart ile birlikte bir hediye paketine sarılacaktı.

"Bunların *hepsi* bedava mı?"

"Yerel dükkânlardan alışveriş etmenin faydaları," dedi tezgâhtar, göz kırparak.

Jack, "Katılıyorum," dedi ve kıza sırıttı. Bana da, "Bu tip sihirli köyleri -ya da bizim ailelerimizin dükkânları gibi yerleri- Magizon gibi dev holdinglerin arasında ayakta tutan şeyler, işte bu küçük dokunuşlar. Ben de babamın dükkânı için bu tip şeyler yapmaya başladım," diye açıkladı.

Oh. Büyü İşleri'nin müşteri hizmetlerinde ve müşteri bağlılığı programlarında çok iyi olduğunu duymuştum ama buna hiç inanmamıştım. Jack ile aramız bozulunca da onların dükkânına gitmeyi kesmiştim.

Kaçırdığım çok fazla şey vardı.

Jack ile birlikte Dan'in Pansiyonu'nun gıcırdayan basamaklarından çıkarken havayı kokladım. Dereotlu ızgara somonun kokusunu alınca, tavuklu patlamış mısır da çörek de boba çayı da benim için tarih oldu.

"Tamam," diye bir itirafta bulundum. "Sen haklıydın. Akşam yemeğine kalmak iyi bir fikirdi."

Birkaç dakika sonra Dan'in çalışanları bizi sıcak ve özel bir odaya götürdüler. Burası, pansiyonun müşterileriyle ve güzel bir yemek yemeye gelen yerel halkla dolu olan ana yemek salonundan uzaktaydı. Pansiyonun geri kalanı gibi bu oda da eşsizdi... Duvarlarda büyük saatler ve aynı anda sallanan sarkaçlar vardı. Tabakların hepsinin altında el yapımı dantel örtüler seriliydi.

Jack ile karşılıklı oturduk, midem gurulduyordu. Önümüzdeki seramik tabaklar, tereyağlı bisküvilerden, çok güzel kızarmış bütün bir somona ve kâselerce sarımsaklı yeşil fasulyeye kadar pek çok şeyle doluydu.

Kısa bir süre sonra Dan de geldi ve Jack'in yanına oturdu. "Eee, Pixley nasıldı? Kasabamızı güzelce gezdiniz mi?"

"*Muhteşemdi.* Buraya taşınmak istiyorum," dedim.

Dan, kocaman bir kahkaha patlattı. "Ah, seni seveceğimi biliyordum. Bu kasabadaki sihri gören herkesin başımın üzerinde yeri vardır. Haydi, başlayın bakalım, gençler!"

İkinci kez söylemesine gerek kalmadı. Daha ne olduğunu bile anlamadan, kolumun uzandığı her şeyin tadına bakmıştım ve daha deneyeceğim bir sürü şey vardı.

Jack, ağzındaki lokmayı yuttu ve dudaklarını dikkatle sildi. O an, onda bir şey hissettim, sanki enerjiyle doluydu.

"Eee," dediği anda, satış konuşmasına başlayacağını anladım.

Dan, tereyağlı bisküviden büyük bir lokma aldı. "Aklında ne olduğunu anlat. Pansiyonumun yanındaki nokta, çok boş kaldı. Oraya bazı yeni ürünler koymak için bu, büyük bir fırsat. Daha önce birkaç firma da benimle görüşmek istedi, o yüzden seninle yüz yüze görüşmemiz mükemmel oldu."

"Bence, Büyü İşleri'nin sana sunacağı şeyler, pansiyonundaki müşterilere çok uyacak," dedi Jack. Yemekten önce arabamdan getirdiği kutularını çıkardı. "Büyü İşleri'nde sınırlı sayıda dağıttığımız -ki umarım senin pansiyonuna da veririz- yeni bir dizi not defteri çıkardık. Daha önceki özel etiketli ürünlerimiz gibi, Büyü İşleri olarak bu ürünlerin dağıtımında sosyal medya influencerlarımızı da kullanıyoruz ve çok hızlı satıyorlar."

Not defterlerini çıkarıp Dan'e göstermeye başladı. Pansiyon sahibi, ellerini defterlerin pürüzsüz kapaklarında gezdirip mırıldanarak, bir zamanlar eski sevgililerinden birinin bu not defterleri sayesinde verimliliğin nasıl arttığını söylediğinden bahsetti.

Ürünlerinin büyü ile desteklenen güçlü materyallerinden söz eden Jack'in gözleri tutkuyla parlıyordu. Bu ifadeyi sadece elektrogitar çalarken görmüştüm. Resmen ışıldıyordu.

"Bunları Magizon'a koymayacağını nereden bileyim?" diye sordu Dan, dudaklarını büzerek. "Ya da senden yüklü miktarda stok çeken birinin bunu yapmayacağını?"

"Bu ürünler, ne bizim internet sayfamızda *ne* Magizon'da satılacak. Üçüncü bir satıcı tarafından da satılmayacak," diye sade bir cevap verdi Jack. "Kontratımızın şartlarında mevcut."

Dan, kaşlarını çatarak başını iki yana salladı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bu, hayır demek miydi?

"Biraz tatlı getireyim," dedi. Sonra sırıttı. "Eğer burada fazla otururbut beni hemen imza atmaya ikna edecekmişsin gibi geliyor. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Dan, tabakları bir tepsiye toplarken, yardım teklifimizi geri çevirdi ve kapıdan çıktı.

"Çok iyi gitti!" dedim.

Ama Jack, alnına vuruyor ve başını iki yana sallıyordu. "Dan, eğer gerçekten isteseydi hemen 'evet' derdi. O, bu şekilde geri çekilecek bir tip değil. Bu özel etiket fikri, yeterli gelmedi."

"Ama bence çok güzel," dedim, şık defterin üzerinde ellerimi gezdirirken. "Bunlar, çok popüler. Neden 'hayır' desin ki? Hiç anlamıyorum doğrusu."

"İşte bu," dedi Jack, ayağa kalkarak. "İşte bu. Bunlar, Dan için *fazla* popüler." Sarkaçlar ve eski saatlerle süslü odayı gösterdi. "Onun popüler olmasının sebebi, popüler şeyler *yapmaması.* O, kendi şeyini yapmayı öğrenmiş. Bu defterler de onun için yeterince iyi değil."

"Ama gittiğimiz diğer dükkânların hepsiyle kontrat imzaladın. Başarın, oldukça muhteşemdi."

"Büyü toplumunun bu köyde en sık gidip geldiği yer, Dan'in Pansiyonu'dur. Ben, Büyü İşleri'nin 'normal' dünyada başarıya ulaşmasını istiyorum ki büyü dünyasında da gereken desteği alıp marka farkındalığı yaratabilelim. Bu yüzden, Dan'e 'evet' dedirtmenin bir yolunu bulmam lazım."

Dudağımı ısırdım. Elini saçlarında gezdiren Jack, saçlarını daha da dağıttı. "Babam, bu pansiyona yapmayı planladığım satış gerçekleşmediği takdirde, bu özel ürünlerin bir kayıp olduğunu düşünecektir. Bu, benim fikrimdi ve bu fikrin hızlı bir şekilde kâr getireceğine dair ona söz verdim."

"Her işletmeci, hemen 'tamam' diyecek değil ki," dedim. Bunu, bizimkilerin dükkânından, hangi yeni ürünleri denemeye başlayacaklarını planlamalarına yardım ettiğimden biliyordum. Müşterilerin, yeni ürünleri -hatta matcha makaronlarımız ya da hojicha şekerli kurabiyelerimiz kadar lezzetli olanları bile-siparişlerine eklemeye başlamaları, zaman alırdı.

"Beklemeyi kaldıramayız... Babam, buna razı olmaz..."

Başını iki yana sallayıp sustu. Kaşlarımı çattım. Jack'in gözlerindeki hayal kırıklığının haksız bir sebebi vardı. Büyü İşleri için çok çalıştığı hâlde, kendi babasından takdir görmüyor muydu? Yani ben, Bay Yasuda ile yakın değildim, tamam ama bu da onunla hemfikir olmadığım başka bir gerçekti.

Jack, başını ellerinin arasına aldı. Büyü İşleri'nin ürünlerinin, Dan'le görüşen diğer firma sahiplerinin ürünlerinden çok daha iyi olduğuna ve hızlı satılacağına dair, Dan'i nasıl ikna etmesi gerektiği ile ilgili kendi kendine mırıldanan Jack'in sesinde paniğe yakın bir endişe vardı. "Ona yüklü bir indirim yapabilirim aslında ama babam buna da itiraz eder... Ya da eğer Dan, bunu sevmediyse ben de ona farklı bir ürün gamı önerebilirim..."

"Sadece Pixley'e özel kırtasiye ürünleri yapabilirsin," deyiverdim. "Burada bir kırtasiye dükkânı yok. Mesela hediyelik eşyalar yap..."

Birkaç tasarım çizmek için telefonumu çıkardım. Bugün içtiğimiz boba çayını, Büyülü Orman'dakilere benzer ağaçları... Lia'nın rujunu bulduğum ilaç dükkânının vitrinini çizdim.

Sonra telefonumu Jack'in önüne ittim. "Bak, Pixley temalı not defterleri. Büyü İşleri'yle sihirli köyün bir karışımı."

Çenesini sıvazladı. "Tek bir şartla," dedi gözlerime bakarak. "Bunu Dan'e ancak, eğer sen bu projenin ressamı olmayı kabul edersen teklif ederim."

"Ben mi?" Kekeledim. "Benim çizimlerim iyi değil ki." Ben, bir duvar çiçeğiydim belki ama çizimlerim, duvarları süslemeye değecek şeyler değildi. "Bunu kibarlık etmek için söyleme."

"Konunun kibarlık etmekle bir ilgisi yok. Senin çizimlerin, gayet iyi, hatta iyiden de iyi. Üstelik sana hakkını vermeden, senin fikrini kullanamam," dedi. "Çizmek istemezsen de sorun değil, baskı yapmıyorum. Ama sen bu projenin parçası olmadan, bunu hayata geçirmek, bana doğru gelmiyor."

Masanın karşısından, bana samimi ve dürüst gözlerle baktı.

Tam o sırada Dan, içinde kristal kâseler olan bir tepsiyle odaya girdi. "Tatlı için hazır mısınız?"

Fakat Jack'in gözü hâlâ bendeydi. "Sorun değil, Ellie. Merak etme. Elimdeki neyse onu kullanırım."

"Hayır." Bu kabullenme, çok hızlı ve çok gerçekçi olmuştu. Beni şaşırtmıştı. "Ben varım."

"Var mısın?" dedi Dan. "Umarım 'varım' derken, ev yapımı dondurmamı yemeye 'varım' demek istemişsindir!"

Jack, yıllardır görmediğim bir minnetle bana bakarak gülümsedi. Ben de bu garip sıcaklığı hissetmeye devam ederek, yeni fikrimizi kutlamak için dondurma ve bisküviyi hemen yemeye koyuldum.

Gözlerimi Jack'in üzerinden çekip, kâselerimizi önümüze koyan Dan'e yönlendirdim. Benimki çok cömert bir porsiyon dondurma ile doluydu ve dondurma, buzu andıran kristal berraklığındaydı.

Dan, hemen yemeye başladı. "Mmm, kahve. Galiba siparişimi göndermeyi, oldukça ertelemişim," diye güldü. "Sizden ne haber, siz hangi tadı aldınız?"

"Her bir lokmada, aklındaki şeye göre değişen farklı bir tat alıyorsun," dedi Jack. "Dan'in özel ürünlerinden biridir. Bazı beklenmedik tatlara dikkat et."

Boynumdan itibaren aniden başlayan sıcaklığı götüren serin bir şey geldiğine şükrederek, kocaman bir lokma aldım. *Bunu kabul ettiğime inanamıyorum... Çizimlerim, yeterince iyi değil.*

Derken, dondurmanın tadı ağzıma yayıldı. Üstelik vanilya, çikolata ya da buna benzer sıradan bir tat değildi.

Hanımeli.

Üçüncü sınıftayken teneffüslerde yapmayı en sevdiğimiz aktivite, sınıfın arka tarafına saklanıp Bay King bizi görüp de ne yaptığımızı soramasın diye, pencerenin altına uzanmaktı. Jack ile birlikte, yoncaların ve hanımellerinin arasına uzanıp el ele tutuşur ve inanılmaz derecede büyük, mavi gökyüzüne bakardık.

Bazı günler bulutları çizmek için resim defterimi de getirirdim, sonra da bu küçük resimlerden hikâyeler yaratırdık. Buluttan bir tavşanla buluttan bir ejderha, birlikte maceralara atılır ve parlak hazinelerin gizli olduğu, sihirli ülkeleri beraber bulurlardı. Sıkıldığımız zaman hanımellerinin tomurcuklarını emip, şeker gibi tatlarına bakardık.

O hanımeli günleri, büyürken yaşadığım en tatlı anlardandı.

Dondurmasından bir kaşık alan Jack'in alnı kırıştı. "Bu, çok garip," dedi.

Bir kaşık daha alan Dan, "Ah, yaban mersini," dedi ve neşeyle iç çekti. "Ben de hep o tadı alırım, en az bir kere. Bana ilk sevgilimi hatırlatır. İlkler hiç unutulmuyor, öyle değil mi?"

İçimden, *ya sevdiğin o ilk kişi hayatından hiç çıkmadıysa,* demek geldi. Ama çok şükür ki böyle aptalca bir laf etmek yerine, sadece başımı sallayıp gülümsedim.

Jack, kâsesine bakarken kaşlarını çatıp, "Ama ben hanımeli tadı alıyorum," dedi. "Hanımeli, yıllardır aklıma gelen bir şey değildi. Sen ne tadı aldın, Ellie?"

Söyleme, söyleme...

Fakat ikisinin de bana merakla baktığını görünce âdeta donakaldım. "Ben... Ben de hanımeli tadı alıyorum."

Dan'in dudakları kıvrıldı. "Neden acaba? İki kişinin aynı tadı alması biraz sıra dışıdır."

"Şeyyy..." Suratımda, Vezüv Yanardağı'na sıkışıp kalmış gibi bir ifade belirdi. "Ortak olduğumuz için olabilir."

Of Tanrım. Sanki "evlendik" demişim gibi oldu.

"Şey, yani iş ortaklığını kastettim." Hemen telefonumun ekranını çevirip Dan'e gösterdim. "Jack ile birlikte sadece senin pansiyonuna özel bazı not defterleri ve kırtasiye gereçleri düşündük. Sen ne dersin?"

Kaşığını bırakan Dan, çizimlerimi inceledi.

"Bunlar, henüz taslak çizimler," dedim, suratım utançtan alev alev yanarken.

"Ama bu projenin ressamı, Ellie olacak," dedi Jack, büyük bir ciddiyetle. Suratım, o an tam bir yanardağ şekline büründü. *Acaba dondurmamı alıp masanın altına girsem bunu fark ederler mi,* diye merak ettim.

Dan, "Zekice," dedi ve kalın kaşlarını kaldırarak, Büyülü Orman'ı çizdiğim resmimi inceledi. Felurie'nin merhemleriyle dolu bir sepet çizimimi zumladı.

"Bu, harika bir tasarım, Pixley için mükemmel. Sen, ne düşünüyorsun?" dedi Jack. Jack ile birlikte Dan'i incelerken ağır bir sessizlik oldu.

Pansiyon sahibi, kaşlarını çattı. "Benim kararım..." Dondurmasından bir kaşık aldı. "Mmm, şu an Tea-riffic'in esmer şekerli bobasının tadını alıyorum."

Bu, bir evet miydi? Lütfen, evet olsun.

"Kararım..." Dan, dudaklarını gerdi.

Yo, hayır. Jack ile birbirimize endişeyle baktık.

Ama Dan, bir anda sırıttı. "Tamam, sanırım kutlama vakti. Ben varım!"

Çok sevinen Jack, bana bir beşlik çaktı. Eli elime değince parmak uçlarımda kıvılcımlar uçuştu, sanki aramızda garip bir sihir parlıyor gibiydi.

BÖLÜM 20

Jack ile birlikte ikinci kata çıkarken, az evvelki zafer nedeniyle kanım hızla akıyor gibiydi. Büyü İşleri'nin başarısına bu kadar sevineceğim, kimin aklına gelirdi ki?

Bu fikri sunduğumda Jack'in bana hemen güvendiğini görmek, çizimlere bakan Dan'in gözlerinin parladığına şahit olmak... Bunlar, daha önce başıma gelmiş şeyler değildi.

Belki de sanatımı ortalığa çıkarmadığım içindi. Fakat basit çizimlerimin buna değer olduklarını hiç düşünmemiştim.

"Harikaydın," dedi Jack, sırıtarak. Galiba ben de ona aptal gibi sırıttım ama bunun üzerinde fazla durmak istemiyorum. Koridorun yarısında durduk, odalarımız karşı karşıyaydı.

"Bu, bir ekip işiydi. Artık gitmeye hazır mısın?" diye sordum. "Benim hemen çantamı toplamam lazım."

"Elbette," dedi Jack. "Ama... Ellie, cidden." Durdu ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Sesi alçaldı ve kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir tonla, "Sen..." dedi.

Zırrrr. Zırrr.

"Ah, lanet olsun," diye homurdandı Jack, telefonunu çıkarırken. Ekrana baktım. *Minami Vu.*

Dondurma, bir anda bir buz parçası gibi, mideme oturdu.

"Baksam sorun olur mu?" dedi Jack, alnını ovuşturarak. "Tamamen unutmuşum... Gerçi bir saat sürebilir. Konuşacak çok şeyimiz var."

O anda, *hayır, derhâl Huntington Sahili'ne gitmeliyiz, zaten yeterince geciktik,* diye çıkışmak istedim.

Fakat onun yerine gülümseyip, "Tabii ki," diye cevap verdim.

İçimden geçeni söylememenin sebebi şunlardı:

1) Merhaba. Benim adım, Kapı Paspası.

2) İçimden bir ses, *yola çıkma vaktimizle değil de aslında başka bir şeyle ilgilendiğimi* söylüyor, detaylı şekilde düşünmeyi reddettiğim bir şeyle.

Böylece, Jack'e gitmesini işaret ettim. O da odasına girdi. "Selam, Miami," dedi, neşeli bir sesle.

Minami, o kadar yüksek sesle yanıt verdi ki, ağzım bir karış açık kaldı. "Jack! Keşke yaza merhaba partime gelebilseydin! Sensiz hiç de eskisi gibi güzel olmadı!"

Jack. "Üzgünüm, geciktim..."

Kapısı *klik* diye kapandı ve ben, yüreğimde anlamadığım duygularla koridorda tek başıma kalakaldım.

Odama girince kaz tüyü yastığa öfkeyle baktım.

Ama o lanet yastık olmasaydı bugün köyü gezemeyecektik. Eğer köyü gezmeseydik Jack'in Dan ile yapacağı konuşma ertelenmeyecekti. Belki ben de kendi işime bakacaktım ve Jack'in o karşı konması imkânsız gülümsemesiyle beni dâhil ettiği proje fikrini hiç ortaya atmayacaktım.

Keşke...

Duvarlar biraz ince olduğu için Jack'in ahşap kaplamanın arasından süzülen boğuk sesini duyabiliyordum.

Yüreğim garip bir şekilde sıkıştı ve kaz tüyü yastığa yine dik dik baktım.

Sesini kulaklarımdan silmeliydim. Hemen telefonumu çıkardım, en sevdiğim şarkı listesine tıkladım ama müzik sesi bile kulaklarıma çok monoton geldi. Ben de hızlı aramada kayıtlı numaralarıma baktım. Arayabileceğim iki kişi vardı.

Lia... Ya da Remy...

Remy... Ya da Lia...

Zır... Zır...

Arama sesi, hoparlörden çıkmasına rağmen çok tizdi. Ama bir "klik" sesi duydum ve ekranımda bir yüz belirdi.

"Alo? Ellie?" Kız kardeşim, esnedi. "Ne haber?"

Dan'in beni yerleştirdiği bu tatlı odayı Remy'ye gösterdim. "Gitmeden önce çantamı topluyorum. Size bir bakmak istedim," dedim. Remy de telefonla bana etrafını gösterdi. Cam'e el salladım. İkisi birlikte mutfakta başka bir yapboz çözüyorlardı. Bu defaki, körfeze bakan, uçurumun kenarına yapılmış huzurlu bir kasabanın yapbozuydu.

"Görmek mi?" dedi, yüzü ekranı kaplayan Remy. "Neyi göreceksin ki?"

Bir elim çantama koymaya hazırlandığım misel suyumun üzerindeydi, dudağımı ısırdım. "Lia... Lia nasıl?"

"Şey..." Kardeşimin gözleri masanın diğer ucuna kaydı, muhtemelen Cam'e bakıyordu.

"Haydi, anlat."

Remy, suratını buruşturdu. "Henüz seninle konuşmak istemiyor. En azından, şimdilik..."

Sözleri, göğsüme birer yumruk gibi çarptı. Duvara yaslandım ve derin bir iç çektim. "Ne yaz ama." Hattın diğer ucundan Mochi'nin sesini duydum. "Keşke o da bu yolculukta benimle birlikte olsaydı." Aksi takdirde boş kalacak olan odama yüreğim sızlayarak baktım. Lia yanımda olsaydı, hep gitmek istediği bir arabalı sinemada dururduk beraber. Ya da evde olsaydık, Jack'in ne kadar sinir bozucu olduğunu konuşurduk ve Lia, halıya yayılıp Mochi ile oynardı.

"Keşke her şeyi berbat etmeseydim!" diye bağırmak istedim ama sanki doğruyu söylemek tüm gücümü emmiş gibi, sesim çok cılız çıktı. "Jack'ten intikam almanın *bu* kadar ters gideceği... Hiç aklıma gelmemişti."

"Oh, Ellie... Kendini suçlama." Remy'nin bu kadar nazik olması, canımı daha da yaktı. "Lia'nın, olayları sindirmek için zamana ihtiyacı var. Üstelik Jack'in omamorisini kullanacağını bilemezdin ki. Cam ve Jack ile birlikte büyüdüğümüz için şanslıyız, cidden öyleyiz. Onlara sihri açıklamak için endişe etmemize hiç gerek kalmadan büyüdük, bize hep *gerçek* gibi geldi."

"Ama ben, Lia'ya yardım etmek istiyorum..."

"Konu, sihirden daha fazlası," dedi Remy, yol boyunca düşündüğüm şeyleri söyleyerek.

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Canımı yakan da bu zaten."

Kendisinden sır sakladığım için Lia'nın bana çok kızdığının farkındaydım. Ama Lia'nın öfkesi, bundan daha fazlasıydı.

Konu, ailesiydi. Konu, Lia'nın o zamanlar sihri bilseydi, onlar için ne yapabileceğini merak etmesiydi.

Fakat yaptığımız bu büyüler (bir şeyleri temizlemek, birini neşelendirmek ya da cesaretlendirmek vb.), birinin hayatını kurtarmaya ya da dünyayı gerçek anlamda değiştirmeye yetmeyen şeylerdi. Bizlerdeki gücün acı tatlı yanı da buydu işte. Ümit ettiğiniz her şeyi elde etme şansınız *sadece* bir adım ötede gibi görünürdü sanki ama bazen ümit etmenin yetmediğini bilirdiniz. Bizlerdeki sihir, yeterince güçlü değildi.

Ümit, parlaktır, samimi ve güzeldir ama öte yandan tehlikeli ve zalim de olabilir.

"Lia'nın büyüyü öğrenmesi, uzaylıların var olduğuna inanmaya çalışmak gibi bir şey," dedi Remy, hafifçe gülerek. Daha fazla üzülmemem için konuyu dağıtmaya çalışıyordu. En yakın arkadaşımı çok özlemiştim.

"Ama ben..."

"O, ihtiyacı olan yardımı alıyor." Remy, derin bir nefes aldı. "Annem, ona büyü dersleri veriyor. Ana, ona bir şeyler anlatıyor. Sınıfında yeni takılmaya başladığı bir kız var. Lia, hâlâ terapiye gittiğini bilmeni istedi. Lia'nın yaşlarındayken sihri öğrenmiş olan ve büyü farkındalığına sahip yeni bir terapistle çalışmaya başladı."

Lia'nın yanında olamadığımı ve bunları yaşarken ona yardım edemediğimi düşündükçe yüreğim sızladı. Ama... Eğer... Eğer kendisi ile ilgili son gelişmeleri bana anlatması konusunda Remy'ye izin vermişse, belki de sonunda beni affetmenin bir yolunu da bulurdu. "Bu... Bu, harika. Sağ ol, Remy."

"Ana'yı zaten hep severdi, bu da daha az zorlanmasını sağlıyor." Remy, göz kırptı. Ama yüzümdeki acı tatlı ifadeyi görünce ciddileşti. "Bu, çok büyük bir değişim. Konuyu senden, annemden ya da Bay Yasuda'dan değil de Ana'dan dinlemesi, olaylara biraz daha sakin yaklaşmasına yardımcı oluyor."

"Hımmm..." Lia'nın Ana'yı sevdiğini biliyordum ama onun *en iyi* arkadaşı bendim. O yüzden, bunu duymak canımı acıttı. Ama Lia bunu tercih ettiyse ve Lia'yı mutlu eden şey buysa... Bir zamanlar en yakın arkadaşım olan Lia, beni tekrar hayatına alana dek, ben de bu durumu kabullenmek *zorundaydım*. Zira onu fena hâlde özlüyordum ve yazın onsuz geçeceğini düşünmek bile bana kendimi bomboş hissettiriyordu. Ben yanında olsam da olmasam da onun mutlu olmasını istiyordum.

"Her neyse, yolculuk nasıl gidiyor?" diye sordu Remy. Konuyu değiştirmezse Lia'ya takılıp kalacağımı biliyordu.

"Gördüğün gibi," dedim, elimle etrafı göstererek. "Şu an yolda değiliz. Jack, telefonda bir kızla konuşuyor."

Remy, kaşlarını kaldırıp tekrar Cam'e baktı. "Vay canına, hayatında biri mi var? Oysa ben sanmıştım ki..."

Cam, çabucak boğazını temizledi. "Biriyle çıktığını hiç duymadım."

Eğer kendi ağabeyi ona bu konudan bahsetmediyse, Minami hakkında Cam'le konuşmak bana düşmezdi. "Ah, belki de ben karıştırdım... Büyü İşleri için bir malzemeciyle de konuşuyor olabilir."

Hiç de değil. Minami'nin kırtasiye ile işi olmazdı, onun işi, komşumlaydı.

"Bu yolculuktan sonra ikiniz sürekli birlikte takılmak zorunda değilsiniz zaten," dedi Remy.

Bu sözlerin beni rahatlatması gerekiyordu. Ama bana çok garip geldi. Bu yolculuk bitince sözleşmemizle birlikte aramızdaki barış anlaşması da sona erecekti. Bir daha Jack ile konuşmama gerek kalmayacaktı. Aslında bunun için bir sebep de yoktu.

Bu da sandığımdan çok daha garip geldi bana.

"Epey geciktik." Direksiyona yaslanıp karanlık geceye doğru baktım. "Saat on bire kadar, Huntington Sahili'ne varamayız."

Otoban, bu saatte boştu ama bizim daha gidecek uzun bir yolumuz vardı. Şu an, üzüm bağlarının olduğu ıssız dağ yolundan geçiyorduk. Buradan Los Angeles'a, en sonunda da Huntington Sahili'nin yer aldığı Orange County'ye ulaşacaktık.

"Üzgünüm," dedi Jack, yirminci kez. Son on dakikada, birbirimizden uzak geçirdiğimiz son beş yılda dilediğinden yirmi kat fazla özür dilemişti. "Minami ile sohbetim, tahminimden çok daha uzun sürdü."

Kız arkadaşın, senin neden başka bir kızla birlikte yolculuk ettiğini merak ediyordur da ondan. Minami'ye benim hakkımda ne söylediğini merak ettim. Belki tuhaf biri olduğumu söylemiştir ya da belki kaz tüyü yastık yüzünden suratımın ne hâle geldiğini anlatıp gülmüştür ya da...

Kollarını göğsünde birleştirdi. "Düşündüğün gibi... Düşündüğün gibi değil."

Sessizlik oldu.

"Bana açıklama yapmak zorunda değilsin," dedim, mümkün olduğunca yumuşak bir sesle. "Benim için bir önemi yok."

Şu an sessizlik *buz gibi* bir hâl almıştı.

Göz ucuyla, çenesini ovuşturduğunu gördüm. Bu, onun *Düşünen Adam* pozuydu. Ne söyleyecekti acaba?

Öff, *neden umursuyordum ki?*

Üzüm bağlarının karanlık ve boş tepelerine doğru dönen otobana odaklandım. *Gözünü yoldan ayırma, gözünü yoldan ayırma...*

Sessizlik yüzünden başım zonklamaya başlayınca müzik açtım. Ama en sevdiğim şarkı bile -BTS'in "Let me Know" parçası- aklımı toplamama ya da Jack ile aramdaki buz gibi havayı yumuşatmaya yetmedi.

Onu da işte tam o an gördüm. Farlarım, ilerideki parlak bir şeyin üzerine vurdu. Bunun sağ şeride yayılmış kırık bir cam şişe olduğunu fark ettiğimde yüreğim ağzıma geldi. Sürmekte olduğum şeride. Etrafta başka araba yoktu...

Büyü... Bir sihir...

Ama vakit yoktu. Frene bastım ve hafifçe sola kaydık... Fakat yeterli olmadı.

Çatır çutur.

Arabanın sağ tekerlekleri anında patladı. *Lap, lap.* Arabayı sağa çekip uyarı ışıklarımı yakarken, Jack de küfretmeye başladı.

Motoru kapatıp başımı direksiyona dayadım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. "Sen iyi misin?" diye sordu.

Yüzüne bakıp başımı salladım. "Biraz şoke oldum, hepsi bu. Umarım sorunu çözebiliriz."

Telefonlarımızı fener gibi kullanıp dışarı çıkarken derin bir nefes aldım. Hasar, çok netti: Camry, çoktan sağa doğru yatmıştı.

Yoldan hızla geçen araçlar oldu ama hiçbiri durup yardım etmedi. Ki bu da iyi bir şeydi çünkü zaten yanımızda sihrimiz vardı.

Lastiğe bakmak için eğilirken telefonum bipledi ve kapandı. *Lanet olsun.* Müzik dinlemiş, navigasyonu kullanmış ama telefonumu şarj etmeyi unutmuştum. "Lanet olsun, telefonumun şarjı bitti."

"Benimkini kullanmak ister misin?"

"Hayır, yanımda el feneri var. Lastikleri kontrol edeceğim." Şoför koltuğunun altındaki tamir setini çıkardım ve el fenerini tutup, Ara Büyüleri isimli sihirli bir firmanın Spill Clean adlı şişesini Jack'e uzattım. "Yoldaki camları temizleyebilir misin? Hiç kimsenin zarar görmesini istemem. Bu, camları toplar. Üzerine dökmen yeterli olacaktır."

Jack, lastiklere batmış olan camlara bakıp başını salladı. "Dikkatli ol. Yoldan geçen arabalara dikkat et."

Araç tamir setini karıştırdım. Araba kokularını ve cam tamir zamklarını çıkardım. "Haydi, haydi neredesin..." Yola çıkmadan önce bunu doldurmuştum ama ne kadar lastik tamiri büyüsü koyduğumu unuttum.

Çantanın en dibine el fenerimi tutup baktım. "İşte buldum!" Bir avuç siyah kauçuk dikdörtgeni elime alırken omuzlarımdaki gerginlik geçti.

Lastik tamiri büyüleri, kredi kartı büyüklüğündeydi ama plastikten değil, kauçuktan yapılırlardı. Üzerinde şunların yazılı olduğu etiketi çıkardım: "*Talimatlar: Aracınızın halkın gözünden uzak, güvenli bir yerde durduğundan emin olduktan sonra büyüyü lastiğe yerleştirin. Büyümüz, lastiğinizdeki hasarlı kauçuğu onararak tamir edecektir. İşlem, hasarın büyüklüğüne bağlı olarak 1 ila 5 saat kadar sürebilir. Not: Bu büyü, geçici olduğundan, lütfen bir hafta içerisinde aracınıza yeni bir lastik taktırın. Ayrıca! Bu etiketi söktükten sonra lütfen toprağa ekin. Kır çiçeklerine dönüşecektir.*"

"Zekice," dedi Jack. "Şey hariç... Ne kadar sürecek yazmışlar?"

Etikete bir daha baktım. "*İşlem, hasarın büyüklüğüne bağlı olarak 1 ila 5 saat kadar sürebilir.*"

Tamamen sönmüş olan lastiklere baktık.

"Onarılması beş saat sürer herhalde," dedi Jack, iç çekerek. "Bir süre burada kalacağız desene."

"Arabada kestirelim mi?" Yorgun gözlerle Camry'me baktım. Sürmesi rahat bir arabaydı ama içinde uyurken o kadar da rahat edeceğimi sanmıyordum.

Jack, kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Haritaya bakmaya çalışacağım." Sonra da homurdandı. "Telefon çekmiyor."

"Ne kadar hoş. Ben de hep bir gün seninle birlikte mahsur kalmak isterdim zaten."

Bu ağır atmosfere rağmen bir kahkaha patlatan Jack'in karanlık yüzü aydınlandı. Tepemizdeki yıldızlar biraz daha fazla parlamaya başladı. Sonra başını çevirip, yine *Düşünen Adam* pozunu takındı. "Bir dakika... Büyülü harita uygulamam, aradığım rotaları indirecek şekilde ayarlanmıştı. Bir bakayım..."

O, uygulamayı karıştırırken ben de omzunun üzerinden ekrana baktım. "Tahmin edeyim... Hiçliğin ortasında mıyız?"

"Evet." Ses tonu, beni güldürdü.

Ama sonra, yine kaşlarını çatarak telefonuna baktı. "Bekle... Şurada... Haritam, ileride *bir şey* gösteriyor."

Etrafımızda, göz alabildiğince uzanan boş yoldan ve tepelerden başka bir şey yoktu. Yaklaşık otuz metre ileride, sadece tek aracın geçebileceği kadar dar bir taşlı yol, otobandan ayrılıyordu ve küçük bir binanın önünden ilerleyerek tepelerden birinin arkasında kayboluyordu. Ama bu, normal bir çıkış olamazdı çünkü bir dağ geçidinin tam ortasındaydık.

Gözlerimi kısarak uzaktaki gölgeli binaya baktım. "Bu, sihirli bir kır evi mi?"

Kaşlarını çatarak karanlık şekli inceleyen Jack, tekrar haritasına baktı. "Haklısın... Bu, sanırım sihirli bir kır evi."

BÖLÜM 21

Çakıl taşlarıyla kaplı patika, kuru çimenlerin arasında kıvrılarak küçük ve gölgeli binaya doğru uzanıyordu. Jack, telefonunun ışığını öne doğru tuttu. Burası, tek katlı, gri boyalı ahşap kaplamaları olan ama şaşırtıcı derece güzel yapılmış bir evdi. Duvarlardaki kır çiçekleri, gecenin karanlığını bir parça renklendiriyordu.

Cilalı ahşaptan yapılmış bir de tabela vardı. Jack, yüksek sesle okudu: "Üzüm Bağı Kır Evi: İhtiyacı olan büyülü yolcuların güvenle dinlenebilecekleri bir yer. Tüm büyü farkındalığı olanlara açıktır."

Kapıyı çaldım ama cevap gelmedi.

Fakat ahşap tabeladaki harfler kıpırdanıp değişmeye başladı:

HOŞ GELDİNİZ YOLCULAR. LÜTFEN GİRİN.

"Sanırım bu bir davet." Kapının kolunu çevirdim ve kapı, ardına dek açıldı.

İçeriye girer girmez Jack, duvardaki beş düğmeye bastı ve ışıklar yandı. Burası, ufak ve güzel bir yerdi. Biraz tozlu ama rahattı. Yer yer gri olan zemin, lekeli ve beyaz ahşapla kaplıydı. Burası, küçük bir oturma odasıydı. İçeride, iki sandalyeli bir yemek masası ve parlak kapaklı kitaplarla dolu bir kitaplığın yanında küçük, gri bir koltuk duruyordu.

"Burada *yaşamak* istiyorum," dedim.

Jack güldü. "İlk görüşte aşk. Yoksa, *ilk kitapta aşk* mı demeliydim?"

Ona hafifçe dirsek attım. "Haydi ama şuna bir bak!" Onu bileğinden tutup diğer odaları keşfedelim diye öne doğru çektim. Küçük bir yatak odası, bir banyo ve bir mutfak vardı. Başımı buzdolabından içeriye uzatınca içinin kutularca yumurta ve tereyağı ile dolu olduğunu gördüm.

"Vay canına," diye fısıldadım. "Cidden burada yaşayabilirim."

"Bazılarının, uzun süre bu tip kır evlerinde yaşadıklarını duymuştum," dedi Jack. "Ama eve iyi bakmazlarsa büyü tükeniyormuş. Bu tip bir büyü için pek çok insanın sık sık bir araya gelip sihir uygulaması lazım. Hatta gitmeden önce biz de teşekkür babında bir sihir yapmalıyız."

Zaten muhteşem olan böyle bir yere nasıl bir katkı sağlayabileceğimi düşünerek başımı salladım. Ama sonra öyle bir esnedim ki gözlerim sulandı.

"Gece yarısı oldu, uyumamız lazım." Jack, telefonuna baktı. "Saati beşe kurayım, lastikler o saate kadar onarılmış olur. Sonra yola çıkarız, saat yedi gibi de Huntington Sahili'nde oluruz."

"Ailelerimiz gelmeden önce stantları kurmaya da vaktimiz kalır." Başımı salladım. "Tamam, o zaman, uyuyalım."

Birlikte ilk baktığımız odaya, yani yatak odasına doğru döndük.

Ama içeriye girer girmez çok üşüdük ve bir tepeyi gören büyük bir pencerenin yanındaki duvara dayanmış olan yatağa baktık. Gözlerimi kırpıştırdım. *Oh.* Biz, iki kişiydik. Ve burada tek bir yatak vardı. Aslında küçük de sayılmazdı. Ama ikimiz de tek kelime etmeden yatağa bakmaya devam ettik.

"Ben, yerde yatarım," dedim hemen. "Sen, yatağı al."

"Hayır, asla olmaz," diye cevap verdi Jack. "Ben, koltukta uyurum."

İtiraz etmeme fırsat bile vermeden oturma odasına gidip küçük kanepeye uzandı. Ama bu kanepe, birlikte sarılıp uyuyan bir çift için yapılmıştı, yaklaşık bir seksen boyunda biri için değil.

Başı ve ayakları, kanepeden taşıyordu. Yan dönüp kıvrılsa da kanepeye sığamadı.

"Orada ben yatayım," dedim. "Ben, daha kısayım."

Doğruldu ve ensesini ovdu. "Hayır. Yer, bundan daha iyidir."

Sonra ikimiz birden, ahşap zemin kaplamaya baktık. Hiç de rahat görünmüyordu.

Dudağımı ısırdım. "Paylaşalım mı?"

Gözlerini kırpıştırdı. "Yeri mi?"

Of Tanrım, ne kadar aptaldı.

"Yatağı." Yüzümün, yandığını hissettiğim kadar kızarmıyor olmasını umdum.

Ağzı bir karış açık kaldı. Keşke telefonumun şarjı bitmiş olmasaydı. Jack'in bu şekilde bir fotoğrafını çekmeyi çok isterdim doğrusu. Onu hiç bu kadar çekingen görmemiştim.

"Yatıya kalmak gibi olacak." Ağzım tuhaf şekilde kurudu. "Eski günlerdeki gibi. Hani bir gece çaktırmadan sizin mutfağa sızıp hazır erişte yapmaya çalışmıştık, hatırladın mı?"

Ortaokula kadar, birbirimizde yatıya kalırdık hep. Öğleden sonramızı oturma odasında bir battaniye tasarlamakla geçirirdik, sonra da Bayan Yasuda'nın bizim için tavana yapıştırdığı parlak plastik yıldızlara bakarak uyurduk. Tabii geç saatte bir şeyler atıştırdıktan sonra.

"Annem yetişmeseydi, erişteleri tost makinesinde neredeyse yakacaktık." Jack, güldü ve sonra dudağını ısırdı. Dudakları o kadar kırmızıydı ki bakışlarımı çevirmek zorunda kaldım. "Yatağı paylaşmak istediğinden emin misin?"

"Evet, eğer senin için sabah arabayı kullanmak sorun olmayacaksa," dedim. "Benim uykuya dalmam biraz zaman alır da."

Jack, durdu ve küçük kanepeye, yere ve yatağa baktı. "Anlaştık."

Yatak kanepeden daha büyüktü. Ama çok değil. Yan yana yatan buzullar olduğumuzu hissettim. Daha önce bir şeyin ya da *birinin* bu kadar farkında olduğum bir an olmamıştı.

Jack de heykel gibi yatıyordu. Ona bakmaya cesaret edemiyordum. Onun yerine, tepemizde loş bir ışık saçarak yanan, tozlu ampule gözlerimi kısarak baktım.

"Şey, ışıkları kapatayım." Dönüp yataktan indim. Üzerimdeki bol şort ve tişört, her ne kadar içimde bir sporcu sütyeni ve külot olsa da, bana kendimi çıplak gibi hissettiriyordu. Bu kıyafeti Lia ile birlikte Ana'ya kek yemeye giderken giyerdim ya da Palo Alto'daki ayak işlerini yapmak için. O zaman, neden şu an bu kadar tuhaf hissettiriyordu?

Kapının yanında iki düğme vardı. Soldakine bastım ama bir şey olmadı. Diğerini denedim ve ışıklar söndü.

"Şey..." dedi Jack. "Ellie..."

"Işıkları mı açayım?"

"Hayır, yukarıya bak..."

Başımı tavana doğru kaldırdım ve hayretle haykırdım. Zira her nasılsa, tavan yok olmuştu. Ne çatı ne de başka bir şey vardı. Karanlık gökyüzü, ışıl ışıl yıldızlarla parlıyordu ve çok parlak görünen dolunay, neredeyse uzanıp dokunacakmışım gibi yakın görünüyordu. Bu otoban kenarında, bu ıssız gecede etrafta yanan başka bir ışık yoktu. Şehirler, buradan kilometrelerce uzaktaydı. Dolayısıyla, yıldızlar çok parlıyordu.

Bir nefes temiz ve berrak hava gibi, yüreğim huşuyla doldu.

Yatak gıcırdadı. Jack, kalkmış, yanıma geliyordu. Loş ışıkta, gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm. Sanki tek gördüğü şey, bendim.

Kalbim hızla atmaya başladı. "J-Jack?"

O da bu büyülü anı bozmak istemiyormuş gibi, boğuk bir fısıltıyla konuştu. "Madde yedi?"

Bunu istiyor olamazdı...

Niyetini çok net şekilde belli ederek elini yavaşça kaldırdı.

Oh...

Kalbim yerinden fırlayacaktı. *Anti Duvar Çiçeği Listesi'nin Yedinci Maddesi: Birisiyle yıldızların altında dans et.*

"Ben... Ben..."

Çekindi. "Eğer senin için 'birisi' isem tabii. Ama bu anı özel birine saklıyorsan sorun değil..."

Ben, senin için özel biri miyim? Minami gibi?

Hayır, bir dakika. Onun için özel biri olup olmamam önemli değildi. Doğru. Bunu yaparak listemdeki bir maddeyi daha gerçekleştirmiş olacaktım sadece.

Jack'e doğru yaklaşırken tenimin garip bir şekilde karıncalanmasını görmezden gelmeye çalıştım. Kaçmamı beklermiş gibi, gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Eğer beni çelik gibi sağlamlaştıran biri varsa, o da *Jack'ti*. Büyü yaparken parmağımı yaktığım için ağladığımda, beni bir tek o görmüştü. Çocukken doktora gittiğimizde elimi tutan, iğne olacağım diye ağladığımda da gözyaşlarımı silen Jack'ti. Yemeklerin çiçeklerden daha iyi olduğunu söyledim diye, benim için neredeyse kendi mutfağını yakan kişi de Jack'ti. Beşinci sınıftayken, sevgililer gününde bana kendi elleriyle topladığı bir buket papatya vermek yerine, bana topaklı ve yanmış bisküviler pişirmişti.

Kendimi ortaokul dansındaymışım gibi hissettim. Ellerini belime doladı, ben de kollarımı onun "yasa dışı sayılması gereken" geniş omuzlarına sardım. Ah, şu *tenis*. Lanet olsun.

Birbirimizin ritmine uyarak dans etmeye başladık. Müziğimiz yoktu ama doğal dünyadan gelen sesler, âdeta büyülü bir orkestra gibi bize eşlik ediyordu. Hışırdayan çimenlerin sesi, piyanonun tuşlarından yükselen melodileri; yoldan geeçen arabaların uzaktan gelen gürültüsü, davulun ritmik vuruşlarını andırıyordu.

Bir an birbirimizi dikkatle inceleyip bakışlarımızı kaçırdık çünkü birbirimizin gözlerinin içine bakmak biraz fazla geldi.

Jack, boğazını temizledi. "Sihirli kır evlerinin havalı olduklarını bilirdim ama bu, büyücülüğün seviyesini bambaşka bir düzeye çıkardı."

"Cidden," diyerek ona katıldım. Her ne kadar şu an *kelimelere ne gerek var,* diye düşünsem de, sesimin sakin ve rahat çıkmasına dikkat ettim. "Tüm dünyadaki sihirli evleri ziyaret edip hepsinin neye benzedikleri görmeyi çok isterdim doğrusu."

"Bir sürü takımyıldızı görebiliyorum," dedi, gökyüzüne huşu içinde bakarak.

Çok ama çok yavaş bir şekilde, Jack'i içime çekmek için başımı kaldırdım. Karanlıkta yakınlaşmamız nedeniyle kıpkırmızı olan yanaklarımı fark etmemesini umdum. Ama hatlarını görebiliyordum, hepsini her detayına kadar inceledim. Sanki gökyüzü manzarasını içine çekermiş gibi başını kaldırmıştı ya da belki gökyüzündeki dünyaya kendisini kaptırmıştı. Ya da belki böyle sessiz ve huzurlu bir an geçirmeyeli çok zaman olmuştu.

Jack'in unuttuğum yanlarını görüyormuşum gibi hissettim. Ya da artık hiç kimsenin görmediği yanlarını. Zira nedense o yanlarını Büyü İşleri'nin varisi Jack'in arkasına gizliyor ve bir zamanlar en yakın dostum olan o hakiki, nefes alan Jack'i saklıyordu.

Jack, sağımı işaret etti. "Hey, Orion Takımyıldızı'nın üzerindeki şu yıldızları görüyor musun? Mochi'ye ne kadar benziyorlar."

"Mochi'yi çok severim ama göremiyorum maalesef."

"Olamaz!" Jack, nereye bakmam gerektiğini göstermek için bana biraz daha yaklaştı. "Şu ve şu. Bak, şunlar, Mochi'nin gözleri. Ortadaki yıldız, burnu ve şu ikisi de kulakları."

"Bilmem..." diyerek güldüm.

Sonra başka yıldızlarda şekiller aramaya devam edip bana diğer takımyıldızları gösterdi. "Bak, bak, bence şuradaki, mini bir keke benziyor. Onun ismi şey olmalı... Hımmm..."

"Ana'nın Muhteşem Tarçınlı Mini Keki," dedim, selam vererek. Jack de güldü.

"Bunu sevdim. Tarçınlı kekleri çok iyi değil mi? Bak, şunlar da bir tenceredeki iki bezelye gibi, aynı Remy ile Cam'e benziyor. Buna 'RemyCam' yıldızı diyeceğim, hatta isim hakkını alacağım."

"Hiç kimse bunu kabul etmez. Bahse girerim, tüm o yıldızların zaten birer ismi vardır," diye güldüm.

"Ama istediğimiz şeye istediğimiz ismi takabiliriz." Bir anda çok ciddileşti. "Bunu yapabiliriz, öyle değil mi? Bir şeyin bilinen bir isminin olması, yıldızların hareket etmediklerini ya da hiçbir şeyin değişmediğini göstermez."

Dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü Jack artık yıldızlardan söz etmiyor gibiydi. Ayrıca sözlerinde ham bir keskinlik vardı, kafam çok karışmıştı.

Eğer şu an gözüme sihirli gözlüğü takabilseydim, etrafta saf büyü tozu hâlinde uçuşan duygular olduğunu göreceğimden emindim. Henüz dile getirilmemiş umutlarla nazikçe ama ışıl ışıl parlayan tozlar.

"Üçüncü sınıftaki... Hâlimizi hatırlıyor musun?" dedi, bakışlarını tekrar bana çeviren Jack, dalgın bir ses tonuyla. "Bulutlardan şekiller çıkarırdık, sen de onları bizim için çizerdin. Sonra da birlikte aptalca hikâyeler uydururduk ama sana yemin ederim ki onlar, benim için en güzel hikâyelerdi."

O da hatırlıyor. Yutkundum, yüreğim sanki boğazıma takılmış gibi hissettim. "Ben, onlara 'hanımelli günler' diyorum," diye fısıldadım. Çocukken yaptığımız gibi, uzanıp elini tutmayı çok istedim. Ama ellerimi yumruk yaptım çünkü buna cesaret edemedim.

"Tıpkı... Tıpkı bu gece yediğimiz dondurma gibi," dedi, sessizce.

"Dondurma gibi," diye onayladım.

Nefes seslerimiz, havada süzülüp, açık çatıdan gelen cırcır böceklerinin ve uzaktan hızla geçen araçların sesine karıştı. Bu, mükemmeldi. İmkânsız derecede mükemmel.

Yıldızların altında dans ederken söylenmemiş pek çok şey kaldı. Öte yandan, zaten çok somut olan gerçeklerin söylenmesine de gerek yoktu. Çok çabuk geçip giden bu güzel anlarda, ikimiz birlikte geçmişi anmıştık.

Yüreğimin her köşesi, paylaştığımız anılarla doluydu, sadece ikimizin bildiği geçmişimizle. Tıpkı bu kır evi gibi, o da sadece bize ait olan bir dünyaydı.

BÖLÜM 22

Zırr! Zır!

Hâlâ o *mükemmel* rüyadaydım. Etrafımda hanımeli çiçekleri, kocaman bir çayırda yatıyordum. Jack de çocukken yaptığımız gibi, elimi tutuyordu ve...

Jack'in telefonundaki alarm, daha da yüksek sesle çalmaya başladı. *Bir dakika... Jack, burada... Ve ben de onunla* aynı *yatakta uyuyorum.* Bunu düşününce bir anda uyandım.

Daha çok erkendi, güneş doğru dürüst çıkmamıştı bile. Yüzüm, hâlâ uyumakta olan Jack'e dönüktü. Aşağıya baktım ve yüreğim ağzıma geldi.

Elim, Jack'in elini tutuyordu.

Parmaklarımız mükemmel bir şekilde birleşmişti. Bronz tenlerimiz, belli belirsiz gün ışığı altında, mükemmel uyumlu bir altın sarısı renkle parlıyordu. Tıpkı dün gece dans ederken bedenlerimizin mükemmel uyumu gibiydi.

İçim karıncalandı. Oysaki böyle bir şey karşısında, kendimi şok geçirmiş bir hâlde kaçarken bulacağımı sanırdım... Ama çok rahattım. Bu, bana tuhaf şekilde *doğru* geliyordu.

Ta ki gözkapakları kıpırdanan Jack'in uykulu bir sesle, "Seni özledim, Ellie," dediğini duyana kadar. Hızla elimi elinden çektim ve yataktan indim. Hemen alarmı kapattım.

Jack, gözlerini kırpıştırarak açtı ve sabah sabah çok tatlı görünen bir hâlde, yüzünü yastıkla sıvazladı. Gözleri hâlâ yarı rüyadaymış gibi uykuluydu. "Ne? Alarm mı kapandı?"

"Ah, ben kapattım."

Eliyle yüzünü ovuşturup kaşlarını çattı ve sonra garip garip baktı. "Bir şeyi özlüyormuşum gibi geldi."

Telefonunu yatağına ittim. "Bunu mu?"

Tekrar gözlerini ovuşturdu. "Daha farklı bir şeydi sanki... Neyse, boş ver." Bana uykulu bir gülümseme fırlattı. Dizlerimin bağı çözülecek sandım. "Rüya görüyordum herhalde."

O, benim *repliğimdi*. "Evet, şey... Benim hazırlanmam lazım." Banyoyu işaret ettim. Bir şey söylemesine fırsat vermeden spor çantamı kapıp güvenli bölgeye kaçtım.

Beş dakika sonra, dişlerim fırçalanmış ve güneş koruyucum sürülmüş bir hâlde, üzerimde yeni giysiler ile kendimi yeni bir güne başlamaya biraz daha hazır hissediyordum, aklımda dönüp duran sorulara rağmen.

Banyodan çıktığımda, Jack kanepede oturuyordu. O da üzerini değiştirmişti. "Dolapta bir çamaşır makinesi vardı. Çarşafları makineye attım ve daha gözümü bile kırpmadan, yıkanıp kuruyarak yatağa serildiler."

"Vay canına," dedim. "Bu durum, sihirli bir kır evinde yaşama fikrimi daha da güçlendirdi."

Sırıttı. "Aynen."

Yüreğim hopladı. Aslında benimle yaşamak istediğini kastetmiyordu tabii ki. *Aptallaşma, Ellie.*

Jack, ayağa kalktı. Yanıma yaklaşırken, kanımın damarlarımdan fışkıracağını sandım. Nefes alamadım.

Of, of, of!

Ama yanımdan geçip gitti. "Hemen dişlerimi fırçalayayım da gidelim, olur mu? Kilerden bize kahvaltılık bir şeyler aldım."

"Tabii ki," dedim. Omuzlarım düştü. *Peh, dişlerini fırçalamak istiyormuş.*

Durup arkasını döndü. "Başka bir şey var mı?"

Ben de bana sarılacaksın falan sandım. Ya da öpeceksin veya...

Bu saçma düşüncelerimi saklamaya çalışarak ona tatlı tatlı gülümsedim. "Bir fincan çay yapmam lazım. İster misin?"

Rahatıma bakmamı söyler gibi elini sallayarak, "Hayır. Sen iç," dedi.

Kilerde, tek demlik poşetle dolu bir kutu büyüsüz çay ve çayın sıcaklığını koruması için bir parça büyü tozu serpiştirilmiş seramik bir fincan buldum. Demlik kaynarken ben de etrafı gezdim. Jack, geceki ziyaretimize teşekkür anlamında, iki tane büyülü *omamori*yi kitaplığa bırakmıştı. Bu sihirli kır evinin müstakbel ziyaretçilerini korumayı düşünmesi çok tatlıydı. Ben de burada yaşlanana dek yaşamayı çok isterdim.

Spor çantamın cebine elimi soktum. Cam'in verdiği şans büyüsü vardı ama burası, bu büyü için doğru bir yer değilmiş gibi geldi. Biraz daha karıştırdım ve seyahatlerde yanımda bulundurmayı sevdiğim, bizimkilerin bir kutu matchasını buldum. Lia uyanmak için nasıl hep kahve içiyorsa, ben de çay içerdim.

İçinde bir parça hoşnutluk büyüsü olan yeşil çayın kutusu hiç açılmamıştı, belki burayı ziyarete gelen birinin hoşuna giderdi. Ben de kır evine hediye olarak, kutuyu çay poşetlerinin durduğu diğer kutunun yanına koydum.

Sıcak çayımı alıp yatak odasına döndüm ve tavana baktım. "Ah." Jack, kapatmıştı. Çatı yine sağlam bir şekilde yerindeydi, hatta bir örümcek, ipeksi ağını beyaz ahşap kaplamalı tavanın bir köşesine çoktan örmüştü bile.

Sanki dün gece takımyıldızları izlememiş gibiydik. Sonra elime baktım, parmak uçlarımda varlığını uzun zamandır çok özlediğim Jack'in izleri vardı âdeta.

Sabah gökyüzünü görmek için *acaba düğmeyi yeniden çevirsem mi,* diye düşündüm. Ama dünkü yıldızlı gökyüzü de yatakta uzanan bir Jack de olmayacaktı. Bu yüzden bir manası yoktu.

"Gitmeye hazır mısın?"

Arkamı döndüm ve uykusu biraz daha açılmış gibi görünen Jack'e gülümsedim. Jack'in, bu tuhaf duyguyu yüreğimin derinliklerine gizlediğimi ve duygularımın yüzümdeki emarelerini görememesini umdum. "Hazırım. Haydi, gösterimize gidelim."

BÖLÜM 23

Huntington Sahili Fuar Merkezi altın sarısı kumsaldan sadeçe birkaç kilometre uzaktaydı. Fuar merkezinin avlusuna standımızı kurarken, açık kapılardan içeriye okyanus esintisi doldu.

Tuzlu su kokan bu hava, bir an için Santa Cruz İskelesi'ni anımsattı bana. Dönüp Jack'e baktım. Standımızın son direğini kurarken alnından terler damlıyordu. Şu an, kumsalı ve üstsüz Jack'i hayal etme zamanı değildi.

Ellerimi silkeleyip bir adım geriledim ve kurduğumuz standa hayranlıkla baktım. Jack, üzerinde "PALO ALTO" yazan tabelayı asarken, ben de ziyaretçilerin görmesi için üç masaya da -solda, ortada ve sağda- ürünleri yerleştirdim.

Muhteşem bir vitrin yapmıştık. Bay Yasuda ve ailem fuara bizzat katıldıkları için, diğer dükkânlar, onlara stantta daha fazla yer vermişlerdi. Büyü İşleri'nin standart kırtasiye ürünleri, soldaki uzun masada; ailemin sihirli yeşil çay kutuları, sağdaki uzun masadaydı. Ortadaki masayı da meydanın diğer dükkânlarına ayırmıştım. Şık kavanozlarda Ana'nın mini keklerinden oluşan karışık ürünler, sihirli giysiler, parlak kristaller, büyülü baharatlar, hatta Büyücüler Meydanı'nın başka dükkânlarından gelen sihirli ejderha meyveleri bile vardı.

Jack, yanımda durup, hafif rüzgârda dalgalanan koyu kırmızı flamayı inceledi, sonra da dizdiğim ürünlere baktı. Nefesimi

tutup, *Büyü İşleri ürünlerinin ortadaki masanın önünde durmasını tercih ederim, bunları daha güzel organize edebilirim,* demesini bekledim.

Fakat o, sadece, "Fuarı gezmek ister misin? Galiba birazdan sadece fuara katılanlara özel bir aktivite var, izlemek eğlenceli olabilir," dedi.

On yıldan beri hiçbir fuara katılmamıştım. "Gerçekten mi? Nasıl bir şeymiş?"

Jack, beni dikkatle inceledi, bir yandan da ürünlerimizin üzerini siyah bir bezle örttü. Bu şekilde, "şimdilik kapalı olduğumuzu" belirtmiş oluyorduk. Burada, büyü farkındalığı olan kişiler, birbirlerinin ürünlerini çalmaya çalışmazdı çünkü fuar görevlileri, her yere hırsızlığa karşı büyü yapmıştı.

"Kendin görmelisin," dedi. Bu, kulağa biraz meydan okuma gibi geliyordu. "Hazır mısın?"

İçimin karıncalanmasına rağmen gözlerine baktım. "*Sen* hazırsan, hazırım."

Kaliforniya Sihirli Perakendeciler Fuarı tamamen büyülü bir organizasyon olduğu için, fuar merkezinin etrafı güvenlikle kaplıydı. Büyü farkındalığı olmayanlar, bunun sıkıcı ve eski bir perakende fuarı olduğunu sanıyor ve fuar rozeti takmayan hiç kimse içeri alınmıyordu. Dolayısıyla bu duvarların arasındaki stantların çoğu, neredeyse büyüden patlayacak derecede sihirliydi.

Bizim standımız, ön kapının hemen yanındaki avluda yer alıyordu. Bu yüzden, zemin kata inme şansımız olmamıştı. Güvenlik görevlileri, fuar rozetlerimizi kontrol edip Jack ile beni içeriye soktular.

İlk adımlarımızı atarken serin bir rüzgâr yüzüme çarptı. "Vay canına," diye fısıldadım. "Burası, sihirli bir şehir."

Bir futbol sahasından daha uzun olan, dikdörtgen şeklindeki fuar merkezi, yan yana dizilmiş sonsuz sayıda stantla kaplıydı. Gökyüzünden inen ışıklar, burayı gerçek bir kapalı şehir gibi gösteriyordu. Seslerin bir senfonisi, renklerin bir gökkuşağı ve keşfedilecek çok fazla şey vardı... Burası, sanki uzun süre okumak için beklediğim bir kitap gibiydi.

Güneşin altındaki stantlarda her şey satılıyordu. Burası, büyü farkındalığına sahip kişilerce kullanılmaktaydı. Büyü farkındalığı olmayanlarla paylaşabileceğimiz ve her yerde satılabilecek olan, bizimkilerden biraz farklı şekillere sahip, sihirli ürünler vardı.

Duvarlardaki hoparlörlerden anons yapan yüksek sesle bir anda kendime geldim. "Birinci satıcı yarışması, otuz dakika içinde ana sahnede başlıyor. Heyecan dolu bir eğlence için orada görüşürüz!"

Jack, "Haydi," diye dürttü beni ve alaycı bir ses tonuyla, "burada durup etrafa bakınarak hiçbir şey keşfedemeyiz," dedi.

"Sadece bakmakla yetinebilirim." *Hayır, hayır. Bu, tam bir duvar çiçeği hareketi olurdu.* "Ama haklısın, her standı tek tek incelemek daha iyi olur."

Jack ile birlikte stantların arasında gezerken, şaşkınlıktan yere düşmemesi için çenemi bedenimde sabit tutmaya çalıştım.

Ah, benim sevgili sihirlerim, on yıldır bu fuarlara gelmeyerek kim bilir ne çok şey kaçırmıştım.

En yakınımızdaki, mor kumaşlarla bölmelere ayrılmış olan stant, bana bir falcı çadırını anımsattı. Üzerinde, standın yanından geçenler için bazı uyarılar asılıydı. Bir tütsü kokusunun, kullanıcıları bambaşka diyarlara taşıyabileceğini, "*Hoş geçmişi tek bir kokuyla yaşayabilirsiniz!*" diye yazarak anlatmışlardı. Buna karşı koyamazdım doğrusu.

Standa bir adım yaklaşıp pamuk şeker kokusunu içime çektim. Bir saniye içinde ayaklarımın altında sanki sihirli bir halı belirdi ve beni ilkokuldaki, Cadılar Bayramı'nda yapılan geçit törenine götürdü.

Jack ile birlikte onun odasında oturmuş, kostüm düşünmeye çalışıyorduk. Önceki yıllarda kostümlerimizi Jack'in annesi yapardı. Bebek olduğumuz için bize "bir tencere içinde iki fasulye" veya "ketçap ve hardal" ya da "iki boba çayı" temalı kostümler hazırlardı. Ama Jack, annesinin hasta olduğunu ve bu yıl bize kostüm yapamayacağını söylemişti bana.

Jack, hafta boyunca derslerde çok sessizdi. Bunun sebebinin, kendi başına bir kostüm yapmak için çok fazla düşünmesi olduğunu biliyordum çünkü annesine yük olmak istemiyordu. Fakat müzikteki yeteneği, Power Rangers kostümü yapma konusunda maalesef yoktu.

Ben de eve koştum ve dolaptan iki eski çarşaf alıp getirdim. Birkaç makas darbesiyle ikimiz de Yasudaların evinin duvarlarından geçebilen ve Cam ile Remy'yi kahkahalarla güldüren iki hayalet olmuştuk.

Bayan Yasuda, bizi görünce, "Ben, ikinize de kostüm dikerdim!" demişti.

Jack de ona, "Böööö!" diye şaka yapıp, "Biz, harika hayaletleriz!" diye cevap vermişti.

"Öylesiniz," dedi Bayan Yasuda. Biz etrafta koşuştururken, o da telefonuyla resimlerimizi çekip kahkahalar atmıştı. "Gidip Ellie'nin ailesine de gösterin."

Kapıya doğru koşarken Jack sırıtıp bana bir beşlik çaktı. Ellerimiz buluşurken bir fotoğraf çekmek ve o an Jack'in gözlerindeki pırıltıyı yakalamak istedim. Jack, yardım istemekten korktuğu için o hafta çok sessizdi. Zira hem annesinin hastalığı hem kendisi hem de kardeşiyle uğraşırken, kendisini yalnız hissediyordu. Ama ben, onun yanındaydım. Her zaman da olacaktım.

"Ellie?" Biri, kolumu tutmuş, sallıyordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Tütsü standının önünde duran mor bir taburede oturmuştum ve hâlâ o anının hesabını yapıyordum.

"Seni alıp götürdü, öyle değil mi?" Esmer tenli bir adam, kibarca gülümsedi. "Özellikle kıymetli anıların varsa, bu sık sık olur."

Başımı huşu içinde iki yana salladım. "Öyle oldu. Neydi bu?"

Satıcı, yandaki rafta duran tütsü kutularını gösterdi. Sergilemek adına, pamuk şeker kokan bir tütsüyü masaya koymuştu. "Bu, bizim terapi serilerimizin bir parçası. Kullanıcıların duygularını yansıtmasına yardımcı olur. Bazen geçmişteki bazı olayları serbest bırakıp rahatlamalarını sağlar. Fakat gördükleri sanrıların yoğunluğundan dolayı bazı büyüleri sadece ayda bir kez kullandırırız."

Bir kutu tütsü aldım. Jack de beni şaşırtarak tam iki kutu aldı. Sormama gerek kalmadan, "Bana ve babama," dedi, yavaşça. "Bence bunlar bizim..."

Daha fazla açıklama yapmadı ama ben merak ettim. Belli ki yandaki diğer stant onu çağırıyordu. Bu yüzden, onu annesi hakkında konuşturmaya vaktim kalmadı. Zaten benimle bu konuyu hiç konuşmamıştı. Sanki bir duvar örmüştü. Gerçi son birkaç gündür, geçmişi her zamankinden daha çok anıyordu.

Jack, yanına gitmem için elini salladı. "Baksana, Ellie. Bu, Cam ile Remy'nin hoşuna gitmez mi?"

Bu, ana sahnenin hemen yanında, göz korkutan bir stanttı. Büyük bir oyun kutusu büyüklüğünde, sıradan görünümlü siyah kutular satıyorlardı. Ama standın başında toplanan kalabalığa bakılırsa, hiç de sıradan şeyler değillerdi.

Jack, "Kutu içinde Kaçış Odası," diye okudu ve bana döndü. "Bu, çok havalı değil mi? 180'e 180 bir oda oluyor. Kutuyu açıp içine giriyorsun. Kapıyı kapattığın anda oda harekete geçiyor. Üç zorluk seviyesi ve otuz dakikadan iki saate kadar farklı kutular var."

"Bu, harika." Sonra fiyat etiketini gördüm. "Yüz yirmi beş dolar mı?" Tütsüyü aldığım için pişman oldum. Bu, Remy için *mükemmel* bir hediye olurdu ve temmuz başında da onun doğum günü vardı.

Jack, dudağını ısırdı. "Bu, büyü farkındalığı olmayanların oynadıkları kaçış odalarının ortalama fiyatı kadar. Ama haklısın, biraz pahalı. Sanırım insanların almak yerine sadece bakmasının sebebi de bu."

Bana, ince ve asil bir Habeş kedisini hatırlatan ve kaplumbağa kabuğundan yapılmış olan gözlüklerini düzelten bir kadın, "Gönüllüler aranıyor!" diye bağırdı. "*Kaç ve Kazan* yarışmamıza katılın! Kazanan, bedava bir kutuya sahip olacak... Tabii eğer canlı çıkabilirse!"

Kalabalık, bir adım geriledi.

Nasırlı ama sıcak bir el, bileğimi tuttu. Başımı kaldırıp, bana sırıtmakta olan Jack'e baktım. "Sanırım vakti geldi," dedi.

"Neyin vakti?" diye sordum, şaşkınlık içinde.

"Şanslı altıncı maddenin: *Bir yarışma kazan, herhangi bir yarışma.* Listendeki madde," dedi Jack.

Homurdandım. "Gerçekten ezberledin, değil mi?"

Göz kırptı. "Olabilir? Her neyse, eğer yarışmaya girersen onlar için bir tane kutu kazanabilirsin."

Jack'in, bileğimi kavrayan yumuşak ama güçlü eline baktım ve ben de ona gülümsedim. "Girelim mi?"

"*Biz mi?*" dedi, şaşırarak.

"Ah, hay Allah! Bu, nasıl oldu böyle? Senin elin de havaya kalktı," dedim, masum bir ifadeyle. Hemen elimi bıraktı ama paçayı sıyırmasına izin verecek değildim.

"Haydi ama!" diye bağırdı kadın, mikrofona. "Siz ikiniz, hemen o büyülü kıçlarınızı kaldırıp buraya gelin!"

"Gördün mü?" Elini, tıpkı bu sabah uyandığımda tuttuğum gibi sıkıca tuttum. Ona dokununca heyecanlandım ve yanaklarım yanmaya başladı. Yüzümün kızardığını görmesin diye başımı çevirip bakamadım.

Sahnedeki uzun masaya gittik ve sekiz katılımcının yer aldığı sıranın en sonuna geçtik.

"Geleneksel Kaç ve Kazan yarışmamızın vakti geldi! Bu, bir takım yarışması olduğu için sahnedeki herkes kendisine bir eş bulsun!" Kadın, göz kırptı. "Size bir de ipucu... *Cesur* birini bulun."

Jack'le birbirimize baktık. *Biz mi, bir takım mı?* Fakat dört kişi, beni iterek Jack'in etrafını sardı. Jack, bu heyecanlı yarışmacılardan kurtulmak isterken kendisini sahnenin diğer ucunda buldu.

Biri, omzuma dokundu. Arkamı döndüğümde, benim yaşlarımda, düz ve siyah saçlı bir oğlanla karşılaştım. Biraz serseri ama tatlı bir tipti. "Hey, eşim olmak ister misin?"

"Oh," dedim, şaşırarak.

Ama sonra Jack'e baktım, o da bana bakıyordu. Bir saniye içinde etrafındaki insanlardan sıyrılıp yanıma geldi.

"Üzgünüm," dedim, çocuğa. "Şey, benim zaten bir takımım var."

Çocuk, başını sallayıp başkalarına döndü. Ama ben, onu fark etmedim bile çünkü Jack, yanımda durmuştu ve beni omzuyla dürtüyordu. "Herhalde beni ekmeyecektin, değil mi?"

"Ben mi? Beni bu yarışmaya sokan kişiyi ekmek mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu neden yapayım ki?"

Güldü. İnsanların ifadelerinden anlam çıkarmayı sevmezdim ama Jack, sevinmişe benziyordu.

"Harika! Herkes eşleşti," dedi, diğer grupları da inceleyen kadın. "İşte, yarışınız..." Parmağını şıklattı ve sahneyi parlak bir sis bulutu kapladı. "Bu hızlı oyun odasından çıkmanız gerekiyor! Odalar on tane ve hepsi arka arkaya gelecek, her biri için otuz dakikanız var. Ya da..." Keskin gözlerini kalabalığa doğru kısıp şeytani bir şekilde sırıttı. "Eğer canlı çıkabilirseniz çok daha kısa sürer."

Asistanlarından biri, bize göz bağı verdi. Jack, siyah kumaşa şaşkınlık içinde baktı.

"Eşlerden birinin gözleri bağlı olacak," dedi kadın. "Gözü bağlı olan, şanslı demektir. Eşleri bağlayabilir. Size 'gözü bağlanacak cesur birini bulun' derken şaka yapmıyordum."

Jack'le birbirimize baktık. Bu, hem bir kaçış odası hem de bir *güven* oyunuydu ve sahnedekilerin aksine, biz birbirimizi tanıyorduk. Geçmişimiz nedeniyle bu yarışı kazanabilirdik... Ya da belki bu yüzden *kazanamazdık.*

Yavaşça göz bağını kaldırdı ve yine yavaşça eğildi.

"O kadar da kısa değilim," diye çıkıştım.

Güldü. "Hey, sadece yardımcı olmaya çalışıyordum." Sonra da hemen ekledi: "Bodur."

Uzanıp, *yardımcı* olmak için onu bir güzel gıdıkladım.

"Hey!" Gülerken iki büklüm oldu. "Ama bel altı vurdun. Şu bağı bir çıkarayım, bak, nasıl intikam alacağım."

"Dene de gör," dedim, tatlı tatlı. "Ama benimle asla kapışamazsın."

"Denemek ister misin?" Alçak ve boğuk sesi, tüm bedenimdeki tüyleri diken diken etti.

Çok şükür ki Jack, kıpkırmızı olan yüzümü göremiyordu. Ya da nane ve yeni yıkanmış çamaşır kokusu ile karışık kokusunu içime çektiğimi. Bu, tıpkı az evvelki tütsüler gibiydi ama onlardan milyon kat daha güzeldi. Onunla ve o güzelim lanet kokusuyla ilgili ne çok anım vardı.

Bir adım uzaklaştım. Avuçlarım terlemişti.

Jack, sola ve sağa döndü. "Bu şekilde ne yapmam gerekiyor?" Sonra kollarıyla kendini sardı. "Sakın beni yine gıdıklamaya kalkışma, Ellie."

Asistanlar tekrar geldi, bu kez ellerinde birer kutu taşıyorlardı. Bir tanesi, kutuyu bana verdi. Şok içinde, üzerindeki etikete baktım: *Kütüphanede Sıkıştınız-Yakalanmadan kaçın!*

"Merak etme," dedim, mümkün olduğunca büyük bir özgüvenle. "Bir sonrakine, seni gıdıklayan kişi, ben olmayacağım. Kaçış odamızdaki katil, olacak. Sen de yem olacaksın."

Jack, çok şaşırdı. "Katil mi? Ne? Bir dakika..."

"Hazır mısınız?" diye bağırdı kadın. *Gerçekten de bu yarışmaya hazır olduğunuzu mu sanıyorsunuz,* der gibi kaşlarını havaya kaldırdı. "İlk dönen grup, büyük ödülü kazanır ve Kaçış Odaları lüks setimizin sahibi olur. Hazır... Başla!"

"Kolumu tut! Bana tutun," dedim Jack'e.

Elimden geldiğince büyük bir hızla kutunun etiketini yırtıp kapağını açtım. Bu, kartondan yapılmış bir hazine sandığına benziyordu. Kapağı açar açmaz, kutu yere düştü ve sahnede bir oda belirdi.

Sola ve sağa baktım. Diğer yarışmacılar da kapıların önünde duruyordu ama hepsinin girişi, ışıkla dolu sarmaşıklarla kaplı kapılardan, taş kemerli yapılara kadar değişiyordu. Karşıya bakınca, fuar merkezindeki ekranlardan yarışın yayınlanmakta olduğunu gördüm. Şu an ekranda ben ve koluma yapışmış duran Jack vardık.

Diğer çiftler, kapıları itip odalarına girdiler. Elimi kapımızın bronz koluna koydum. Kapımıza baktım. *Risk alma vakti geldi,* dedim kendi kendime. Kapıyı açarken elim titredi ve kapı, uğursuz bir gıcırtıyla açıldı.

BÖLÜM 24

Loş ve dikdörtgen şeklindeki bir kütüphaneye girdik. Raflar, üzerleri birer tabaka tozla kaplı, altın sarısı harflerle işlenmiş deri kapakları olan eski kitaplarla doluydu. Her yeri örümcek ağlarıyla dolu, küçük, yuvarlak masaların etrafında yine üzerleri tozla kaplı peluş koltuklar vardı. Otursak bizi tuzağa düşüreceklermiş gibi duruyorlardı. Odanın diğer ucunda, koyu kırmızı bir kapı vardı ve tahminimce kilitliydi. Bizim de onun anahtarını bulmamız gerekiyordu.

Çatıya düşen yağmur damlalarının sesini işittim. Başımı kaldırıp baktım. Yukarıda, zifiri karanlık bir boşluk vardı. Rafların arasında, perdeleri çekilmiş camlar bulunuyordu. Kapı işe yaramazsa belki oralardan kaçılabilirdi.

Böylesi bir odanın bir anda ortaya çıkması imkânsız bir şeydi ama işte sihrin gücü de buydu. Bu iş için kaç karmaşık sihir kullanıldığını merak ettim. Remy ile Cam, gelecekte böyle bir firmada çalışmayı çok isterdi... Bu, tam onlara göre bir şeydi.

Bir adım ilerledim. Hâlâ koluma tutunmakta olan Jack de sendeleyerek arkamdan geldi. Doğru ya, ona bu defa gerçekten mahkûmdum.

"Artık gözümdeki bağı çıkarabilir miyim?" dedi, kolumu sıcacık saran elini biraz daha sıkarak.

"Ben çıkarayım." Üzerine doğru eğilip bağın düğümünü çözmeye başladım.

Fakat o an "*Zap!*" diye bir ses çıktı ve Jack, korkudan irkildi. "Tamam. Bunu *hayır* olarak algılıyorum. *Off.*"

Göz bağının arkasına baktım. "Burada bir mesaj var. Kıpırdama da okuyayım. Eğer bunu odadan çıkmadan çıkaracak olursan kellen gider. İPUCU: Manzarayı aç."

"İçim rahatladı doğrusu," diye dalga geçti Jack. "Peki, burası nasıl bir yer?"

Bu dar odayı, ürkütücü atmosferi ve duvarlar dolusu kitabı ona tarif ettim. Örümcek ağlarından bahsettiğim an, Jack ürperdi.

"Yirmi dokuz dakikanız kaldı, sevgili yarışmacılar!" diye bağırdı neşeli bir ses. İkimiz de korkudan yerimizden sıçradık. Doğru ya, burası çok ürkütücü bir yer olsa bile, bu aslında otuz dakikalık bir oyundu.

"Tamam, haydi etrafa bakalım," dedim ama aslında elime bir kitap alıp rahatsız edici derecede korkunç bir kaçış odasında değilmişim gibi, bir köşeye kıvrılmak geçiyordu içimden. "Keşke Remy ile Cam de burada olsalardı."

"Benim ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Jack, alnını kırıştırarak. "Etrafı koklamam mı? Burası, küf kokuyor."

Bu oda, sinirlerimi fena hâlde bozuyordu ama buna rağmen bir kahkaha attım. "Tabii tabii, kokla. Aman, katile yakalanma da. Bana biraz daha mı sokulsan?"

Elleriyle kolumu daha sıkı kavradı ve yumuşak bir ses tonuyla, "Şu an, dünyamın tek dayanağı sensin," dedi. İçim bir hoş oldu, tuhaf bir kahkaha attım. Gerçi, bunu romantik olsun diye söylemediğinden emindim.

Tek parça hâlinde odanın diğer tarafına kadar gitmeyi başardık ve kan kırmızı kapının kolunu çevirdim. Sonra Jack'e durumu açıkladım: "Evet, kapı kilitli. Üzerinde büyük, bronz bir asma kilit var. Bu kilidin anahtarını bulmamız lazım. Duvarda yamuk bir not duruyor. Üzerinde de 'Çıkabilirsen çık... Çıkabiliyorken çık...' yazıyor."

"Ne kadar umut verici."

Elimle yokladığım cebimin içindeki minik sihirli şişeyi hissettim. Acaba Cam'in verdiği şans büyüsünü kullanma vakti gelmiş miydi? Gerçi, önce bunu başarıp başaramayacağımızı görmem lazımdı. Bunun gibi bir şansı bulmak zordu.

Çatıya düşen yağmur damlalarının sesi tenekeye çarpar gibi yankılanmaya devam ediyordu. Güney Kaliforniya'da aslında havanın güneşli olduğunu biliyordum ama bu, bana çok gerçekçi geliyordu.

"Pencereleri kontrol edeyim," dedim. "Belki oradan bir çıkış vardır."

Jack, "Tamam," dedi ve benimle birlikte zümrüt yeşili ve altın sarısı brokar perdelerin yanına doğru geldi.

Perdeleri açtım. Dışarısı çok karanlıktı ve hiçbir şey görünmüyordu. Biraz daha eğildim. Belki buradan nasıl kaçacağımıza dair bir ipucu bulabilirdim. Belki...

Bir anda şimşekler çakmaya başladı ve karşımdaki manzara aydınlandı. Göz çukurları boş ve karanlık olan bir kafatası, yüzünde korkunç bir gülümsemeyle havada sallanıyordu.

"AHH!" diye bağırdım.

Jack, beni tutup yanına çekti. "Ne oldu? Ellie! Sen iyi misin?"

Bedeni, bedenime çok ama çok yakın olan Jack, tek koluyla beni koruyordu. Sırtından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Gözleri bağlı olsa da başını çevirip beni dinlemek için yaklaştı.

"Üzgünüm. Ben sadece... Pencereden sarkan bir kafatası var. Sanırım sahte bir kafatası."

Jack'in gülmesini bekledim ama o, sadece başını salladı.

"Sen iyi olduğun sürece sorun yok. Bu işi başaracağız," dedi, samimiyetle. Ama geniş omuzlarına, güçlü çenesinin kıvrımlarına, beni bu garip ve korkunç oyundan korumaya çalışırken gerilen bedenine nasıl baktığımı göremiyordu tabii.

"Evet, umarım dediğin gibi olur." Dikkatimi daha fazla dağıtmadan arkamı döndüm ve odanın ortasına doğru yürümeye başladım. "Haydi, şuraya bir bakalım."

Bu kez elini tutup onu çektim. Parmakları, tıpkı bu sabahki gibi parmaklarıma geçti. Ellerimiz mükemmel bir uyum içindeydi.

"İşte!" Kilitli kapıya en yakın duran masanın üzerinden tozlu bir kâğıt aldım. "Bu, bir bilmece! *Anahtarın gizlendiği kitabı bulursan kendi iradenle buradan çıkarsın.*"

"Demek ki kitaplardan birinde." dedi Jack. "Onu bulmak kolay olmalı, değil mi?"

"Yirmi beş dakikanız kaldı!" diye seslendi kadın. "Görünüşe bakılırsa yarışmacılarımızdan bazıları, çok yaklaştılar... Ama bazıları da asla çıkamamaya çok yaklaştılar!"

Sanırım biz, ikincisiydik. "Jack... Bu kütüphanede en az bir tane kitap var. Bunun bir anlamı olmalı. Üstelik, gözün hâlâ bağlı."

"Önce şundan kurtulsak?" dedi, diğer eliyle gözündeki bağı çekiştirerek. Yine öfkeli bir "Zap!" sesi geldi ve Jack, homurdandı. "Off!"

Göz bağındaki ipucunu tekrar okudum. *"Manzarayı aç.* Manzara? Pencerelerdeki gibi mi?"

En yakınımdaki pencerenin perdelerini açtım. Bedeninden kopmuş bir el, cama çarptı. Yine bir çığlık attım. Jack, bir saniye içinde yanımda belirip bedenimi bedenine bastırdı.

Gülmeye çalışarak derin bir nefes aldım. "Şey, bilirsin işte. Bedeninden kopmuş bir eldi sadece."

Parmaklarımız iç içe geçmiş bir vaziyette, Jack ile birlikte ilerledik. Bir perdeyi daha açtım ve rahat bir nefes aldım. Karşımda, camlara çarparak dere gibi akan yağmur damlaları vardı sadece.

"Kafatası yok mu?" diye sordu Jack.

"Bunda yok."

Birlikte diğer pencereye gittik. Yine boştu. Kalan üç pencerenin perdelerini de açtıktan sonra arkamı dönüp beklenti içinde Jack'e baktım. "Tamam, manzarayı *açtık*."

Jack, göz bağını çekiştirdi. Öfkeli bir "Zapp!" sesi daha yükseldi. "Off! Belli ki bu, yanlış manzara."

Pencerelere tekrar baktım. Kafatası bana bakıyordu, el de hâlâ cama çarpıyordu. "Korkunç olanlar hariç, diğer pencerelerin perdelerini tekrar açayım bakalım."

Ben yağmur manzaralı pencerelerin perdelerini kapatırken, "İyi ki gözlerim bağlı," diye mırıldandı Jack.

"Haydi, bakalım." Midem bulandı. Ya vaktinde buradan çıkamazsak ne olacaktı?

Jack, çekinerek göz bağını açmaya çalıştı. Bu defa "zap" sesi gelmedi. Bağı söktü ve siyah kumaş, bir anda duman olup uçtu. Loş ışıkta Jack'in gözleri parladı. "Başardın!"

"Yüzünü görmek, beni hiç bu kadar mutlu etmemişti," dedim.

"Bunu, hak ettiğim bir iltifat olarak alıyorum," dedi. Sonra beni incelemeye başladı ve sesini alçaltıp, "Sırada ne var?" diye sordu.

Gıcırt.

Hızla arkamızı döndük. Duvarlar dökülüyordu. Aralıklardan dev bir tüylü örümceğin bacağı girdi. Tırnakları, ahşabı kavrıyordu.

Jack, irkildi. "Kimse bize örümceklerden bahsetmemişti." Fareden nefret ettiği gibi, örümceklerden de nefret ederdi. Ben, nasıl iğne ve kan görmeye dayanamıyorsam, o da bu şeyleri görmeye dayanamazdı.

"Şey," dedim, "ben falcı değilim ama galiba sonumuz bunun..."

"Buradan çıkmamız lazım." Jack, yemyeşil olmuştu.

"Başarabiliriz, Jack. Ben ikimizi de çıkaracağım." Arkamı dönüp kapı için bir ipucu bulmaya çalıştım. Burası, kısa süreli bir kaçış odasıydı. Dolayısıyla, çözülmesi gereken çok az bilmece vardı. Eğer göz bağı bilmecesini çözmeyi başardıysak, anahtarı bulmamızı sağlayacak bir şey daha olmalıydı bu odada.

Odayı tekrar taradım. Aynı kitaplar, aynı masalar ve koltuklar. Bir adım yaklaşıp kitapların isimlerini okumaya başladım. Remy ile Cam gibi, ben de bir çeşit sıralama arıyordum. Zira bilmeceler mantıkla ilgili şeylerdi, öyle değil mi?

Süslü, deri kapaklı kitapların hepsi, efsanelerle ilgiliydi. Haruki Murakami, Angie Thomas, Fonda Lee, Aisha Saeed, Tae Keller... Peki, bu yazarların ortak özelliği neydi?

Ellerimi kitaplıkta gezdirmeyi denedim ama parmaklarım doğrudan kayıverdiler.

"Vay canına!" diye bağırdı Jack, arkamdan. Diğer taraftaki rafa koştu ve o da ellerini kitaplarda gezdirmeye başladı. "Duvarı hissediyorum ama kitapları tutamıyorum."

Bir diğer rafa geçip ellerimi yine kitapların üzerinde gezdirmeyi denedim. Derken...

Pat!

Avucum, gerçek bir kitaba çarptı. Kitabı hemen alıp açtım ve sayfaların yerinde pirinçten bir parça olduğunu gördüm.

"Bu, bir anahtarın parçası!" diye haykırdım. "Jack, anahtarın geri kalanını da bulup hepsini birleştirmemiz gerekiyor!"

İkimiz birlikte, telaşla tüm rafları taramaya başladık ve bronz anahtarın parçalarını topladık. Sonra da hepsini kan kırmızısı kapının önüne koyduk.

Bulmacanın parçalarını birleştirmeye çalışırken ellerimiz birbirine çarpıyordu. Ama bu, duvarlardan içeriye girmeye çalışan örümceklerle kıyaslanınca, bize tanıdık bir rahatlama hissi veriyordu.

Sonunda, yirmi küsur parçanın ardından ellerimizi birleştirdik ve Jack'in avucu büyüklüğündeki bronz anahtarı kaldırdık. Anahtarın parçalarının arasında bir sürü çatlak izi vardı. Daha da önemlisi, bir zamanlar kırılmış olmasına rağmen, şu an yine bir bütündü ve tam bir anahtar şeklindeydi.

Belki de benle Jack gibi. Ama bu düşünceyi bir kenara ittim. Asıl soru, anahtar işe yarayacak mıydı?

Jack'in yardımıyla kapının yanına yaklaştık ve örümceklerden kaçmak için birbirimize iyice sokulduk. Aynı anda, anahtarı kilide takıp çevirdik.

Kalbim o kadar gürültüyle çarpıyordu ki kapıdan gelen "*klik*" sesini zar zor duyabildim.

Kapı ardına kadar açılırken biz de sevinçle haykırdık. Ama karşımızda, hiç de davetkâr görünmeyen zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu. Durup birbirimize baktık.

"Şey," dedi Jack, dudağını ısırarak. "Önce ben gideyim." Elini dışarıya doğru uzattı. "Tutun."

Parmaklarımızı yine iç içe geçirdik. Bu oda yüzünden Jack benim için bir çeşit rahatlama kaynağı olmuştu.

Zemin, bir anda altımızdan kaydı ve bizi kapıdan dışarıya itti. Şok içinde bağırmaya başladık. Ayağım yerden kesilmişti, öne doğru yuvarlanıyordum. Şaşkınlık içinde haykırdım. Karanlığa düşüyordum ama...

Jack, beni yakaladı. Hızım çok fazla olduğundan, Jack'in göğsüne sertçe çarptım. Kollarıyla beni sıkıca sarıp, düşmeme izin vermedi.

Bedeni sertti ama ah, çok yumuşaktı. Gömleğinde, içimi rahatlatan yeni yıkanmış çamaşır kokusu vardı yine. Bedenine kıvrılarak sarıldığım için kalp atışlarını duyabiliyordum.

Başımı kaldırıp baktım. *Oh.*

Gözleri, benimkilere çok yakındı. Suratlarımızın arasında sadece birkaç milim vardı. Nefes alamadım. Başını biraz daha eğseydi, dudaklarımız birbirine değecekti.

Bu yarı karanlık, beni çok mutlu etti çünkü Jack, kollarını bana sarmışken, heyecandan yanan yüzümü göremiyordu.

Kalbim hızla atıyordu. Bunun sebebi, kaçış odasından kaynaklanan adrenalin miydi, yoksa Jack'in bana sarılması mıydı, bilmiyordum ama kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, düşünemiyordum bile...

Derken, bütün ışıklar yandı ve karanlık, bir perde gibi çekilip gidiverdi. Yeniden fuar merkezindeydik. Boş siyah kutu, yerde duruyordu ve altın sarısı bir renkle parlıyordu.

Bizi gören kalabalık, tezahürat yapmaya başladı. Ön sıradan biri, "Ne tatlı bir çift!" diye bağırdı.

Jack, kollarını benden çekince, haziranın ortasında olmamıza rağmen üşüdüğümü hissettim. Kendimi toparlamaya çalışarak derin derin nefes aldım.

"İyi misin?" Jack'in sesi yumuşak ve nazikti.

Bir an için dünyada sadece ikimiz varmışız gibi hissettim.

"Çıkamayacağımızı sandım," dedim, gülmeye çalışarak.

"Çok gerçekçiydi, değil mi?" dedi ve başını iki yana salladı.

Kadın, yanımıza geldi ve kaplumbağa kabuğu gözlüklerini düzeltti. "Üçüncü yarışmacılarımız da döndüler. İkiniz, ne kadar heyecan dolu bir kaçış yaşadınız... Ayrıca, en tatlı çift olduğunuzu da söyleyebilir miyim? Tebrikler. Ödülünüzün tadını çıkarın!"

Asistanlardan biri, elime küçük bir siyah kutu verdi. Jack ile birlikte sahneden inerken hâlâ şaşkındım ve kalbim hızla atıyordu.

"Vay canına, ödülü kazandığımıza inanamıyorum!" diye güldüm, kutumuzu sıkıca tutarak. "Gerçi, bir süre daha başka bir kaçış odası oynamak istemiyorum. Bunu Remy ile Cam'e bırakacağım."

Kollarım hâlâ biraz titriyordu. Kutu, parmaklarımın arasından kaydı. Son basamakta sendeledim.

Jack, uzanıp beni tuttu ve koluma girdi. "Sen harikasın."

Yavaş yavaş dengemi buldum. Kaçış odasından kalan korkum, Jack'in ellerinin dokunuşuyla kaybolmaya başladı.

Sonra kollarını gevşetti ama ben uzaklaşmadım. Gözleri, beni içiyormuş gibi koyulaştı. Sanki tekrar kaçış odasına dönmüştük ama bu kez oyunun geri sayımı yoktu.

Ona bir adım daha yaklaştım. Ellerini sırtımdan yukarıya doğru çıkarıp ensemi nazikçe kavradı. Dokunuşu, yumuşak ama sağlamdı ve tıpkı bir sihir gibi etkiliydi.

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum. Kucağımdaki kutuyu sıkıca tuttum ve *keşke bunu hiç kazanmasaydık,* dedim içimden. Çünkü kutu olmasaydı Jack'le aramızda daha az mesafe olacaktı.

Bu konuda konuşmamız gerekiyordu. Bu şey her neyse, neden olamayacağının sebeplerini sıralamalıydım. Ama o elektrik gibi bakışlarından, saçlarımda gezinirken içimi kıpırdatan

parmaklarından, bedenlerimizin ve bacaklarımızın birbirine değişinden kaçamıyordum.

Başımı kaldırdım. Jack, çok şaşırmış gibi nefes aldı. Fakat gözlerinde derin bir *istek* vardı. Gerçeği belli eden bir şey... Beni kendine doğru çekti.

Ve...

Öfkeli bir ses, "Siz ikiniz, burada ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı. "Neden standın başında değilsiniz?"

Yavaşça döndük.

Bay Yasuda, kalabalığın önünde kollarını göğsüne bağlayarak dikilmiş, kırık gözlerle bize bakıyordu.

Onun arkasında ise annemle babam ve Remy ile Cam, şok geçirmiş gibi bize bakmaktaydılar.

BÖLÜM 25

Hızla Jack'ten uzaklaştım. Yüzüm, muhtemelen acı sos yemişim gibi görünüyordu çünkü öyle hissediyordum.

"Ah, gelmişsiniz," dedi Jack. Çaktırmadan ona baktım. Sanki az evvel beni kucaklamıyormuş gibi, son derece kendinde görünüyordu.

Sanki beni öpmek istercesine bana bakmıyormuş gibi.

Küfretmek istedim. O an gerçekten hiçbir şey hissetmemiş miydi? Onun için her şey sadece fiziksel miydi? Zira bana çok farklı gelmişti. Sanki kalkanlarını indirmiş ve uzun zamandır gizlediği yanını yeniden görmeme izin vermiş gibi.

"Ben, şey, biz bir yarışmaya katıldık," diye telaşla açıkladım. *Kaçış Odası Kutusu*'nu Cam'in kollarına bıraktım.

"Bunun, ikiniz için mükemmel olduğunu bildiğimiz için bu yarışmayı kazanma fırsatını tepmek istemedik," dedi Jack, sırıtarak. Çok doğru. Bu, kardeşlerimiz için... Bizim için değil.

"Vay canına! Bu, gerçekten otuz dakikalık kaçış odalarının tam seti mi?" diye haykırdı Remy, sevinçle. Yemin ederim, kız kardeşime hayrandım. Zira bu abartılı coşkusu, bize öldürecekmiş gibi bakan Bay Yasuda'nın dikkatini dağıttı.

"Evet, sınırlı sayıda üretildiğini duydum," dedi Jack. "Boşuna para vermekten iyidir, değil mi? O yüzden, Ellie ile birlikte çalışmak zorunda kaldık. Bunu size alabilmek için yani."

Birlikte çalışmak zorunda kaldık... Elimi tuttuğu o anlardan, işkenceymiş gibi söz ediyordu, değil mi?

Oysaki bu yarışmaya katılmayı, listemdeki bir maddeyi daha yerine getirmem için istediğini söylemişti. Sanki benim için bir şey yapıyormuş gibi göstermişti. Babasının önünde böyle ağız değiştirmesi ne kadar komikti.

Bay Yasuda, küçümser gözlerle kutuya baktı ve *kuvvetle öksürdü.* "İlk üç saat, stantta Jack ile ben dururuz. Sonra da seninkiler devralır."

Annem, başını öne doğru salladı. "Ben, birkaç saatliğine, Büyücü Liderleri toplantısında olacağım. Bir sonraki nöbeti Ellie ile Remy'ye devrediyorum. Akşam yemeğindeki nöbeti de biz alırız," dedi, babamla kendisini göstererek.

"Remy'nin nöbetine ben de yardım ederim," dedi Cam. "O saatlerde fuar yoğun olur."

Bay Yasuda, "Tamam," diye çıkıştı ve arkasını dönüp, "Haydi gidelim, Jack," dedi.

Jack, bana doğru baktı. Fakat ne anlam ifade ettiğini anlamadığım bakışlarından biriydi bu da. Ben daha ne olduğunu bile anlamadan, babasıyla birlikte çekip gitti. Annemle babam ise Remy, Cam ve beni tek başımıza bırakıp toplantılarına gittiler.

Fakat annemlerin gittiğini, neredeyse hiç fark etmedim. Onun yerine, Jack'in kalabalığın arasında kaybolan geniş omuzlarını izledim. Yüreğimin parçalandığını hissettim.

"Anlaşma sona erdi," diye fısıldadım. *Artık tanımadığım Jack'e dönüşmesi de çok uzun sürmedi üstelik.*

Bir dirsek, yan tarafımı dürttü. "Eee?" dedi Remy. "*Neydi* o?"

Yüzüm yine kıpkırmızı oldu. Gözlerimi kırpıştırdım. "Hıı?"

"Birbirinizin kollarında oluşunuz?" dedi Cam. Sanki bahsettiği uzvun adını unutmuşum gibi, kollarını gösteriyordu.

Onun kollarını asla unutamam. Her şey tam bir karmaşa içindeyken hissettiğim o rahatlığı, onun yanında olmanın verdiği güven duygusunu...

"Dünyadan, Ellie'ye?" diye seslendi Remy.

"Şey, merdivenlerden inerken ayağım takıldı," dedim, beş metre uzaktaki sahne merdivenlerini işaret ederek.

Cam, endişeyle kaşlarını çattı. "O zaman ciddi bir şeymiş, yaralandın mı?" Bana gerçekten inandığını sanıp şoke oldum. Remy ile bazı konularda hiç anlaşamamalarının sebebi bu olmalıydı.

"*Of, Tanrım!* Ayağı falan takılmadı! Saçmalamasana," diye homurdandı Remy. Cam'in kafası daha da karıştı.

"Neyse, şimdi iyiyim," dedim hemen. "Stanttaki vardiyamızdan önce biraz fuarı gezmek ister misiniz?"

Dikkati dağılan Remy, sırıttı. "Evet! Haydi, gidelim."

Remy, Cam ve ben, ellerimizde bir sürü ürün ve eşantiyonla standımıza döndük. Fuarı gezmek, cüzdanlarımızı boşaltmaya yetmişti. Remy ile Cam, bir sürü yapboz daha aldılar, hatta otuz dakika boyunca sihirli bir 3D bulmacanın başında dönüp, sonunda paralarını birleştirip onu da aldılar. Benim çantam ise makyaj malzemeleri ve Lia için birtakım hediyelerle dolmuştu. İkinci bir çantayı da otelde bizi bekleyen Mochi için aldığım sihirli atıştırmalık ve oyuncaklarla doldurmuştum.

Diğer perakendeciler de kendi stantlarına gittikleri için girişteki insan trafiği çok fazlaydı. Kapılar henüz ziyaretçilere açılmadığından dolayı standımızda hiç müşteri yoktu. Jack ile babası, ürünleri ön tarafa doğru dizip bize yardımcı oldular.

"Yine *onunla* vakit geçirmeye mi başladın?" diye, alçak sesle çıkıştı Bay Yasuda.

Fakat aramızda sadece birkaç metre olduğu için ben, Remy ve Cam, adamı duyduk. Şaşkınlık içinde donakaldık. Araya girmek istemedik...

"Öyle değil," dedi, sesi yorgun gelen Jack. "Eğer *sen* bu cezayı ortaya atmasaydın, biz de birlikte takılmamış olurduk."

"Bu *ceza,* Büyü İşleri'nin bizim önceliğimiz olduğunu sana hatırlatmak içindi," diye gürledi Bay Yasuda. "O, sana iyi gelmiyor. Sana uygun biri değil. Onlar gibi fakirlerle çok fazla vakit geçirirsen, fakirlikleri sana da bulaşır. Şu an, dikkatimizi dağıtacak bir şeyle uğraşamayız, özellikle de o kız gibi bir şeyle."

"Biliyorum, farkındayım. Kobatalar çok fakirler ve bizim, rekabetten çok daha iyisini yapmamız gerekiyor," dedi, *benim* ailem hakkında konuşurken sesinde tuhaf bir ton olan Jack. "Oysaki benim, mesela Minami gibi zengin biriyle vakit geçirmem gerekir, değil mi?"

"Ne?" dedim titrek bir sesle ama sesim, çok yüksek çıkmıştı, kastettiğimden de yüksek.

Ben, yeterince iyi değilim, asla da olmadım... Hiçbir şey değişmemiş. Ben, gerçekten bir hiçim, öyle değil mi?

Jack, şaşkınlıktan kocaman olmuş gözlerle arkasını döndü. Yüzü bembeyaz kesildi. "Ellie..."

Konuşamayacak kadar şaşkındım, başımı iki yana sallamakla yetindim. Remy ile Cam, aramıza girdiler.

" 'Çok fakir' mi?" dedi Remy, minik sesiyle.

Cam, gürledi: "Bu da ne demek olu..."

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, Cam," dedi, panikleyen Bay Yasuda. Ama duyduklarımızı silecek bir büyü yoktu. "Ben hallediyorum."

Derken, Cam'in gözlerinde, bir şeyleri anladığını ifade eden bir ışıltı belirdi. "Bir dakika, biz para sorunu mu yaşıyoruz? Neden bana söylemediniz?"

Fakat Jack, sadece bana bakıyordu. Bir adım yaklaşıp tekrar denedi: "Ellie... Bekle, hayır... Yanlış duydun..."

"Bence gayet net duydum." Sesim, keskin bir fısıltıya dönüştü. "Ben, Minami gibi yeterince iyi değilim, değil mi? Annem, Büyü İşleri'ne yatırım yapmaya hevesli, zengin bir kapitalist girişimci değil."

"Onu konuş..."

"*Benim ailem,* sana layık değil. *Minimum geliri* bile elde edemiyoruz. Seni son derece iyi ve net duydum. Sana tekrar güvenmemem gerektiğini *biliyordum.*"

Geri adım attı ama tek bir söz -ya da yalan- daha söylemesine fırsat kalmadan, arkamı döndüm.

"Bana hiç söylemediniz," diyordu, ben yanından geçerken taş kesilmiş olan Cam. "Annemin tedavi faturaları değil, değil mi?"

"Bilmen gerekmiyordu!" Bay Yasuda, artık iyice paniklemişti. Bu, benim umurumda bile değildi gerçi.

"Neden bana hiç anlatmadınız?" Cam'in sesi yükselmeye başladı.

Jack, küçük kardeşine, "Dinle, Cam... Onu bir dinle..." diye yalvardı.

Yasudaları ve kavgalarını arkamda bırakıp fuar merkezinden çıkarken, gözlerim sıcak yaşlardan yanıyordu. Jack, her saniye daha da öfkelenmeye başlayan Cam'le konuşmaya çalışıyordu ve ben, aklı bir karış havada olan Cam'in daha önce hiç böyle öfkelendiğini görmemiştim. Demek ki Jack ile babasının sır sakladıkları tek kişi, ben değildim.

Remy, bana yetişti ve kollarını belime sarıp, içinde ağladığım arabama kadar bana eşlik etti.

BÖLÜM 26

Bu kadar boş mu hissetmem gerekiyordu?

Buna sevinmeliydim. Jack'in berbat biri olduğunu bildiğim için, lise boyunca ondan uzaklaştığım her anı hak ettiği için sevinmeliydim.

Haklı olduğumu bildiğim için kendimi zafer kazanmış gibi hissetmeliydim. Ona bir daha asla güvenmemem gerektiğini bildiğim için mutlu olmalıydım.

Fakat onun yerine, perdelerin arasından sızan gün ışığının vurduğu otel odamın tavanına bakıyordum. Ben, o ışığın gölgesiydim. İyi olan her şey, sanki uzun zaman önce unutulmuş ya da silinip gitmiş gibiydi.

Bir inleme duydum. Derken, Mochi minik patilerinin üzerinde ayağa kalktı. Yatağa atladı ve kabarık otel battaniyesinin üzerine kıvrılıp parlak gözlerini gözlerime dikti.

"Bir şeylerin değiştiğini sandım," diye fısıldadım. "Onun, babası gibi olmadığını sandım, gerçekten. Ona -*bize*- yeniden inanabileceğimi sandım."

Mochi, hissettiğim tüm bu kötü duyguları çiğnemek istermiş gibi kederle inleyip, endişeyle kuyruğunu salladı.

Jack, annesinin ölümünden sonra eskisi gibi sessiz bir çocuk olmayı bırakıp, dışadönük biri hâline gelmişti. Beni yok sayan, varlığıma sinirleniyormuş gibi davranan biri hâline dönüşmüştü.

Yolculuğumuz esnasında konuşmuştuk ve bazı değişiklikler yapmıştık... Eski dostlarımdan birini tekrar bulduğumu hissetmiştim. Fakat gerçekten değişiklik olmuş muydu?

Beni dünyasına almamıştı. Bana gerçeği söylememişti.

Fuarda da söylediği gibi, sırf bu ceza yüzünden zorla birlikte takılmıştık ve yolculuk boyunca düzgün davranacağına bu yüzden söz vermişti. Sözünü de tuttu.

Ben, onun için bir görevdim, listesindeki tamamlanması gereken bir maddeydim sadece. Büyü yeteneğinin elinden alınmayacağından emin olana kadar, Minami'ye koşacağı ana kadar.

Homurdanarak döndüm ve battaniyeyi üzerime çektim. Rahatı kaçan Motchi, yataktan atladı.

Köpeğim bile bana katlanamıyordu.

Battaniyemin altındaki karanlık gölgeli dünyaya bakarak iç çektim ve uykuya dalmayı, bu yazı silip her şeye yeniden başlamayı diledim ama büyünün bile değiştiremeyeceği bazı şeyler vardı.

Yatakta saatlerce dondukten sonra, biri yatağımın kenarına oturdu. "Selam, abla."

Battaniyeden başımı çıkarıp baktım. "Selam, Remy." Sesim, ağlamaktan çatlamıştı.

Bana nasıl olduğumu sormadı çünkü şiş gözlerime ve karışık saçlarıma baktığı an, ne durumda olduğumu anladı.

"Ondan bıktım usandım. Onu hafızamdan silecek bir büyü yok mu?"

"Böylesi, çok daha kolay olurdu, en azından başlarda. Fakat her şeyi unutmak, gerçekten iyi bir şey mi? Hem... Onu görmek istemediğini biliyorum ama o, özür dilemek için seninle görüşmek istiyor."

"Bunu neden yapıyor? Ben, onun takılmak zorunda bırakıldığı fakir ve zavallı biriyim ne de olsa," diye kükredim. "Gerçi, umurumda da değil ya."

Remy, baykuş gözlerini daha da açtı. "Bilmen gerek... Cam'le konuştu. Ona her şeyi anlattı."

"'Her şeyi' derken?"

Başını kederle öne doğru salladı. "Benden duymuş olma... Ama Bay Yasuda, para sorunlarıyla boğuştuklarını Cam'in bilmesini istemiyordu."

"Onun hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum." Zaten yeteri kadar duymuştum. "Yardımına ihtiyacım var," dedim Remy'ye, konuyu değiştirerek. "Nöbetim için hazırlanmam lazım. Ama galiba nöbetimi..."

Jack'in ismini söylemek istemedim.

"Ben, nöbetini devralırım," dedi Remy.

Bu, çok güzel bir teklifti. "Hayır, kendi saatlerimde çalışmam lazım, yoksa Bay Yasuda beni yine çiğ çiğ yer. Onu ne kadar az görürsem, o kadar iyi. Ama sen ya da Cam, benimle yer değiştirirseniz harika olur."

"Birimiz değişebiliriz, Jack ile birlikte çalışmamanız için Cam'i de uyarırım."

"Sağ ol," diye fısıldadım. "Sen, dünyanın en iyi kardeşisin."

"Senin tek kardeşinim," dedi Remy, sırıtarak. Beni neşelendirmeye çalıştığını görmek, canımı acıtıyordu.

Remy ile nöbetimizde Cam de yanımızdan ayrılmadı. İkisi de endişeli gözlerle beni gösteriyordu ve bu, bana kendimi daha kötü hissettiriyordu. Herkesi geçtim, bu durum Cam'i de üzerdi.

Kalabalıktan fırsat bulduğum zaman Cam'i dürtüp, "Ağabeyinle aranızda her şey yolunda mı?" diye sordum.

Tek eliyle alnını sıvazlayan Cam, derin bir nefes aldı. "Biz... Jack'le sabaha kadar uyumadık ve her şeyi konuştuk. Bana durumu açıkladı... Dün haklıymışım. Annemin faturalarının ödemesi hâlâ bitmemiş." Başını iki yana salladı. "Pahalı özel sigortalar,

her şeyi kapsamıyor belli ki. Babam, sağa sola para harcamazdı. Ben de bir sorunumuz olduğunu tahmin ediyordum ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Babam, hem dükkânı hem de evi ikinci kez ipoteklemiş... Dolayısıyla çok gergin."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, sen merak etme," dedi Cam.

Diğer tarafımda duran Remy'den, keskin bir ses yükseldi: "Merak etme mi? Tabii ki merak edeceğiz."

Bunu duyunca alnındaki kırışıklığı düzelen Cam, kardeşime çok saf bir gülümseme ile baktı. Onları görünce içim eridi. Sanki o an sadece kardeşimi görüyordu. "Gerçekten, Remy... Bir yıl önce olsa 'birlikte endişelenelim' derdim size. Ama Jack, sabah uyandığı andan itibaren babama çok yardım ediyor. Dükkânın kârını artırma yöntemleri, tenis dersleri ve özel öğretmenlik sayesinde babamı o borç batağından kurtardı."

"Özel öğretmenlik yaptığından da haberim yoktu," dedim, şaşırarak.

"Ah, evet. Bildiğini sanıyordum," dedi Cam.

Başımı iki yana salladım. "Ağabeyin, benim için hâlâ çok gizemli."

"Asıl gizemli olan, girişimci kapitalistlerle konuşmayı becermesi," dedi Cam, hayranlıkla.

İşte, çözebileceğim bir gizemdi bu. Cam'in, ağabeyinin ne kadar ikiyüzlü bir çapkın olduğunu bilmesine gerek yoktu. Ama bu, çok barizdi... Çünkü beni idare ettiği gibi Minami'yi de idare ediyordu. Zira onun kapitalist girişimci annesini ikna edebilmek için uğraşıyordu.

Sonra gerçeği hatırladım. Aslında idare ettiği tek kişi bendim.

Jack için asıl olan, *Minami* idi. Bay Yasuda'nın onayladığı kişi oydu. Üstelik ailesinin Yasudalar'ın geleceğini değiştirmeye yetecek kadar çok parası vardı.

"Çok *istememe* rağmen, Jack ona yardım etmemi istemiyor," diye devam etti Cam, iç çekerek. Sonra yüzü aydınlandı.

"Ama ikimiz, bir konuda anlaştık. Bundan sonra dükkânda onlara daha fazla yardım edeceğim, Jack'in vardiyalarını alacağım ve envanter gibi işlerde babama destek olacağım. Babamla Jack de bana, olan biteni anlatıp, özellikle de olası yatırımcılar hakkındaki son gelişmeleri bildirecekler. Aslında tüm bunların daha önceden içinde olmam gerekirdi ama hiçbir şey için geç kalınmış sayılmaz."

"Çok güzel," dedi, düşüncelerime tercüman olan Remy. "Eğer yardım gerekirse, siz ikinizin meşgul olduğu zamanlarda, ben de seve seve vardiyanızı üstlenirim."

"Meşgul olmak demişken... Standı babalarımıza devretmeden evvel satılanların yerine yeni ürünleri koysak iyi olur," dedi Cam, büyülü Hint baharatlarıyla dolu kutuyu sıvazlayarak. Kendi başına, ağır bir kutuyu aldı. Fakat Remy, inatla bir adım öne çıkıp kutunun diğer ucundan tuttu ve Cam, ona teşekkür dolu bir gülümseme ile yine baktı. Eğer birlikte bu kadar korkunç tatlı görünmüyor olsaydılar, bu bakışmaları midemi bulandırırdı.

Nöbetimin sonu yaklaştığında rahat bir nefes aldım. Jack yoktu. Mükemmel. Fuarın son iki gününde de ondan uzak durmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Eğer onunla aynı nöbete denk gelirsem belki Remy ya da Cam, benimle yer değiştirirdi.

Fakat bir müşteriye Büyü İşleri ürünleriyle ailemin yeşil çayını verdiğim bir sırada, kısık bir ses, "Ellie?" dedi bana. Donup kaldım.

Cam, sessizce küfretti. "Lanet olsun, Ellie, çok üzgünüm. Gelmemesi gerekiyordu."

"Sorun değil, onun söylediği hiçbir şeye güvenmiyorum. Bu yüzden, sana da yalan söylemesine şaşırmadım."

Jack, gözleri üzerimde, kalabalığın arasından belirdi. "Ellie..."

Cam, önüme geçti. "Seninle konuşmak istemiyor."

"Lütfen onunla konuşmama izin ver." Jack, kapıyı işaret etti. "Ellie, dışarıya çıkabilir miyiz?"

Omuzlarını dikleştiren Cam, beni korumak ister gibi Jack ile aramızda durdu. Remy de endişeyle bir adım öne çıktı. Kardeşlerin benim yüzümden, hem de herkesin önünde kavga etmelerine

izin veremezdim. Zaten birkaç kişi, bize doğru meraklı gözlerle bakmaya başlamıştı bile. Jack'i dikkatle inceledim.

Gözlerinin altındaki torbaları görebiliyordum. Omuzlarındaki ağırlığı, dümdüz olmuş sıkkın dudaklarını ve yumruk yaptığı ellerini. "Özür dilemek istiyorum..."

"Özür dilenecek bir şey yok. Bunun için önce canımın yanması gerekir." Ama sesimdeki sert ve keskin ton, beni ele veriyordu.

Jack'in gözlerinde acı vardı. "Ben, çok ama çok üzgünüm..."

"Sen, benim... Ailemin senin için çok fakir olduğunu söyledin."

İncinmediğimi göstermek konusunda çok kötü bir iş çıkardığım ortadaydı. Her yerimden öfke sızıyor gibiydi. O, belki yumruklarını sıkmış olabilirdi. Fakat benim avucuma batan tırnaklarım, iyileşmesi uzun sürecek yaralar açıyordu elimde.

"Lütfen, Ellie. Benim... Benim sana açıklamam gereken çok şey var, aramızı düzeltmek için yapmam gereken çok şey. Birazcık dışarıya gelsen?"

Sanki hiçbir şey parçalanmamış gibi, masmavi ve mükemmel gökyüzünün olduğu dışarıyı işaret etti. Bambaşka bir yaz olması gerekirken, tüm duygularım darmadağın olana kadar son yıllarda yaşadığım acıları nasıl onardığımı dün bir kez daha hatırlatan bir yer gibi görünen dışarıya.

Mantıklı ve zeki beynim, *kaç* diye bana bağırıyordu. Konuşmamız için hiçbir sebep yoktu. Özürlere, açıklamalara gerek yoktu. Onu son derece net şekilde duymuştum: Bu fuarda benim yanımda olmasının tek sebebi, aldığı cezaydı. Ailemin çay dükkânı yeterince para kazanmadığı için benim etrafımda olmak istemiyordu. Minami ya da Palo Alto'daki diğer zengin kızlar, ona çok daha uygundu.

Arkamı dönmek için milyonlarca sebebim vardı.

Ama hain yüreğim, gitmeme izin vermedi.

BÖLÜM 27

Fuar merkezinin balkonundaki korkuluğa yaslandım. Bu bölge, ana girişten uzak olduğu için boştu.

Sadece Jack ve ben vardık.

Onun hemen arkasında yükselen, gökyüzündeki bulutların aldığı şekilleri inceledim. Nemli havayı yüzümde hissettim. Okyanustaki sörfçülere, girişte gezen güvenlik görevlilerine, fuara girip çıkan ve arabalarını park eden ziyaretçilere baktım. Yani Jack dışında her yere bakıyordum.

Cam ile Remy, benim için endişelenmişlerdi ama onlara iyi olduğumu söyledim. Buna rağmen Jack'e kötü kötü baktılar.

İyiydim de. Belki şu an yürüyen bir enkaz olabilirdim ama iyi olacaktım. Sanırım.

Jack, birkaç metre önümde dolanıp durdu, sonra bana bir adım yaklaşmak istermiş gibi döndü. Kafasını koparmakla tehdit eder gibi, gözlerimi kısıp onun yüzüne baktım. Yerinden kıpırdayamadı.

"Ellie," dedi. Derin bir nefes aldı. Sonra durakladı. Durdu. Tekrar derin bir nefes aldı.

Yine, bir şeyler söylemeden önce her şeyi ince ince düşünüyordu işte. Ama bu, benim sabrımı taşırmak üzereydi.

"Bana bak, ne söyleyeceksen söyle de bitsin bu iş. Ben de gideyim." Otelin o yumuşacık battaniyesi, beni çağırıyordu sanki. Mochi de omzuma kıvrılırdı. Yatağımda gizlenmek, en güvenli şeydi.

"Seni özledim."

Küçük bir an için nefes alamadım.

Bunu söylememesi gerekirdi.

Gerçeği söylemeliydi. Ona değer biri olmadığım konusunda babasıyla hemfikir olduğunu, bana yalan söylediğini, Minami'nin onun kız arkadaşı olduğunu ve Minami'nin o kapitalist annesiyle birlikte yemek yiyeceklerini ve...

"Bunun için biraz geç kaldın," diye fısıldadım. Kalbim, beynimden önce konuşuyordu, onu susturamadım. Sonra ağzımı sıkıca kapattım.

"Eskiden birbirimizin en iyi dostuyduk... Ve neden ortadan kaybolduğumu sana hiç açıklamadım."

Gözlerimi kapattım. Bu, babasıyla gözümün önünde yaptığı konuşmadan ibaret bir açıklama değildi. Geçmiş yıllarla ilgiliydi. Ama zaten konu hep bu değil miydi?

Onunla ayrı düştüğümüz ve bunun için aramızdaki iletişimin sona erdiği her defasında, birbirine yaklaşmaya çalıştıkça yine birbirleri tarafından itilen mıknatıslara benzememiş miydik? "Bir sürü hata yaptım," dedi. "Ve sana milyonlarca özür borçluyum. O zamanlar... Babam, annemin vefatından sonra tüm o faturaların yükü altında kaldı. Eğer ona yardım etmenin bir yolunu bulamazsam, babamın depresyona gireceğini ve onu da kaybedeceğimizi sanıp çok korktum. O parayı bir araya getirmek için her türlü şeyi yaptım. Dükkândaki ürünleri Magizon, Amazon ve e-Bay'de satmaya başladım. Boş kaldığım her saatte tenis dersleri vermeye ve SAT sınavları için özel öğretmenlik yapmaya başladım... Odaklanabildiğim tek şey buydu. Annemi kaybetmiştik. Cam ile ben, bir de babamızı kaybedemezdik. Fakat bu sırada, benim için aşırı derecede önemli bir şeyi kaybettim."

Derin bir nefes aldı. "Seni kaybettim."

İçimden ona sıkıca sarılmak geldi ama kendimi tuttum. Ona teslim olursam, beni yine incitirdi.

"Ben zaten senin değildim ki beni kaybedesin," diye sert bir yanıt verdim.

"Değildin," dedi, acı dolu bir sesle. "Yanımda olmanı ne kadar çok istesem de. Ama bu, o zaman canımı çok yaktı. Annem öldükten sonra senin yanında olmak, bana hep *onu* hatırlattı. Tüm o güzel anıları... Bu yolculukta arkadaşlığımızla ilgili hatırladığım bütün o güzel şeyleri... Fakat annem yokken tüm bunlarla yüzleşmek, bana çok ağır gelmişti. Yeni arkadaşlarım ise annem ve benim hakkımda çok fazla şey bilmiyordu... Oysaki sen, bunu hak etmemiştin. Hiç hak etmemiştin. İşte bu yüzden, beni en iyi tanıyan kişiyle arkadaşlığıma son verdim. Çünkü hislerimi senden saklayamazdım."

"Bunun yerine benim hislerimi incitmek sana daha kolay geldi." Parmaklarımı avucuma bastırıp yumruk yaptım. Bu, her ne kadar istemesem de Jack'in sözlerinin ve bu yaşadığım acının gerçek olduğunu hatırlattı bana. "Bir şey söyleyemez miydin? Söyleyeceğin *herhangi* bir şey, beni tamamen yok saymandan çok daha iyi olurdu. Herkesin, beni yıllarca birlikte büyüdüğüm en yakın dostum tarafından reddedilmiş bir ezik olarak görmesinden, çok daha iyi olurdu."

"Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Birlikte geçirmediğimiz her gün de bunu biliyordum," diye fısıldadı.

Balkon korkuluğuna yaslandım ve ince tişörtüme temas eden sert metali hissettim. Canımı yaktı ama bu, yüreğimdeki acıyla kıyaslanınca hiçbir şeydi.

"Lise hayatını elinden almak istemedim, Ellie. Beni önemsediğini, hem de çok önemsediğini biliyorum. Annemin acısını atlatmaya çalıştığımda, yanımda olup bana destek vermek istediğini biliyorum. Tüm bunları yaşamayı hiç hak etmedin." Jack, derin bir nefes aldı.

Konuşamadım. Gözlerimi kapatıp keskinleşen nefesimi düzeltmeye çalıştım. Kesinlikle gerçekçi bulmayacağım bahane ve özürler bekliyordum ondan. Bu sessiz yumuşaklığı değil. Bu acı gerçekleri değil.

Gözlerimi açtım ve bu acı dolu gerçeği deşmeye başladım. Onun için sonsuza dek bir "kayıp" olarak kalmak istememin nedenlerini. Geçmişle ilgili sunduğu onca tatlı bahaneye rağmen, onu neden affedemediğimi. "Babana, benim senin için yeterince iyi olmadığımı söyledin."

"Yalan söyledim, Ellie," dedi. "Babam... sürekli böyle yorumlar yapar. Annemin vefatından sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı. Annem, onun ışığıydı. Her şeyiydi. Her ne kadar annemin vefatı, bana ya da babama her şeyi yapabilme imkânı vermese de, babamı çok yaralandı ve çok değiştirdi. O yüzden ben de babamın söylediklerinin yanlış olduğunu bilmeme rağmen, onunla aynı fikirdeymişim gibi davranıyorum bazen. Yoksa, böyle bir şeyi asla düşünmem."

İnanmadığımı ifade eden bir sesle başımı iki yana salladım. "Bu, az evvel söylediklerinden sonra bana biraz ağır geldi."

"Gerçekten," dedi. "Sürekli saçmaladığımı biliyorum ama bu yolculuk bizi tekrar birleştiğinden beri, her şey değişti. Daha iyi oldu. Daha mutlu oldum. Son beş yıldır, seninle çıktığımız bu yolculukta güldüğüm kadar güldüğümü sanmıyorum, Ellie."

"Ama annen vefat ettikten sonra benimle konuşmayı bırakan sendin." Sözlerim acı ama gerçekti.

Jack, ellerini gözlerine götürüp derin bir nefes aldı.

"Ben... Ben, birine yük olmaktan nefret ediyorum," dedi acı acı. "Bu yüzden de babamın dükkânı hariç, tek başıma çalışıp tenis dersleri veriyorum ve özel öğretmenlik yapıyorum. Üniversite paramı kendim kazanmaya çalışıyorum çünkü babama yük olmak istemiyorum. Onunla birlikte Cam için de üniversite parası biriktirelim istiyorum. Büyü İşleri, çok iyi gidiyor... Ama bu, görünürde böyle. Aslında kâr oranımız, omamori keselerinden bile daha minik. Babam, Minami'nin annesinin bize yatırım yapmayı düşündüğünü öğrenince, bu yüzden çok mutlu oldu. Ama ben, yine çuvallayıp etrafımdaki insanları uzaklaştırdım... Yani küçükken hep yanımda olan ve beni olduğum gibi kabul eden insanı."

"Olan biteni bana anlatabilirdin."

"Çuvalladım. Sana güvenmem gerekirdi. Bunu bilmem gerekirdi ama babama yardım etmekten başka bir şey düşünemiyordum. Böylece, annemi unutmak daha kolay oluyordu... Beni mutlu eden her şeyi unutmak da."

Gözlerimi kapattım çünkü bu söyledikleri, onun yüzüne bakamayacağım kadar ağır gelmişti bana. "Minami, seni mutlu ediyor mu?"

"Minami mi?" Şaşırmış gibiydi. "Yatırım yüzünden mi?"

"Telefon konuşmalarınız. Yani çıkıyorsunuz ya işte."

Jack durakladı. "O mu? Ellie... Ben, ağustos sonundaki SAT sınavı için ona *özel ders veriyorum.*"

Hayretle gözlerimi kırpıştırdım. Bir anda her şey yerine oturdu. Cam, Jack'in özle ders vermekle meşgul olduğunu bana söylemişti... Ama öğrencisinin *Minami* olduğu hiç aklıma gelmemişti.

"O, sadece öğrencim," dedi.

"Büyü İşleri'ne annesi yatırım yapacak olan bir öğrencin? Öğrenciden fazlası gibi geldi bana." Yüzüne dikkatle bakıp, görmek istemediğim gerçeği aradım. "Özellikle de baban, onunla çıkmanı isterken."

"Bu, çok karmaşık bir konu..." Sesi, keskin ve üzgündü. "Ellie... Bir şansım var mı? Beni affedebilir misin acaba?"

Tırnaklarımı avucuma batırdım. Gözlerim dökemediğim yaşlar yüzünden yanıyordu. Ama beni ağlarken görmesine izin vermeyecektim. Bunun beni ne kadar çok üzdüğünü görmesini reddediyordum. Zira bu yaşadığım beni paramparça etse de, bir daha aynı şekilde incinmek istemiyordum.

Başımı ağır ağır iki yana salladım. "Seni affediyorum ama eskisi gibi olamayız. Sana bir daha güvenemem, Jack. Gerçekten, bunu yapamam. Sen, Minami ile çıkmalısın. Böylesi, geleceğin için daha iyi. Büyü İşleri için daha iyi. Herkes için daha iyi. Benim için daha iyi."

"Büyü İşleri için daha iyi olabilir ama benim için daha iyi olacağını sanmıyorum," dedi.

Başımı iki yana salladım. Ona teslim olamazdım, bu defa değil. Bu acıyı bir daha asla yaşamak istemiyordum.

"Lütfen, Ellie. Beni affet," dedi. O kadar samimiydi ki göğsüme derin bir acı oturdu.

Konuşursam gözyaşlarım boşalacaktı. Konuşursam yüreğim bir daha asla iyileşemeyecekti.

Aramızdaki sessizlik uzadı. *Bunu onarabilirdin,* diye bağırdı yüreğim. Eğer incinmekten bu kadar korkmasaydın, bunu onarabilirdin. Olmak istediğin kişiden saklanmasaydın, gerçeği söyleyebilirdin.

Ama ben, artık incinmek istemiyordum.

Jack, en sonunda, "Sanırım standı birlikte toplamamız gerekecek. Yani yarın, gün sonunda. Ama sen endişelenme. Ben hallederim. En azından senin için yapacağım son şey bu olsun," dedi.

Başımı öne doğru salladım.

Beni dikkatle inceleyip, sanki onu affetmemin bir yolunu arar gibi bir iki dakika yerinden kıpırdamadı. Ama ben de kıpırdamadım. Sonunda pes etti ve derin ve kederli bir iç çekip arkasını döndü.

Fuara geri dönen Jack'in, hayatımdan çıkarken attığı her adım, kulaklarımda yankılanıyordu.

Jack nihayet gittikten sonra, başımı kollarıma gömdüm ve kulakları sağır eden bu sessizlikte hıçkıra hıçkıra ağladım.

BÖLÜM 28

Bu yolculuğun kalanını bu otelde geçirebilirdim. Sıkıcı hayatımı desteklemek için tuhaf büyüler yapan ve hâlâ ailesinin tavan arasında yaşayan o garip teyze, ben olabilirdim. Varlığımı sadece Ramy, Cam, Mochi, annem ve babam hatırlardı.

Hiç kimse olacaktım. En üst dereceden bir duvar çiçeği.

Zaten hep de bu olmuştum.

Hiç olmak istemediğim şey.

Battaniyemi omuzlarıma sardım ama bu, beni rahatlatmaya yetmedi. Yaz sıcağının göbeğinde olmamıza rağmen, bu yumuşacık battaniyeye iyice gömüldüm. Çok sıcaktı ama bu battaniyenin rahatlığına fena hâlde ihtiyacım vardı. Bitişik odanın kapısı çaldı ve babam, başını içeriye uzattı.

"Gün ışığım nasılmış bakalım?" dedi. "Biraz arpa çayı ister misin?"

Kendimi hiç de gün ışığı gibi hissetmiyordum. Babamın özel yapım rahatlatıcı çaylarından bir yudum bile almak istemiyordum. Ya da annemle babamın bana yedirmek istediği şeylerin hiçbirinden bir lokma bile yemek istemiyordum. Kendimi daha iyi hissetmeme yetecek kadar güçlü bir büyü olduğundan gerçekten şüpheliydim.

Homurdanarak başımı iki yana salladım. Babam da çok belirsiz bir şekilde iç çekip kapıyı kapattı.

Stanttaki nöbetlerime gidiyordum ve çok şükür ki hiçbir nöbetimde Jack'e denk gelmemiştim. Ama her nöbetin ardından, bir buçuk kilometre uzaktaki otelimize kadar yürüyüp kendimi yatağa atıyordum ve Mochi ile takılıyordum.

Ara sıra, Cam'in verdiği o şans büyüsünü çıkarıyordum.

Kullanmalı mıydım?

İçimde, büyünün her şeyi bir anda düzelteceğine dair bir umut beliriyor ve yüreğim pır pır ediyordu.

Ama her seferinde onu tekrar cebime sokuyordum. Zira bu hâlimi düzeltecek herhangi bir sihir ya da şans yoktu. Yani benim bir duvar çiçeği olmamı engelleyecek... Bunun için Pasifik Okyanusu'nun şansla dolu olması ve benim de okyanusun içinde yıkanmam gerekirdi.

Ailem ve Remy, beni neşelendirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Fakat verdikleri onca büyülü çaya, normal bir yemek yemek için döktükleri onca tatlı dile rağmen, kendimi buraya sıkışmış gibi hissediyordum.

Çünkü artık hiçbir şey bana normal gelmiyordu ve işleri nasıl düzelteceğimi bilmiyordum... Hatta artık "düzeltmenin" ne demek olduğunu bile.

O akşam huzursuz bir şekilde uyurken, kapım sanki biri tarafından sarsılır gibi çaldı. "Ellie, orada mısın?"

"Olamaz..." dedim, gözlerimi ovuşturup doğrularak.

"Ah, neyse ki uyanmışsın," dedi, tanıdık, kadife gibi yumuşak bir ses. Kilidin sesini duydum. Gelen kişi her kimse, anahtara sahipti. Derken, kapı ardına kadar açıldı.

En yakın arkadaşım (Yoksa artık Lia, benim eski en yakın arkadaşım mıydı?) içeriye girip, bana bakarak elindeki anahtar kartını sallarken ağzım bir karış açık kaldı. Çok güzel giyinmişti. Kıvrımlı bacaklarında şort, üzerinde yakut rengi V yaka bir tişört

vardı ve rujunun, kıyafetlerine uyumu mükemmeldi. Keskin *eyeliner*ı ile Lia, bir hançer gibi görünüyordu.

Mini sırt çantasını indirdi ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Eee?"

"Lia... Burada ne arıyorsun?" diye fısıldadım. Yazla ilgili tüm pişmanlıklarımın bana işkence ettiği kötü bir rüya mıydı bu?

"Büyü farkındalığına sahip olmanın en iyi avantajı, buraya kuzenlerimi ziyarete gelmem *ve* fuara katılmam oldu. Fakat senin yanına gelmemin sebebi bu değil," dedi. "Dışarıya çıkıyoruz."

"Saat sekiz oldu, annemle babam izin verm..."

"Onlar, *tamam* dedi."

"Gerçekten mi?"

Lia, bitişik odanın kapısına gitti. "Bay Kobata? Bayan Kobata?" Sonra bitişik odaya girdi. Babamın kalın sesini ve annemin tiz mırıltılarını duydum.

Birkaç saniye sonra, sırıtarak başını içeriye uzattı. "Haydi, gidelim. Bu gece sokağa çıkış yasağı yok."

Emin olamadım. Yatağımın içinde kederimle baş başa kalmak istiyordum. Dışarıya çıkmak, kulağa soğuk ve itici geliyordu. Hem Lia, bana kızgın değil miydi? Ya Jack'le karşılaşırsam ne olacaktı?

Lia, alnımı dürttü. "Bırak şu utangaç kız düşüncelerini."

Off. Alnım acımıştı.

Lia üzerimdeki battaniyeyi çekince, homurdandım. Sonra, karıştırdığı spor çantamın içinden bir kot şort, bir gömlek ve bir sütyen çıkarıp üzerime fırlattı. Sütyen, kafama düşmüştü ve suratımın önünde sallanıyordu.

"Ben dönene kadar giyin," dedi. Üzerime battaniyemi çektim ama Lia, uyumamı engellemek için sehpaya gürültüyle vurdu. "Sana beş dakika veriyorum, giyinmemiş olursan seni o battaniyeye sarıp, itfaiyeciler gibi sırtıma alır ve buradan çıkarırım."

İtiraz etmeme fırsat bile vermeden bitişik odaya girip kapıyı kapattı. Birinci dakikada, huzura, sessizliğe ve yalnızlığa hasretle tavana baktım.

İkinci dakikada, *kendimi sıkıca battaniyeme sarıp saklanırsam belki beni fark etmez,* diye düşündüm.

Üçüncü dakikada, annemlerle sohbet etmekte olan Lia'ya homurdandım. Sesi yüksek çıktığından onu duyabiliyordum: "Evet, biraz temiz hava alsın diye onu çıkarmak istiyorum."

Hain babam da ona şöyle dedi: "Harika. Buna ihtiyacı var. Hepimiz, seni çok özlemiştik."

Dördüncü dakikada, battaniyenin altından yorgun gözlerle bir kapıya bir de yerdeki giysilere baktım. İşte o an, Lia'nın şifonyere koyduğu şeyi gördüm: *Anti Duvar Çiçeği Listesi.*

Bu, listenin bir fotokopisiydi.

Bu yaz için hayallerimdi. Artık saklanmak istemediğim için kurduğum hayallerim.

Peki, şu an ne yapıyordum?

Saklanıyordum.

Beşinci dakikada, üzerimi değiştirmeye başladım. Spor çantamdan çıkardığım siyah kapüşonlu eşofman üstümün cebinden bir bozuk para düştü. Fleurie'nin büyüsü.

Ellerim metale değdiği an, o mavi renk tonunu görmemek için parayı avucuma aldım. Ne şakaydı ama. Bir bozuk para, aşk uyumunu sanki gösterebilirmiş gibi.

Çöp kutusu, sadece birkaç metre uzaktaydı...

Kapı çaldı. Sürem dolmuştu.

Parayı çantamın yan gözüne attım çabucak ve şortumu giydim.

Kapı açıldı. Lia ortada, annemle babam onun iki yanında, bana bakıyorlardı. Ayağa kalktım.

Tamamen giyinmiş olduğumu gören Lia'nın yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini görmezden gelemedim. Sonra kulağımdaki yeni pirsingi gördü ve gözleri daha da büyüdü. İçimdeki ses, *dışarıya çıkmaktansa battaniyelere sarınıp yatmak çok daha iyi,* diye çığlık atıyordu, yine de bir adım öne çıkıp Lia'ya hafifçe gülümsedim. "Ben hazırım."

Birlikte, Huntington Sahili rıhtımına doğru giden yolda yürüdük. Saat sekizde, evlerin çoğunun ışıkları kapanmıştı. Ortam sessiz ve huzurluydu ama hava hâlâ biraz nemliydi.

"Sanırım yağmur yağacak," dedi, kaşlarını çatıp gökyüzüne bakan Lia. "Hava durumu, yarın havanın güzel olacağını söyledi ama ben, azıcık yağmur yağsa da bir yaz fırtınası olacağını düşünüyorum hâlâ."

"Şey... Biz... Sen gerçekten..." Aşağıya baktım ve hızla kot şortumun fermuarını çektim. Belki bu, sohbetten kaçınmamı sağlayacak ve yürüyen bir felaket olduğumu Lia'nın görmesini engelleyecek güzel bir taktik olmuştu. "Neler yaptın bakalım?"

"Genelde dersteydim," diye cevap verdi. "Büyüyü yeni öğrenmeye başlayan diğer insanlarla birlikte San Fransisco'daki kurslara katıldım. Herkes âşık birer çift ve ben onların arasındaki çok az sayıda bekârdan biri olmama rağmen, kurslar çok iyi geçti. Gerçi bizim yaşlarda, Menlo Park'tan gelen bir kız daha vardı. Annesi, yeniden evlenmek üzereydi. Kadının nişanlısı, büyü farkındalığı ya da siz ne diyorsanız işte, ondan olan bir adammış. O yüzden kızı da kursa göndermişler. Bu sırada, Ana ile de büyü konusunda çok şey konuştum, bana çok yardımı dokundu."

Loş sokak lambalarının beton zemini aydınlattığı rıhtımda yürüyorduk. Gecenin bu saatinde, özellikle gökyüzünün kara bulutlarla kaplı olduğu zamanlarda, rıhtım neredeyse boştu. Sadece bir baba ve kız vardı. Adam, kızına balık tutmayı öğretiyordu ve ikisi de kahkahalarla gülüyorlardı.

Rıhtımın sonuna geldiğimizde Lia durdu ve hınzır hınzır sırıttı. "Sokağa çıkma yasağı sınırlarını geçtik, sahildeyiz ve yanımda senin de hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey var."

Lia, mini sırt çantasını omzundan indiriyordu. Ona, "Bekle..." diye fısıldadım.

Bana bakıp sırıttı. "Listendeki bu maddeyi gerçekleştirdiğini söylemeyeceksin bana, değil mi?"

Hava, sanki yapış yapıştı, yağmur yağacakmış gibi nemliydi. Ya da belki gözlerim sulandığı için böyle hissediyordum.

Madde 10: Yanına atıştırmalık alıp gece yarısı sahile in.

Kolunun altında taşıdığı battaniyeyi açtı ve yere serdi. Sandaletlerini çıkarıp battaniyenin üzerine oturdu ve sonra da yanına oturmam için işaret etti.

Bu, büyü yapıp gerçek olmasını sağladığım bir rüya gibiydi. Sanki Lia ile arkadaşlığımız hiç bozulmamıştı. Ben de eski günlerdeki gibi sandaletlerimi çıkarıp onun yanına oturdum. Onunla çok yakındık ama önceden olduğumuz kadar da yakın değildik. Fakat onu o kadar çok özlemiştim ki, bu kadarı bile beni rahatlatmaya yetti.

Hem tanıdık hem garip hem yeni hem eski... Hepsini aynı anda hissediyordum. Ama çok iyiydi.

Lia, çantasından pastel pembe bir kâğıt kese çıkardı. "Bize biraz *Honey & Butter*[20] getirdim."

"Nedir o?"

"Kaliforniya Orange County'deki en iyi makaron mağazasının adı. Hatta bana sorarsan tüm Kaliforniya'daki. En sevdiklerim de şu dev atıştırmalık makaronlar." Hızla içindekileri saydı: "İçleri tütsülü lokumla dolu iki dev makaron, üzerinde bir kat baharatlı bisküvi ve bir parça çikolatalı krema. Kısacası, rüyaların yapıldığı ham maddeler."

Lanet olsun. Şu an hava fazlasıyla nemliydi. Gözlerim batıyordu.

"Şunu izle." Çantasından, üzerinde "*Hızlı Isıtma: Yeni Kızartılmış*" yazan plastik bir kutu çıkardı. Sonra pembe kâğıt keseyi plastik kutunun içine koyup hafifçe salladı.

Kutunun içine bembeyaz duman doldu. Lia, duman kaybolunca, avucum büyüklüğünde bir makaronu kutudan çıkardı.

[20] Honey & Butter, makaronlarıyla ünlü bir tatlı dükkânı. (e.n.)

"En sevdiğim atıştırmalığın tadını çıkar. Lokumlar sanki az evvel ateşte kızartılmış gibi taze ve sıcak. Sana rıhtımda havai fişek gösterisi yapamam ama bana vermiş olduğun şey sayesinde o alevleri ayağına getirebilirim." Göz kırpan Lia, makaronu avucuma koydu ve kendisi için de bir tane makaron çıkardı.

Dev makaron, yeni kızarmış gibi sıcaktı. Hepsini bir anda yutmak istedim. Lia, her ne kadar son görüşmemizde sihir ve büyü fikrine karşı çıksa da... Şu an, en yakın arkadaşım olarak, benim için büyü ve sihir kullanıyordu.

"Denesene," dedi. "Konuşacak çok şeyimiz var ama önce makaronlar."

Makaronun bir köşesini ısırdım. Kabuk, tam da olması gereken miktarda bir tatlılıkla dağıldı. Makaronun içindeki lokum ağzımda eridi. "Bu, dünyadaki cennet." Genelde makaronu bir ısırıkta yutardım ama bu defa Lia'ya bakmadan duramadım. *Neden buradaydı? Bana hâlâ kızgın mıydı?*

Lia güldü. "Değil mi? Makaronların bu kadar iyi olabileceği kimin aklına gelirdi? Neredeyse sihirli gibi."

Sihir.

Bu sözcük, aramıza ağır bir top gibi düştü.

Artık açık seçik ortadaydı. Rıhtımın ışıkları titredi ve ben de nefes almakta zorlandım. Makaronu bir kenara bırakıp peçeteyle oynamaya başladım.

Derken, kelimeler ağzımdan dökülüverdi. "Üzgünüm, Lia."

Aslında söylemek istediğim daha milyonlarca şey vardı. Üzgünüm. Lütfen beni affet. Keşke acını dindirebilseydim. Sana sarılmak istiyorum. Senin gülümseyip kahkaha attığını görmek istiyorum. Fena çuvalladım. Lütfen bunları nasıl telafi edebileceğimi söyle...

"Biliyorum."

Cevabı o kadar nazik ve yumuşaktı ki, her zamanki ses tonundan o kadar farklıydı ki irkildim.

Lia'nın siyah gözleri, beni inceliyordu; yeni pirsingime, dağılmış saçlarıma, yanaklarımda kurumuş gözyaşlarımın izlerine bakıyordu.

"Biliyorum," diye tekrar etti, her zamanki güçlü ses tonuyla.

"Sırrını neden paylaşamadığını artık anlıyorum. Zaten beni kasten incitmeyeceğini hep biliyordum ama inkârım ve korkum, patlamama neden oldu."

Biraz duraklayıp ekledi: "Senden uzaklaştığım için özür dilerim. Her şeyi detaylı şekilde düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

Rahat bir nefes aldım. Göğsümde ağırlık kalktı. Tüm kaygılarım, sanki gökyüzüne doğru uçuyordu.

"Sen, benden uzaklaşsan da ben, hep buralarda olacağım," dedim. "Daha fazla zamana ihtiyacın olsa bile."

Birbirimize şefkatle baktık ve bir an için kendimi yine ortaokuldaki o anda hissettim. Öğle yemeğinde yanımda oturup oturmamayı düşündüğü o anda.

Derken, Lia'nın yakut renkli dudaklarında yine hınzır bir gülümseme belirdi. O an, kendisine sihirli köyden aldığım ruju sürmüş olduğunu fark edip şaşırdım ve ben de ona gülümsedim.

"Benim mi? Daha fazla zamana mı?" diye sordu. "Herhalde sonsuza kadar bir karar vermeye çalışacak değilim. Hayat, bekletilmeyecek kadar hızlı akıyor. Ben, yıllar evvel senin en yakın dostum olduğuna karar verdim, bu da hiçbir zaman değişmeyecek. Kararlarımın arkasındayım."

Omzuna yaslandım. "Ben de öyle."

Bu kez, yan yana oturmak için birbirimizi kendimiz seçmiştik. İniş çıkışlara rağmen, birbirimizin en yakın dostu olmayı. Hayır, iniş ve çıkışlarla *beraber.*

Lia sırıttı. "Peki, Jack'le aranızdaki münakaşa nedir?" diye sordu, makarondan bir parça ısırarak. Keyifle mırıldandı. "Lanet olsun, bunlar çok iyi değil mi? Her neyse. Remy, senin adına çok endişelendiği için bana ulaştı. Ben de bu yüzden gelip seni buldum."

Yüreğim sıkıştı.

"Ona çok kızgınım." Biz atıştırmalıklarımızı yerken, altımızdaki rıhtımın ayaklarına dalgalar vuruyordu. Lia'ya, Jack ile yolculuğumuzu ve bir ceza uğruna onunla birbirimize nasıl mahkûm kaldığımızı anlattım. Jack'in bana söylediği beklenmedik -gerçi söz konusu kişi *Jack* olduğu için belki de *beklendik olabilir*- şeylerden söz ettim. Sonra Minami'den ve Bay Yasuda'nın o kızı onayladığından bahsettim. "Onu ne zaman düşünsem çok *sinirleniyorum.*"

Açıklamam çok uzun sürmüştü. Az evvel balık tutan baba ve kız, çoktan gitmişlerdi. Burada sadece ben, Lia ve dalgalar kalmıştık. Lia, beni can kulağıyla dinlemişti, ara sıra dürtüp sorular sormuştu ama gerçekten çok iyi dinlemişti.

Şimdi de ben, onu dinlemek istiyordum. "Ne düşünüyorsun? Aptalca, değil mi? Onu unutmam lazım."

"Onu unutmak mı?" diye surat astı.

"Evet. O, düşünmeye değmez."

Gözlerini kısıp bana bakan Lia'nın, *eyeliner*ı sivri ve keskin görünüyordu. "Kavga edip yollarımızı ayırdığımızda, beni de unuttun mu?"

"Asla!" dedim. "Ben, seni her gün özledim, Lia."

Sırıttı. "Ben de seni özledim."

Bu sözlerin içinde yüzebilirdim.

"Ama bence... O da seni özlüyor. Hem de çok."

"Öff." Gökyüzünü engellemek ister gibi, ellerimle gözlerimi kapattım. Etrafımı saran dünya, simsiyah olmuştu. "Onu düşünmekten nefret ediyorum. Hem bahse girerim ki özlediği biri varsa da... O, Minami'dir."

"Minami değil. Dün gece Instagram'a yeni bir SAT öğretmeni aradığını yazmış. Annesinin şirketi de başka bir kırtasiye zincirine yatırım yapacaklarını açıklamış. Cam, Bay Yasuda'nın çok kızdığını ama yakında sakinleşeceğini söyledi."

Oh. Tek görebildiğim, elimin gölgesiydi. Az evvelki karanlık kırılmıştı.

"Jack hakkında bu kadar çok şey hissetmenin -canının bu kadar çok yanmasının- bir anlamı var, öyle değil mi?"

"Ama canımı *yakmamalı,* bu şekilde değil." Tamamen karanlığa gömülmek için gözlerimi ellerimle sıkıca kapattım bu kez.

"Bu, doğru. Senin incinmeni asla istemem. Ama insanlar kavga ederler. Eğer Jack, seni bu kadar incitebiliyorsa... O zaman, senin aklında ya da kalbinde bir yeri de olabilir mi acaba? Arkadaşlığınızın derinliği, bu yolculuktan çok daha öteye dayanıyor. İki en yakın dost olarak geçirdiğiniz onca yıl... Bunların bir anlamı olduğuna kesinlikle eminim. Jack'in eskiden nasıl davrandığını bana anlattın... Remy ile Cam, onun şimdi de böyle davrandığını söylüyorlar. Çöp gibi davransaydı, *onu çöpe at,* derdim ama bence... Senin tanıdığın Jack, aslında hiçbir yere gitmedi."

"Bazı arkadaşlar, bir günlüğüne ya da bir haftalığına buradadır. O arkadaşlardan da kesinlikle bir şeyler öğrenirsin. Bazı arkadaşlıklar zehirlidir, onlardan uzaklaşırsın. Fakat bazı arkadaşlıklar vardır ki birbirinizden günlerce ya da birkaç ay, hatta bazen yıllarca uzak kalsanız bile yeniden buluştuğunuzda sanki hiçbir şey kaçırmamış gibi olursunuz. İşte mücadele etmeye değer arkadaşlıklar da *bunlardır.* Zira bazı yamaları olmayan arkadaşlık, gerçek arkadaşlık değildir. Sadece, karşılıklı atışma yarışmasıdır."

Parmaklarımın arasından Lia'ya baktım. "Şahsi deneyimlerinden mi bahsediyorsun? Çünkü hâlâ bana hayransın?"

"Sanırım bu, sen ve Jack için de geçerli."

Jack ve benim ne anlama geldiğimizi bir türlü anlayamıyordum. Hatta... *Off.*

Lia, ne düşündüğümü anlar gibi sırıttı. "Seninle ben de öyleyiz. Ben, hep senin kalbindeyim."

"Kaçmaya çalışsan bile." Onu kollarımla sarıp sıkıca kucakladım.

Güldü ve başını omzuma koyup sustu. "Gerçekten de," diye fısıldadı. "Hayat, istediğin şeyin peşinden koşmaktan başka bir şey yapmak için çok kısa, değil mi?"

Beni göremiyor olsa bile onu başımla onayladım. Çünkü beni anlıyordu. "Biliyorum, on üç maddelik o lanetli listeyi bu yüzden yaptım ya zaten."

"Lanetli?"

"Baksana, ikimizi ayırdı. O lanet olası Jack'e lanet olası bir yolculuk boyunca mahkûm olmama yol açtı..."

"O liste lanetli *değil,*" dedi Lia. "Tamam, belki de o fareler lanetliydi ama senin listen öyle değil. Senin listen, hayaller ve umutlarla dolu. Bu da onun lanetli değil, sihirli olduğunu gösterir. Yemin ederim ki o, *sihirli bir liste.*"

"Bilmiyorum." Kafamı toplamak ister gibi, başımı iki yana salladım.

"Göreceksin," dedi Lia, kendinden emin bir şekilde. "Fikrin değişecek. Hem yaşanan onca karmaşaya rağmen şu an yine buradayız, öyle değil mi? Birlikte, listendeki bir maddeyi daha gerçekleştirdik yine."

Etrafıma baktım; altımızdaki battaniyeye, kalın bulutların arasından parlayan yıldızlara. Ve dudaklarımda makarondan kalan şekerli tadı hissettim. Yüreğim, sanki Lia'nın az evvel makaronları içine koyup salladığı plastik kutuda sallanmış gibiydi. Boğazımı temizledim. "Sen, en iyi dostların *en iyisisin.*"

"Lanet olsun, tabii ki öyleyim!" diye güldü Lia. Birkaç yağmur damlası, tam bu sırada yüzümüze düşmeye başladı. Lia, battaniyeyi çekti. "Ama hızla geri dönmemiz lazım. Galiba yaz fırtınası çıkacak ve biraz daha burada kalırsak sırılsıklam olacağız."

Beni kaldırmak için elini uzattı ama ben, ayağa kalkıp battaniyeyi katlamaya başlamıştım bile. O da tıpkı eski günlerdeki gibi koluma girdi. Yüreğime dolan özgürlük ve neşe hissiyle bir kahkaha attım. Lia, yine yanımdaydı... Nihayet.

Aramızdaki bu uyum, doğru bir şeymiş gibi geliyordu bana. Sanki onunla hiç ayrılmamış -neredeyse hiç ayrılmamış- gibiydik. Fakat birbirimizden uzak kaldığımız zaman zarfında, o da ben de birşeyler öğrenmiştik ve kendi başımızda az da olsa büyümüştük.

Yağmur damlacıkları tam bir sağanağa dönüşene dek, kol kola yürüdük ve yol boyunca koşup gülerek otele vardık.

BÖLÜM 29

Lia, kuzeninin evine geri dönerken, ben de uzun süre pencereden baktım. Yağmur, cama vuruyordu. Cama dokunduğum zaman parmaklarımın etrafı buğulanıyordu.

Remy ile Cam, masalarına eğilmişler, fuardan aldıkları bir yapbozla uğraşıyorlardı. Mochi de yan odada aksiyon filmi izleyen annem ve babamla takılıyordu.

Hiçbiri, balkona çıktığımı fark etmedi. Yağmurun sesi, çok gürültülüydü. Damlalar, yüzümü ıslattı.

Çok yalnız bir geceydi. Evde olsaydık, Jack de evde mi diye ışıklarının yanıp yanmadığına bakardım... Ama buradayken, onun nerede olduğunu göremiyordum. Üstelik, onunla olan tüm iletişimimi de kesmiştim.

Fırtınalı gökyüzünün bana yardım edebilmesi mümkünmüş gibi, "Ne yapmalıyım?" diye fısıldadım.

Yağmur, cevap vermeden yağmaya devam etti. Buna rağmen, cevabın ne olduğunu biliyordum.

Jack, yağmur yağsa da yağmasa da standı kaldırmaktan vazgeçmezdi. Özellikle de bu işe kendini adadıysa.

Odaya girdim ve çantamın gözündeki minik, soğuk metal parçasını çıkardım. Fleurie'nin sihirli bozuk parasını. O zaman buna çok gülmüştüm ama...

Elimi açtım ve gökyüzü kadar masmavi bir renkle karşılaştım. Jack'in parasındaki mavinin tıpatıp aynısıydı. Tıpkı hanı-

meli günlerindeki teneffüslerde izlediğimiz gökyüzü gibi parlaktı. Hayatın çok daha basit olduğu, Jack'i tanıdığımı sandığım o günlerdeki gibi...

Aslında Jack'i tanıyordum. Bazı şeyler değişmemişti.

Sadakati yüzünden ondan nefret ediyordum ama Jack'i, Jack yapan şeylerden biri de buydu. Çevresindeki insanları çok fazla önemsemesi. Babasını anlamam için elinden geleni yaparken, ailesinin borçlarını anlatırken, annesinin yokluğunda babasına destek olmak zorunda kaldığını anlatırken gözlerinde beliren o çaresiz ifade, aklıma geldi.

Mantıklı yanım, onun söylediği her şeyi anlıyordu. Mantıklı yanım, onun anlattıklarına katılıyor ve ona bir şans daha vermek istiyordu. Fakat duygularıma, şüphe ve endişelerime kendimi fazla kaptırmıştım.

Bu... Bu, sadece Jack ile ilgili değildi.

Bu... Belki de onun söylediklerine güvenmeliydim.

Bu, bizimle ilgiliyse eğer, benim de onu önemsediğimi Jack'e göstermem gerekirdi.

Sırlarımı artık daha fazla saklayamazdım. Nefesimi kestiklerini ve beni tükettiklerini hissederken, bunu yapamazdım.

Farkındalık, hızla yağan yağmur gibi zihnime doldu. Artık lanet olası bir hiç kimse olmayı bırakmamın vakti gelmişti. Gerçekten istediğim şeyden gizlenmeyi bırakmanın vakti gelmişti.

Sırf, sihirden söz edemiyor oluşum, *kendim* olamayacağım anlamına gelmiyordu. Zira büyülerden ya da sihirden daha önemli şeyler vardı. Ben, bunlardan fazlasıydım. Ben, Lia'nın en yakın arkadaşı olan kızdım. Remy'nin tek ve en iyi ablasıydım. Daha üç haftalıkken bir ameliyat geçirmiştim ve hayatta kalmayı başarmıştım. İnsanların yaram hakkında yorum yapması karşısında sakin ve rahat kalabiliyordum. Bende herkesin gördüğünden çok daha fazlası vardı ve onlar, fikirlerini önemsediğim insanlar değillerdi.

Fakat önemsediğim biri vardı. İğne olduğum için ağladığım sırada elimi tutan ve başka birini aradığını gördüğümde bile önemsedi-

ğim kişi. Başka biriyle birlikte olmasının, onun için daha iyi olduğu fikrini düşünmenin bile canımı fena hâlde yaktığı kişi. Çünkü ben, kendim için en iyisi olmak istiyordum. Onun için de...

Adım atma sırası bendeydi artık. Fakat ben, battaniyeme sanki benim güvenlik ağımmış gibi sarılmıştım. Sanki... Eğer odamda tıkılıp kalırsam yazın başındaki o utangaç kız olarak kalmaya devam edecektim ve değişmek için uzun bir liste hazırladığım o duvar çiçeği olmayı sürdürecektim. Harekete geçmeye çok korkuyordum.

Kafamda dönüp duran tüm o şüphelerden kurtulmalıydım. Aramızı düzeltmek için onu tekrar görmeliydim. Etrafıma ördüğüm duvarları yıkmalıydım ve bir adım öne çıkmalıydım.

Tatlı, yumuşak ve rahat yatağıma özlemle baktım. "Hey, Remy, Cam. Jack'in nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Kardeşim, sanki *Cam'e* âşık mısın diye sormuşum gibi ağzı bir karış açık bana baktı. "Jack mi? Neden?"

"Hâlâ arabayı yüklüyor," dedi Cam. "Yarın rahatça kullanabilmen için. Senin için bunu halletmek istedi."

Yüreğim sızladı. Hemen eşofman üstümü kaptım. "Gitmem lazım. Birazdan dönerim."

Yağmur yağmaya devam ederken, boş sokakta yürüdüm. Pamuklu eşofman üstüm, beni korumuyordu ama ben, bunun farkında bile değildim.

Huntington Sahili Fuar Merkezine giden köşeyi döndüm. Fuar giriş rozetimi kapıdaki nöbetçiye salladım. İçeriye girmeme izin verdi. Rozeti tekrar cebime soktum zira ellerim onu tutamayacak kadar titriyordu.

Şu an, mallarını yükleyen sadece birkaç kamyon ve kamyonet vardı. Çoğu, muhtemelen yarını, yağmurun dinmesini bekleyecekti.

İçeriye girdim ve durdum. Uzun ince bir figür, standımızı topluyordu. Ceketinin kapüşonu sıyrılmıştı. Saçları çoktan sırılsıklam olmuştu. Fakat bunları umursamadığı hareketlerinden anlaşılıyordu.

Jack, kutuları toparlayıp bir el arabasına yüklüyordu ve arabama koymak için dışarıya çıkarıyordu. Ama yerde bir çıkıntı vardı ve kutuların düşmemesi için el arabasını dikkatli sürmesi gerekiyordu.

Botlarım, bir su birikintisindeki suları etrafa sıçrattı. En tepedeki kutunun yere düşmesini engelledim. Kutuyu dikkatle tutup kaldırdım. "Bunu ben alırım."

Jack donakaldı. Elleri, arabanın metal saplarını sıkıca kavradı. Dağınık saçları, gözlerini örtüyordu.

"Yardım etmek zorunda değilsin," dedi alçak sesle. "Ben bitirebilirim."

"Tek kişinin bir standı toparlaması en az beş saat sürer," dedim. "Saat, on biri geçti. İşin, en erken birde biter. Hava yağmurlu..."

"Tek kişiyle kolay olmadığının farkındayım," dedi. "Ama ben, kimseyi istemiyorum... *Senin* zarar görmeni istemiyorum, Ellie."

İsmimi sanki çok özel bir kelimeymiş gibi söyledi. Boğazım düğümlendi.

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi sessizce. "Ve bana... Bana güvenmemeni anlıyorum."

Yağmur, kapüşonuma düşmeye devam ediyordu. İnce kumaş, yüzümün ıslanmasını engelleyemiyordu. Ben de onu çıkardım ve yağmur damlalarının yüzüme düşmesine izin vererek kendimi tazelenmiş, yenilenmiş hissettim. Sonra elimdeki kutuyu el arabasına geri koyup, Jack'e bir adım yaklaştım.

"Sana güveniyorum. O zaman da güvenmiştim, şimdi de güveniyorum." Sonra o son duvarımı da yıkıp, ona bir adım daha yaklaştım ve sıkıca sarıldım.

Sanki kendi başına çok fazla derdi, çok fazla endişeyi ve çok fazla sorunu içinde tutuyormuş gibi, bir anda rahat bir nefes

aldı. Belki de hepimiz, kendi ördüğümüz duvarların ve kutuların içinde, yanlış şeylere tutunmamıza yol açan ve gerçek olmayan şeylere kapılmıştık. Ama birbirimize ihtiyacımız vardı. Bize ışığı gösterecek ve ördüğümüz o duvarları yıkmamıza yardım edecek diğer insanlara ihtiyacımız vardı.

Benim, kendime inanmam gerekiyordu, Jack'in de kendisine inanacak birine ihtiyacı vardı.

"Yanındayım," dedim.

Nefesi, göğsünün titremesine yol açtı. Sözlerimin ona ulaşmış olmasını umarak, Jack'e daha da sıkı sarıldım. Kollarını indirdi. Bir an için beni iteceğini sandım. Fakat hareketlenen elleri, omuzlarımı kavradı.

Bu soğuk yağmurda, Jack'in sıcaklığı sabit ve saftı. O, her şeyiyle benim tanıdığım Jack'ti.

Yolculuk boyunca Jack'in ellerini resmetmiştim ve görmemesi için telefonumu saklamıştım. Ama onu düşünmeden duramıyordum. Bunca yılımız ayrı geçmiş olsa bile, Jack sürekli aklımdaydı.

Alnımı onun göğsüne dayadım ve sanki yıllardır ilk kez doğru düzgün nefes almaya başlamışım gibi hissettim.

"Seni özledim," diye fısıldadı.

Son konuşmamızın üzerinden sadece birkaç gün geçmişti ama Jack'in bunu kastetmediğini biliyordum. Onun kastettiği, annesinin ölümünden sonraki kederli ve uzun yıllardı, tekrar birbirimizi bulabilmek için ayrı düştüğümüz yıllar. Şu andan başlayarak, kaçırdığımız şeyleri telafi etmek için uğraşacağımız yıllar.

Başımı sallayarak, "Ben de seni özledim," diye fısıldadım.

Bir grup güvenlik görevlisi, yüksek sesle konuşarak yanımızdan geçiyordu. Hemen ayrıldık.

"İçeriye girmelisin," dedi. Alnıma yapışmış olan ıslak saçlarımı geriye doğru nazikçe itti. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerinde merak, bir parça şaşkınlık vardı. Sanki bu anın gerçek olduğuna bir türlü inanamıyordu. Sanki bir anda kaybolmamı bekliyordu. "Dışarısı çok ıslak."

Dokunuşunda erimek istiyordum. "Seni... Seni yalnız bırakmayacağım," dedim, kararlı bir sesle. "Konu ailen olsa da, hatta özel derslerinle veya tenis derslerinle meşgul olsan da arada bir nefes almak için takılacağın birine ihtiyacın var ve ben, artık kaçmayacağım."

Kendime de şu sözü verdim: *Artık önümde olan şeyi kaçırmayacağım.*

Bu kez değil ve bir daha asla.

Gülümsedim ve ona, "Şu standı toplamak ister misin?" dedim.

Birkaç saat sonra, son kutuyu da arabaya koyuyorduk.

Bagajı kapatırken, "Bitti," dedim.

Gözlerime baktı ve "Her şey değil, henüz değil," dedi.

"Evet... Daha eve kadar araba kullanmam gerekiyor. Fakat sana göstereceğim bir şey var," dedim ve telefonumu çıkardım. Ellerim hafifçe titriyordu. "Yaptım."

Telefon ekranımı ona doğru çevirdim. *Açık Hesap.*

Çizimlerimi dünyayla paylaşıyordum. Bir grup insanın -ya da hiç kimsenin- onları görüp görmemesi önemli değildi. *Benim* için önemli olan, artık saklanmıyor olmamdı.

Instagram gönderilerime bakan Jack'in gözleri büyüdü. "Ellie..." Elinin çizimlerinden birinde durdu, yarayı falan gördü ve gülümseyip önce kendi eline, sonra ekrandaki çizime baktı. "Bu, bendim, değil mi?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Sana çok kızıyordum ama ben de kendimle ilgili çok fazla şey saklıyordum. Ama deniyorum ve artık görünmez olmayı reddediyorum."

Jack, gözlerime heyecanlı ve koruyucu bir ifadeyle baktı. "Sen, benim için görünmez değil; parlak, çekici ve güzelsin," dedi. Yutkundum.

"Ne zaman bir yere girsem sadece seni görüyorum," dedi. "Hep de böyle oldu. Küçüklüğümüzden tut da pek konuşmadığımız o döneme ve şu ana kadar. İlk önce seni görüyorum ve içerisi bir anda aydınlanıp renkleniyor."

Ağzımdan bir şeyler kaçıracaktım ama artık saklanmak istemiyordum. Ben de ellerimi Jack'in kollarından aşağıya indirip ellerini tuttum.

Belki de konuşmam gerekmezdi, bazen.

Onu kendime doğru çektim. Yüz yüze bakarken bir kolunu belime doladı. Ben de derin bir nefes alıp onun beline sarıldım. Yaz yağmurunun, yeşil çayın ve yeni yıkanmış çamaşırın kokusunu içime çektim. Jack'in kokusunu içime çektim. Sonra yüzüme baktı ve nefes alamadım.

Beni, kendisine doğru daha da çekti. Başımı göğsüne yasladım. Kalp atışlarının düzenli vuruşlarının, acıyı dindirmesine izin verdim. Parmaklarımı tişörtüne geçirdim. Yüreğim, derinliğini daha yeni yeni anlamaya başladığım duygularla doldu.

Onunla çok uzun süre ayrı kalmıştık. Ona sokulmaya ve bir daha gitmesine asla izin vermeyeceğimi söylemeye ihtiyacım vardı.

Düşüncelerimi duymuş gibi bana doğru eğildi. Dudakları, kulağıma dokundu ve tüm bedenimi şok dalgaları kapladı. "Seni özledim, Ellie."

"Ben de seni özledim, Jack. Sadece bu yaz değil, son birkaç yıldır kaçırdığımız arkadaşlığımızı özledim."

Boğuk ve alçak bir sesle, "Bundan sonra ben de her gün bunu telafi etmek istiyorum," diye fısıldadı. "Bana izin verecek misin?"

Başımla onu onayladım. Ona daha da sıkı sarıldım. Dudaklarımda minik bir gülümseme belirdi. Ben, bir duvar çiçeği değildim artık. Belki de hayatımın -dünyamın- nihayet çiçek açmaya başladığını fark ettim. "Fuarın bittiğine ve geri döneceğimize inanamıyorum. İçimde, listemdeki büyük bir maddeyi gerçekleştirmişim gibi bir his var."

"Liste demişken," dedi. "Düşünüyordum da..."

"Biliyorum. Lia'ya da söyledim... Galiba listemi lanetli bir kâğıda falan yazmışım."

Başını yana eğdi. "Lanetli mi? Hiç sanmıyorum."

Güldüm. "Tamam, tamam. Peki, söyle bakalım, neden lanetli *değil*?"

Beni kendisine doğru daha da çok çekti. "Bunun yüzünden..." Elleriyle boynumu tuttu ve çenemi kaldırdı. "Listen sayesinde birbirimizi bulduğumuz için."

Beni nazikçe tutan parmakları, nefesimi kesiyordu. "Buna itiraz edemem."

"Birlikte daha bir sürü liste yapacağız. İçinde 'benden intikam alma maddesi' *olmayan*, bir sürü sihirli liste," dedi.

"Önce bu yazın listesini bitirmeme yardım etmelisin."

"Bu, bir meydan okuma mı?" diye sordu. İçim bir hoş oldu çünkü listemde kalan maddenin ne olduğunu ikimiz de biliyorduk. Bunun *farkındaydım*. "Listendeki maddeleri gerçekleştirmek için önümüzde uzun bir araba yolculuğu var..."

Konuşmaya devam ederken, eliyle sırtımda minik daireler çiziyordu ve parmaklarının her dokunuşu, tüylerimi heyecandan diken diken ediyordu.

Dokunuşunu istiyordum. Listemdeki bir maddeyi daha gerçekleştirmek için değil, daha fazlası için. Ona karşı hissettiklerim için. Yüreğimi hiçbir büyünün ışıldatamayacağı kadar çok ışıldattığı için.

Çenemi kaldırdım ve Jack'in gözlerine baktım. Bir anda kelimeleri tükendi. Gözlerinde parlayan bir sürü duygu vardı... Göğsümde dönüp duran tüm o sihirli duyguların aynısıydı.

"Ben, seninle sadece arkadaş olmak istemiyorum, Ellie," diye fısıldadı. "Daha fazlasını istiyorum."

"Ben de." Parmaklarımı ensesine götürdüm.

Derken, sanki benim bunu söylememi beklermiş gibi başını eğdi. Yumuşak dudakları, dudaklarıma değdi. Beni öperken kalbim çok hızlı çarpmaya başladı. Dudaklarında tuzlu-tatlı bir his vardı. Onu kendime doğru çekerken kalbimin patlayacağını sandım.

SON SÖZ

Ertesi sabah, alev alev yanan güneş, tipik bir yaz gününde olduğu gibi, okyanusun dalgaları üzerinde parlıyordu.

Sanki dün gece hiç yağmur yağmamıştı. Ama bir şeyin değiştiği kesindi.

Gözlemelerden oluşan kahvaltımızda, ailemin öğleden sonraki uçuşlarından önce neler yapacağını konuştuk, neşeyle. Remy ile Cam, birkaç saatliğine Disneyland'e gitmeyi planlıyordu. Annem, babam ve Mochi de Los Angeles'ın Küçük Tokyo'sunu ziyaret edecekti. Lia'nın büyü farkındalığı derslerini nasıl bitirdiğini bile konuştuk. Jack ile ben, paçayı yırtmıştık, büyülü toplumda kalmaya devam edebilecektik... Tabii bir daha saçmalamadığımız sürece. (Ki bunu yapmayacağımıza dair söz vermiştik.) Mochi'nin başka bir Shiba[21] ile tanışıp sonunda kendisine göre, tüylü bir dost bulduğundan da söz ettik.

Fakat ne zaman başımı kaldırsam, gözlerim hemen yanımda oturan kişiye kayıyordu.

Jack, saçlarını gözlerinin önünden çekti ve henüz annemin sormasına fırsat kalmadan, akçaağaç şurubunu ona uzattı. Annem de Jack'e sıcak bir gülümsemeyle baktı. Bu kadar muhteşem olmasına gerek var mıydı?

"Yemeye devam et," diye güldü Remy, omzuyla bana vurarak. "Ve aval aval bakmayı kes. Birbirinize bakarken, bir tek gözleme bile yiyebilmen şaşırtıcı doğrusu."

---

[21] Shiba Inu, Japonya'ya özgü bir köpek cinsi. (e.n.)

"Kim, kime bakıyor?" Yüzüm kızardı ama küçük kardeşim gözlerini devirdi.

"Ne haber?" dedi Cam, bana doğru eğilerek.

"İyi," diye bir cevapla onu geçiştirdim. Remy, çaktırmadan güldü. Sabah Yasudaların kahvaltıya gelmesini beklerken, ona dün gece olanları anlatmıştım. Bir anda sorduğu şu soru, hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu: Öpüştünüz mü? Nasıldı?

O öpüşmeyi düşünmek bile -zihnimde durmadan o sahneyi görüyordum- nefesimi kesiyordu.

Derken, masanın diğer tarafından gelen bir ses duydum. Bay Yasuda, babamla heyecanlı bir şeyler konuşuyordu. Fuarın çok başarılı geçtiğine şaşırmış, hem Büyü İşleri'nin hem annemlerin çay dükkânının hem de meydandaki diğer dükkânların çok büyük siparişler aldığını ve bir sürü müşteri ve dağıtımcının dikkatini çektiğini anlatıyordu. Bunu muhtemelen itiraf etmeyecekti ama herkesin kendi ürünlerini ayrı ayrı satması yerine, tüm ürünleri birlikte satmak çok daha verimli olmuştu.

"Babanla aran nasıl?" diye fısıldadım, Jack'e doğru eğilerek.

"Davranışlarını değiştirmek için uğraşacak," dedi, iç çekerek. "Söylediği şeyler yüzünden de senden özür dilemek istiyor. O an bana çok kızdığı için düşünmeden konuştu -gerçi o söylediklerinin bahanesi olamaz- ama kendisi de çok üzüldü. Ona, 'annem bunları duysaydı hiç de hoşnut olmazdı,' dedim ve sanırım bu, aklını başına getirdi. Terapiye gidecek ama terapinin faydalı olabilmesi için birkaç seans daha eklemesi gerekeceğini düşünüyorum."

İrkildim. Tüm hatalarına rağmen Bay Yasuda, Bayan Yasuda'ya tapardı ve nefes aldığı her an karısının hayatını kolaylaştırmak için çabalardı. "Benden özür dilemesine gerek yok. Baban, zaten çok şey yaşadı," dedim.

Masanın diğer ucundaki Bay Yasuda, gözlerime baktı. Tıpkı Jack gibi, onun da dudakları aşağıya doğru kıvrılmıştı. Bu ifadenin *pişmanlık* olduğunu derhâl anladım. Ona başımı salladım, o da geçmişi anarmış gibi bana başını salladı. Benim için bu hareketi, ilerlemeye devam edeceğine dair bir sözdü.

"Cam nasıl?" dedim, Remy ile onun sohbet edişini seyretmek için soluma bakarak.

"Artık o da her şeyi bildiği için üniversite parası biriktirmek adına yarı zamanlı bir işe girmeyi düşünüyor. Bunun, bize çok faydası olur."

Başımla onayladım. "Ben de yanınızdayım."

"Senin yanımda olman, her şeyden çok daha önemli," diye gülümsedi, çenesini kaldırarak. "Çok şanslıyım," diye ekledi, "yanımda olduğun için çok şanslıyım."

Bu kez masanın altından parmaklarını parmaklarıma doladı ve kalbim, sanki bir sürü karbonhidrat yememişim de arka arkaya üç tane espresso içmişim gibi hızla atmaya başladı.

Herkes, gün içinde yapmayı planladığı şeylerden söz ederken, biz de Jack'le konuştuk. Konuşmayı kesemeyecekmiş gibi görünüyorduk. Üniversite planlarımızdan bahsettik. Onca zaman ayrı kalmış olan yollarımız, her şeye rağmen yine kesişmiş gibiydi. Sihirli köyü gördükten sonra ben de sanat sevgimle büyüyü sihirli mimari ile birleştirmeyi düşünüyordum. Jack de Foothill Devlet Üniversitesine gitmeye kararlıydı, sonra da Stanford Üniversitesindeki Sihirli Araştırma Bölümü'ne transfer olacaktı. Kanser araştırmaları yapacak ve yaşadıklarını, başkalarının annesinin yaşamasına engel olmaya çalışacaktı. Remy'ye göre, Stanford'da Sihirli Mimari Bölümü de vardı.

Ayrı kaldığımız yıllarda neler yaptığını anlattı bana. Gerçi tenis ve özel dersler dışında, başka bir şey yapmamışa benziyordu ama hem kendisi hem de Cam için epeyce bir üniversite parası biriktirmeyi başarmıştı. Ben de ona Lia ile geçirdiğim hayatımı anlattım. Son senemizde Jack'i de bizimle birlikte eğlenceli yerlere götüreceğime söz verdim. Böylece, ailesi için para biriktirmekten daha fazlasını yapacağı bir hayatı olacaktı.

Birbirimize anlatacak çok şeyimiz vardı. Zaman, sanki sonsuza dek birlikte olacakmışız gibi önümüzde uzanıyordu. Ve ben bu zamanın tek bir saniyesini bile boşa harcamak istemiyordum.

Kahvaltıdan sonra Jack ile birlikte dolaştık. Geri dönerken, Lia'yı kuzeninin evinden almamıza daha birkaç saat vardı.

Cam ve Remy ile birlikte Disneyland'e ya da sahile gitmek yerine, Jack'i otelin bahçesine götürdüm. Güney Kaliforniya'da olduğumuz için bahçeler, Palo Alto'daki gibi sekoyalar yerine, enfes çiçekler ve bol yapraklı palmiyelerle doluydu. Patikaların üzerinde, derelerin üzerindeki köprüler gibi, sarmaşıklardan ve çiçeklerden oluşan kemerler vardı. Bu otelin sadece bahçesi bile turistleri çekmeye yeterdi. Otelin sahibi, büyü farkındalığına sahip biriydi ve fuar sırasında otelinde kalan, büyü farkındalığına sahip diğer kişilere güzel bir indirim yapmıştı. Aksi takdirde, böyle bir yerde asla kalamazdık.

Bahçeleri gezen bir sürü insan daha vardı. Jack ile birlikte biz de onlara katıldık ve beyaz sandalyelerin olduğu çimenli bir köşeye geçtik.

Sarmaşıklar ve mor, tropik çiçeklerle bezeli bir kemerin üzerindeki bir tabela gözüme takıldı:

SUMMER VE ROBİN CHANG'İN
DÜĞÜNÜNE HOŞ GELDİNİZ.

Gözlerim Jack'e kaydı. O da bana bakıp sırıtıyordu. "Demek bu yüzden buraya gelmek istedin, ha?"

Madde 3: Biriyle birlikte bir düğünü bas.

Kolumu uzattım. "Davet edilmediğimiz bir düğüne benimle birlikte katılmak ister misin?"

Yanımızdan geçen ziyaretçilerden biri bize şüpheyle bakınca yanaklarımın kızardığını hissettim. Tamam, belki de düğün basma yeteneklerimi tekrar gözden geçirmeliydim.

Jack, dramatik bir şekilde eğilip selam verdi ve koluma girdi. "Sen nereye, ben oraya."

Tuğla kemerin altından geçtik. Etrafıma baktım. Birinin, bizi gösterip, "İzinsiz girmişler!" diye bağırmasını bekliyordum.

Ama diğer konuklar, sohbete ya da koltuklarını bulmaya dalmıştı.

Elinde bir çizelge tutan, siyahlar içinde, sert görünümlü bir kadın, bize kibarca gülümsedi. "Sizler kimin konuğusunuz?"

Gömleğine tutturulmuş isim etiketine baktım: *Emmie Chang, Düğün Organizatörü.*

Panik içinde donakaldım. Kimin konuğuyduk? Yoksa yakalanmış mıydık?

Derken, gözüme Remy ile Cam'in yaşlarında takım elbiseli erkekler ve şık kıyafetli kızlar ve takıldı. Ah, *yer göstericiler.*

Aklıma tabeladaki isim geldi. Kekeleyerek, "Biz... Biz Robin'in konuklarıyız!" dedim.

Düğün organizatörü, kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Robin'in tarafındaki herkesi tanıyorum -kendisi kuzenim olur- fakat sizi tanıyamadım..." Çizelgesindeki bir sayfayı çevirdi. "İsimleriniz nedir?"

"Bakın!" dedim, kadının arkasını işaret ederek. "Gelin!"

Beti benzi atan kadın, hızla arkasını dönüp konuklara baktı. "Ama Summer ile Robin'in henüz çıkmaması gerekiyordu, onlar..."

Jack'i sürükleyerek kemerli bölgeden çıkardım ve girerken fark ettiğim spiral merdivenlere doğru götürdüm. "Çabuk! Şuraya saklanalım."

Koşarken yüksek topukları tuğla zeminde yankılanan kadın, "Az evvelki çift nereye gitti?" diye sordu. Sonra bir piyano sesi duyuldu ve kadın şaşkınlık içinde bağırdı: "Ah, Summer çıkıyor. Lanet olsun! Herkes yerine geçsin lütfen."

Jack ile saklandığımız yerde el ele tutuşmuş, sarmaşıklı merdivende birbirimize sokulmuş bir vaziyette, kadının gidişini duyduk.

Jack'e sırıtırken omuzlarım gevşedi. "Başarılı sayılırdık." Biriyle birlikte, bir düğünü basmıştım. Neredeyse kovulacak olsak bile.

Jack, yumuşak bir sesle, "Benim için başarılı," dedi ve gözüme düşen bir tutam saçı nazikçe kulağımın arkasına aldı. Yüreğim pır pır etti.

Girişin üzerindeki köprüde, düğünü mükemmel şekilde görebildiğimiz bir banka oturduk. Öne doğru eğildim. "Bir fikrim var..."

Düğün, kesinlikle mükemmeldi. Jack, çiftin yeminlerini dinlerken gözlerime baktı ve tatlı dokunuşları, beni daha da heyecanlandırdı.

Yeni evli çift birlikte koridorda yürürken konuklar da neşeli çifte gül yaprakları atıp tezahürat yapmaya başladı. Heyecandan kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Çift, piyanistin çaldığı "Paper Rings" şarkısı eşliğinde ilk danslarına başladı. Jack ile birlikte durduğumuz köprüye doğru yaklaşırlarken büyü şişemi çıkardım.

"Bu, şans büyüsü mü?" diye sordu Jack.

Başımla onayladım. "Cam ile Remy'nin bulmacadan kazandıkları. Kardeşin, bu yolculukta sana katlanabilmem için vermişti."

Suratını asıp belime sarıldı. "Kardeşlerimizin bize güvenip güvenmediklerine bir türlü karar veremiyorum doğrusu," dedi. Sonra aşağıya baktı. "Peki, bunu kullanacağından emin misin?"

"Bir sihir kadar eminim," diye sırıttım.

"O zaman ben de sana katılayım," dedi ve cebinden bir omamori çıkardı. "Bunlar, bizim için yeterince karmaşaya sebep oldu. O yüzden, listendekiler gibi iyi bir şey yaparlarsa daha güzel olur."

Çift, adım adım yaklaşırken, ben de kendi kendime gülümsedim. Listemin beni "birine" dönüştürdüğünü, listem sayesinde ön plana çıktığımı sanmıştım. Etiketi hak eden bir kıza. Ama ben, zaten *kendi* zamanıma ve *kendi* etiketlerime değer biriydim.

Ben *bendim.* Ben, her gün elindeki fırsatları kullanan bir kızdım. Zira hayat, insanın elindeki fırsatları kullanmasından ibaretti, öyle değil mi?

Bir şey ya da başka bir şey olmak zorunda olmadığımı fark ettim. Sırf başka bir kişi bana bir etiket yapıştırdı diye, *benim* kim olduğumu o kişinin tanımlamasını kabul etmem gerekmezdi.

Listemin öne çıkmak ya da ilgi çekmekle hiç alakası yoktu, beni hayran olduğum birine dönüştürmekle bir alakası vardı. Ve hayatımı değiştirmek için bir şişe büyüye ya da sihre de ihtiyacım yoktu.

Neşeli çift, köprünün kemeri altında dans ederek yaklaşıyordu. Ben, şişemi açtım, Jack de kesesini açtı.

Birlikte, çiftin üzerine sihirli tozları serpiştirdik. Onlar fark etmedi ama üzerlerinde bir pırıltı belirdi.

Tıpkı listemin benim hayatımı parlatması ve istediğim değişimi sağlaması gibi.

Jack'e döndüm ve onu kendime doğru çektim. Dudakları, dudaklarımla birleşmeden evvel hafifçe kıvrıldı.

Yazardan Not

Ben, kendime ait bir Sihirli Liste'yi ne zaman tamamlayacağım?

Bu, her gün kendime sorduğum bir soruydu. Hayallerimin imkânsız olduğuna inanırdım. Kendim için yaşama şansını asla elde edemeyeceğimi, yüreğimi tamamlayacak dileklerimi gerçekleştiremeyeceğimi düşündüğüm o anlar, hayatımın dönüm noktaları oldu.

Zamanla, başkalarının beni itip kakmasına ve yönlendirmesine izin verdiğim sürece, kendime ait bir Sihirli Liste'nin asla gerçekleşmeyeceğini fark ettim.

Dileklerimi gerçeğe dönüştürmek için tüm gücümle çabaladım. Şimdi, yazdığım her kitap, benim umutlarım, endişelerim, korkularım ve şüphelerimle dolu, kendine has bir Sihirli Liste'ye sahip. Ve her seferinde "SON" kısmına geldikçe yeni bir başlangıç yaptığımı hissediyorum.

Yani her nefesimde, her sözümde ve başlayan her yeni günde Sihirli Listemin peşinden koşmaya devam ediyorum.

Şu an. Burada. Sizin de kendi listenizi kovalama vaktiniz geldi; terleyip ona ulaşana kadar, kendi Sihirli Listenize inanma vaktiniz.

Şimdi size soruyorum: *Size ait olan* Sihirli Liste'de neler var?